MERCENAR

10 WAR SPECIAL WAR SPECIAL WAR

AXEL KILGORE

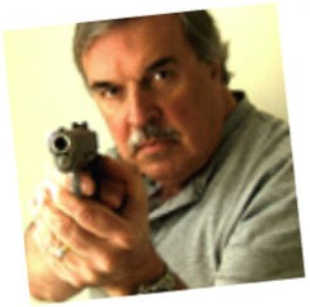

At a Windsor

aka

Axel Kilgore

Atentat la Windsor

www.virtual-project.eu

CAPITOLUL I

Stephen Hewlett îşi puse pe cap pălăria cenuşie şi ieşi pe peronul casei.

– Brrr! Murmură el ridicând gulerul lodenului. De data asta chiar c-a venit.

Walter Dowell tremura în pragul uşii. Dădu din cap şi zise:

– Da, sir. Iarna a venit de-a binelea.

În spatele gardului grădiniţei, o ceaţă alburie părea că absoarbe lumina portocalie a felinarelor mari şi rotunde. O lucire umedă năclăia trotuarele şi şoseaua de un ocru-roz din Shirley Way.

Ca un locuitor vechi al cartierului, Dowell ştia că, în câteva ore, Croydon, cu periferie cu tot, va fi închis într-un fel de cocon impenetrabil. Temperatura la sol va ajunge pe la minus două grade şi drumurile se vor transforma în patinoare.

Dowell se uită la ceas.

– Poate că ar fi mai bine să vă duc eu la gară, sir. Peste douăzeci de minute aveţi un tren spre Londra.

– Mulţumesc, Walter, dar Audrey mă aşteaptă la proprietatea noastră din Surrey. Fii liniştit, am de gând să ajung acolo înainte de polei.

Dowell era convins de asta. Pasionat de golf, echitaţie, polo şi automobil, sir Stephen era, la cei treizeci şi nouă de ani ai săi, un sportiv desăvârşit. În ciuda statutului său de consilier economic la Foreign Office şi de gentleman respectabil, Hewlett avea o tendinţă pronunţată de a se crede Toivonen când conducea micul lui Mercedes 190. Reflexele lui erau însă excelente.

Sir Stephen strânse mâna colaboratorului său, se grăbi să-şi pună mânuşa şi adăugă:

– Îmi pare rău că ţi-am stricat Week-end-ul, Walter... Dar trebuia neapărat ca acele statistici să fie transformate în grafice până luni dimineaţa. Seară bună şi spor la treabă!

– Mulţumesc, sir. În câteva ore totul va fi gata.

Dowell vru să pornească pe aleea cu pietriş care lega peronul de gardul de lemn, traversând peluza tunsă ca părul unui recrut. Hewlett îl opri cu un gest.

– Lasă, Walter, cunosc drumul. Întoarce-te repede la căldură. E un timp afurisit, să nu laşi afară nici măcar un câine.

Exact în momentul acela, de parcă ar fi vrut să-l contrazică,

un labrador gras ca un canonic se strecură printre picioarele lui Walter Dowell şi, lătrând fericit, începu să alerge în cerc pe peluză.

– Ia te uită, zise sir Stephen râzând, Poonah e de altă părere.

Hewlett porni pe alee în timp ce câinele continua să alerge pe peluză.

– Să nu-l lăsaţi pe stradă! strigă Dowell. Şi omagiile mele doamnei Hewlett-Jones.

Ceaţa perfidă părea că vrea să pătrundă printre ochiurile pulovărului său de mohair, Walter tresări şi intră repede în casă, fără să mai audă răspunsul patronului său.

La vreo cincizeci de metri pe dreapta casei, Shirley Way făcea o cotitură ciudată şi cobora spre poalele colinei pentru a ajunge la drumul spre Croydon, la aproximativ opt sute de metri.

Exact în cotul drumului staţiona un automobil Vauxhall, vechi şi de culoare bleumarin. Bill Elliason, care se afla la volan, suspină uşurat când văzu prin ceaţă forma neclară a lui Hewlett care deschidea bariera de lemn. Oprise motorul ca să nu fie reperat şi rămăsese fără căldură.

Elliason era rebegit de frig şi folosise cele două pachete de batiste de hârtie ca să şteargă parbrizul. Nu era deloc o treabă uşoară să lucrezi pentru o agenţie de presă. Mai ales când era vineri şi când urmăreai un funcţionar important bănuit de colaborare cu serviciile secrete în privinţa unui caz foarte sensibil.

Bill Elliason nu porni imediat motorul. Mercedesul gri-metalizat al lui Stephen Hewlett era parcat la capătul străzii şi prefera să rămână în umbră până în momentul în care maşina va porni de pe loc.

Hewlett se aplecă ca să închidă uşa foarte joasă, apoi Elliason îl văzu aplecându-se din nou spre interiorul grădiniţei ca pentru a lua ceva de-acolo. Ce făcea?

Ziaristul frecă parbrizul cu palma şi de data asta văzu mai clar. Hewlett bătea uşor pe spate un câine mare şi galben care îşi manifesta bucuria dând viguros din coadă.

Sir Stephen părăsi în cele din urmă câinele şi o porni pe trotuarul lucitor. Ca toate străzile vecine, Shirley Way era mărginită de case din cărămizi roşii identice, lipite două câte două şi separate de trotuar prin grădiniţe aproape asemănătoare. Ici şi colo, o notă personală – placa de la poartă,

culoarea gardului sau a rampei peronului – îi împiedica pe locuitori să nu se culce în patul vecinului în serile în care se întorceau acasă după ce băuseră un păhărel în plus. Ansamblul nu era prea trist: curăţel, aliniat, monoton şi al naibii de britanic.

Sir Stephen parcurse cu un pas vioi vreo douăzeci de metri înainte de se opri. Străpungând strălucirea alburie a crepusculului, două becuri cu halogen încadrau un dreptunghi portocaliu, singurul pasaj de pietoni de pe Shirley Way.

Hewlett privi cu prudenţă în dreapta şi în stânga, apoi se angajă în traversare pentru a ajunge la maşină.

Elliason porni motorul frecând întruna parbrizul, încălzirea nu funcţiona prea bine.

Deodată, Hewlett făcu o mişcare bruscă, care îi trăda surprinderea, văzând venind în trombă un automobil Lada Niva verde, pe care nici el şi nici Elliason nu-l remarcaseră cu câteva secunde mai înainte. Probabil că maşina fusese parcată pe stradă şi tocmai demarase.

Hewlett se opri în mijlocul drumului, dar Lada încetini şi se opri pentru a-l lăsa să treacă. În Anglia, automobiliştii respectă cu stricteţe pasajele pietonale. Hewlett mulţumi mişcând uşor capul.

Elliason observă de departe că în Lada erau cel puţin două persoane, poate chiar trei. Hewlett urma să ajungă în faţa barei de protecţie şi să iasă din raza lui vizuală. Deodată, în grădina lui Dowell, labradorul galben începu să latre într-un fel foarte ciudat. Sir Stephen întoarse capul.

– Potoleşte-te, Poonah! strigă el.

Fără succes.

Lada aştepta. Hewlett păşi mai departe.

Deodată Elliason tresări violent. În momentul în care Stephen Hewlett dispărea din ochii lui, maşina verde porni brusc înainte. Urletele câinelui, zgomotul propriului motor şi cel al ventilaţiei îl împiedică să audă ceva. Dar era sigur că îl văzuse pe Hewlett prăbuşindu-se.

Un atentat? Nu. Să calci un om cu maşina în mod deliberat… era prea oribil. Elliason prefera să creadă că fusese un accident. Probabil că şoferului maşinii Lada îi alunecase piciorul pe pedala ambreiajului. Şi totuşi, câinele acela începuse se urle de parcă ar fi presimţit ceva.

Lada trecuse de pasaj. Sir Stephen zăcea inert în mijlocul

liniilor albe, luminate de cele două becuri puternice. Pălăria i se rostogolise la cinci metri de el. Elliason vru să coboare şi să alerge în ajutorul lui, dar ceea ce văzu îl împietri pe scaun.

Era un atentat, ziaristul nu-şi putu reţine un strigăt de groază. Omul de la volanul maşinii Lada Niva lăsă în jos geamul şi scoase capul afară ca să repereze poziţia victimei. După care dădu încet înapoi. Bill Elliason închise instinctiv ochii când roata din spate trecu peste capul lui sir Stephen.

Încă stupefiat de oroarea spectacolului, Elliason văzu labradorul sărind peste gărduţ şi năpustindu-se spre Lada lătrând cu furie. În momentul în care Lada lua viteză, animalul sări, încercând să apuce braţul celui de la volan. O lovitură puternică dată cu pumnul îl aruncă pe câine spre trotuar. Pe jumătate ameţit, câinele se întoarse spre poarta stăpânului său schelălăind.

Lada urma să dispară la capătul străzii. Încă uluit de cele întâmplate, Bill Elliason îşi dădu seama că trebuia să pornească în urmărirea ei. Maşina lui se puse în mişcare greoi. Când trecu de locul crimei, primii locuitori se iviră în pragul uşilor intrigaţi de lătrăturile lui Poonah.

Lada viră la stânga, spre Croydon. Acum Elliason îşi revenise complet din şoc. Se angajă pe pantă în jos, în urmărirea maşinii criminale şi murmură printre dinţi:

– Bandă de ticăloşi! N-o să scăpaţi chiar aşa, cu una-cu două!

Farurile maşinii lui Bill străpungeau cu greu ceaţa dar condiţiile erau aceleaşi pentru toată lumea. Nu putea conduce fără lumină, iar Bill se ghida după farurile din spate ale maşinii asasinilor. Cu toate astea, criminalii aveau avantajul că maşina lor avea aderenţă mai mare la teren şi cobora străduţa abruptă cu aproape şaizeci de kilometri la oră. Dar Elliason ştia că îi va prinde din urmă la „stop”, la intersecţia cu strada principală.

Numai că se înşela.

– Sunt ţăcăniţi! exclamă el văzând Lada trecând pe stop şi virând la stânga în plină ceaţă.

Treizeci de secunde mai târziu, Bill ajungea la poalele colinei. Drumul era pustiu, iar farurile pe care le vedea la cinci sute de metri în stânga nu puteau să fie decât ale maşinii Lada Niva.

Bill Elliason rânji mulţumit. Ştia că erau în mâna lui. O fâşie de teren mai ridicat despărţea cele două sensuri ale drumului cu patru benzi. Lada nu avea cum să întoarcă spre Londra. Dacă

accelera, nu putea nici să vireze brusc la stânga ca s-o şteargă pe una din străduţele adiacente.

În ciuda vechimii, maşina lui avea un motor care îi permitea să atingă o viteză mai mare decât a unui automobil Lada Niva. Va dura ceva timp, dar era sigur că îi va prinde din urmă. Bill apăsă pe acceleraţie, fără măcar să se întrebe cum va face ca să-i oprească.

După un minut ajunse în spatele maşinii urmărite. Lada se deplasă spre stânga pentru a-l lăsa să depăşească. Luat din scurt, Elliason făcu şi el aceeaşi mişcare şi rămase în spatele vehiculului verde. Apăsă pe claxon şi semnaliză cu farurile. Acul vitezometrului indica peste o sută patruzeci de kilometri la oră.

Ce să facă la o astfel de viteză? Elliason îşi zise că uneori i-ar fi plăcut să aibă o armă în buzunarul uşii, ca în filme.

Nu fu nevoie să se gândească prea mult pentru a găsi o soluţie. Ucigaşii din Lada Niva i-o oferiră pe tavă. În timp ce tot apăsa pe claxon şi semnaliza cu farurile, un bidon kaki apăru la fereastra din spate a maşinii urmărite.

În acelaşi moment Bill pierdu controlul automobilului.

– Dumnezeule mare! O porţiune de polei!

Dar înţelese o fracţiune de secundă mai târziu când remarcă stropii uleioşi care îi pătau parbrizul. Asasinii îi aruncaseră în bot douăzeci de litri de ulei, suficient ca să-i trimită maşina în natură.

Tânărul ziarist nu mai auzea decât scrâşnetul cauciucurilor şi urletul vântului în timp ce maşina lui se rotea în mijlocul drumului. Atunci, ameţit, cuprins de panică, avu un reflex foarte neinspirat. Apăsă pe frână.

Maşina traversă şoseaua pe toată lungimea ei şi se izbi în banda metalică de siguranţă care o aruncă la stânga, de cealaltă parte a străzii.

Zece minute mai târziu, doi motociclişti îl scoaseră afară din carcasa maşinii pe Bill Elliason, în stare de comă. Amândoi erau mult prea ocupaţi pentru a remarca o Ladă Niva verde care trecea cu viteză mică în sens invers, îndreptându-se spre Londra.

CAPITOLUL II

Când deschise uşa apartamentului său din Atlanta, Hank Frost o găsi pe Bess în picioare vorbind la telefon. În timp ce-şi arunca ziarul şi geaca de piele pe o banchetă din antreu, tânăra femeie întoarse capul şi-i făcu cu ochiul.

– Da, zise ea vorbind la telefon. Bineînţeles, Al…

Mercenarul zâmbi.

Cu un aer fatalist, Frost duse un deget spre panglica de piele neagră care îi acoperea ochiul stâng, apoi făcu câteva gesturi comice, făcând-o să înţeleagă pe amanta lui că nu putea să-i facă şi el cu ochiul fără să se lovească imediat cu capul de ceva.

Bess pufni, apoi se reţinu şi bâigui în receptor:

– Nu, nu, Al, nu tu mă faci să râd. Sigur că înţeleg! Sigur că nu e de râs! Da, da, te ascult foarte atentă!

Frost îşi continua maimuţărelile şi, ca să nu fie nevoită să mintă, Bess îşi întoarse ochii de la el.

Mercenarul dădu din umeri, prefăcându-se vexat, apoi o mângâie pe tânăra femeie cu o privire plină de interes. Frost o găsea din zi în zi mai atrăgătoare.

Mercenarul zâmbi din nou şi se apropie tiptil de ea. Bess nu-şi putu reţine gâfâitul când Frost se lipi brusc de ea, îi dădu la o parte pletele blonde şi începu s-o sărute cu voluptate pe ceafă.

– Da… Da… zise ea cu greutate. O să mă gândesc, Al.

Bess încercă să-l îndepărteze pe Frost lovindu-l cu şoldul.

Dar Frost mai avea şi alte gânduri. În timp ce, de bine de rău, Bess îşi continua convorbirea telefonică, el apucă între două degete tivul fustei şi îl mototoli, de parcă ar fi vrut să constate calitatea ţesăturii. În secunda următoare mâna lui dispărea sub fustă. Apoi gemu senzual în timp ce mâna lui urca încetişor de-a lungul pulpei.

– Ah… Ah bine, zise ea cu răsuflarea întretăiată. E vorba de Bill Elliason? Şi… şi vrei un răspuns rapid…

Frost simţea materialul sintetic al colanţilor electrizându-i palma. Apoi simţi pielea moale de pe burta tinerei femei. O mângâie cu voluptate şi respiraţia amantei sale deveni mai sacadată. Bess se înroşi la faţă, reuşi să se bâlbâie cu o voce răguşită:

– O… O… OK, Al. Te… Te sun peste două ore…

Bess închise, suspină adânc şi se lăsă peste Frost care tocmai reuşise să desfacă fusta şi s-o arunce pe mochetă. În timp ce

ataca nasturii bluzei, Bess dădu capul pe spate pe umărul lui şi se frecă cu obrazul de obrazul lui mormăind:

– Ticălos lubric ce eşti... Ai fi capabil să-ţi potoleşti poftele abjecte în timp ce vorbesc cu şeful meu la telefon?

Mercenarul lăsă bluza să alunece pe umerii delicaţi ai amantei sale.

– Nu m-ar fi jenat. Iar Al cred că ar fi apreciat farmecul transmisiei în direct!

Bess se depărtă uşor ca să-i poată desface sutienul şi zise:

– Atunci grăbeşte-te să ţi le potoleşti. N-avem prea mult timp. Al mă cheamă să înlocuiesc un coleg care a avut un accident de maşină. Mâine dimineaţă plec la Londra.

– Ce! protestă Frost reîntorcându-se brusc cu picioarele pe pământ. Trebuia să stai până săptămâna viitoare! Şi parcă i-ai spus lui Al că te mai gândeşti.

– Pentru că voiam să-ţi spun şi ţie înainte de a pleca. Îl ştii pe Al. Dacă m-a sunat, asta înseamnă că într-adevăr are nevoie de mine. Nu-i pot refuza acest serviciu.

– Şi în seara asta l-am invitat pe Mike la cină, insistă Frost, care voia să se arate preocupat de obligaţiile stăpânului casei.

Bess izbucni în râs.

– Zău că eşti simpatic! Orice argument e bun! Nu-ţi face griji, am aranjat totul. Mike va avea cu ce să se îmbuibe.

Mercenarul mormăi ceva imposibil de înţeles. Bess se întoarse spre el şi-l sărută în vârful nasului.

– Dumnezeule mare! murmură Mercenarul privind ţintă la sânii amantei sale. Uneori regret sincer că mi-am pierdut vederea stereo...

Bess zâmbi şmechereşte.

– Haide, haide! Te-ai ales cu compensaţii excelente. Când se stinge lumina am impresia că ai patru mâini.

Frost se lumină la faţă.

– Bine, zise el. Vom încerca să reeditǎm performanţa în plină zi.

Bess se lipi drăgăstoasa de el.

– Oh, da, şopti ea. Ar fi păcat să ne stricăm ultimele ore certându-ne. Iubeşte-mă, Frost! Te doresc tare mult...

– Dorinţele voastre, doamnă, sunt ordine pentru mine, murmură Mercenarul.

Frost o ridică în braţe pe Bess şi o duse în salon, unde o aşeză

pe covorul gros.

*

Agentul special Mike O'Hara îşi îndoi carcasa enormă ca să adulmece conţinutul farfuriei.

– Ce avem aici? întrebă el contrariat.

Bess râânji.

– Eu auzisem că roşcovanii n-au miros…

Sprâncenele roşcate ale lui O'Hara se încruntară deasupra ochilor de un albastru-verzui.

– Bess, încă o reflecţie de felul ăsteia şi-l provoc pe Hank la duel cu sabia japoneză, stând cu picioarele goale pe sticlă pisată!

– Laşule! bombăni Frost. Asta fiindcă n-ai curaj s-o provoci pe ea!

Omul de la FBI se înroşi până la rădăcina părului şi, ca să nu stea aşa ca fraierul, luă o înghiţitură zdravănă din mâncarea necunoscută.

– Oh, da' e delisos, e cu pelste! exclamă el cu gura plină. Ce e?

– Somon fript cu un sos de mărar, răspunse Bess.

Tânăra femeie omise să-i spună că mâncarea respectivă fusese livrată abia cu o oră în urmă. Mercenarul îi aruncă o privire complice şi zâmbi în mustaţa lui stufoasă.

– Felicitări, e nemaipomenită! Mă aşteptam la meniul obişnuit: pizza congelată şi poşircă la cutie.

Omul de la FBI îşi şterse buzele, trase un gât zdravăn de vin de Chablis şi adăugă ridicând ochii verzi spre Bess:

– Şi aşa, ne şi părăseşti. Dar de ce?

– Al m-a chemat pentru Bill Elliason, răspunse Bess. Bill e una dintre ultimele achiziţii făcute de *INB Telecommunications News Service.* Un tip foarte bine care cu siguranţă că va face carieră. Dar, după câte mi-a spus Al, deocamdată nu are chef de nimic. Dacă totul va evolua bine, va ieşi din spital mâine sau poimâine, dar nu va putea să-şi reia activitatea mai înainte de trei-patru săptămâni. De aceea mi s-a cerut imediat să-l înlocuiesc.

– Presupun că e un caz tare, zise O'Hara interesat.

Bess îşi înmuie buzele în paharul cu vin şi plesni din limbă cu

o mimică de cunoscător.

– Nu e rău deloc vinul ăsta. Ce zici, Frost?

Mercenarul zâmbi. Vinul nu-l pasionase niciodată.

– Mi se pare că are gustul rujului tău de buze. Dacă rămâi la el, aş putea să-ţi ofer o părere mai subtilă după ce terminăm cu masa.

– Individul ăsta e un caz disperat, zise tânăra femeie cu tristeţe prefăcută. Uneori mă întreb ce fac eu cu un astfel de tip!

– Adevărat, aprobă O'Hara. În loc să te chinuieşti atâta cu un tip care nu are gust, ar trebui să încerci cu unul care nu are miros…

– Ce mi-e unul, ce mi-e altul! răspunse Bess zâmbind.

Tipii ăştia doi se purtau ca doi copii ştrengari, dar ştia că în spatele acestei faţade amândoi ascundeau o minte perspicace şi mari calităţi sufleteşti.

Bess reveni la lucruri serioase.

– Bill urmărea un economist de la Foreign Office. Era convins că tipul era ameninţat de Grupul Thanatos…

O bucată de somon se opri în gâtul lui O'Hara şi omul de la FBI fu gata să piară sufocat. Imediat ce-şi veni în fire, datorita unei palme puternice aplicate de Frost între omoplaţi, O'Hara bâigui:

– Tha… Thatha… Thanatos! Vrei să te ţii de coada acestor tipi, Bess? Suferi cu bibilica!

– Haide, Mike! exclamă tânăra femeie surprinsă. Am acum ocazia să aflu o dată pentru totdeauna dacă există sau dacă e vorba de o mitologie a timpurilor moderne.

– Dacă există? zise O'Hara puţin mai tare decât ar fi voit. Bineînţeles că există! Mi-au omorât doi dintre cei mai buni agenţi în urmă cu două săptămâni, după care s-au făcut nevăzuţi, ca de obicei. În momentul ăsta, nimeni nu poate să spună ce-au căutat pe teritoriul Statelor Unite. Le-a reuşit misiunea? Au ratat-o? Trebuie să ne aşteptăm la reîntoarcerea lor? Nimic. *Nu se ştie nimic.*

– Calmează-te, Mike, zise Bess cu un ton liniştitor.

– Da, ai dreptate, m-am cam aprins. Dar mă ia cu bâţâieli când mă gândesc că ai să te bagi într-o chestie ca asta! De altfel, chiar aveam de gând să profit de invitaţia asta la masă ca să-l întreb pe Hank dacă a auzit de aceşti *particulari* printre mercenari.

Frost dădu din umeri cu un aer sceptic.

– Da, natural, am auzit. Dar eu cred că e vrăjeală!

– Rămâne de văzut! obiectă O'Hara.

– Bineînţeles, admise Mercenarul, totul rămâne de văzut când te deplasezi prin ceaţă. Dar să ştii că tipii ăştia, care îşi câştigă pâinea mergând să lupte în cele patru colţuri ale globului, au totdeauna nevoie de legende. Nu-ţi va trece niciodată prin minte ce poveşti se spun printre mercenari. Părerea mea sinceră e că Thanatos este o legendă ca toate celelalte.

Bess interveni:

– Şi cei doi oameni ai lui Mike? Şi Stephen Hewlett care a fost călcat de o maşină lângă Croydon? Şi toţi ceilalţi a căror moarte poartă semnătura Grupului Thanatos?

Convingerea cu care vorbeau Bess şi O'Hara îl făcu pe Frost să se încrunte.

– Adevărat, zise el. Numai că toate astea ar putea să fie opera oricui. E foarte uşor să omori un om, după care, ca să încurci pistele poliţiei, laşi la faţa locului un cap de mort care reprezintă aşa-zisa semnătură a Grupului Thanatos. Până când nu se va pune mâna pe unul din membrii acestei pretinse echipe de ucigaşi cu plată, îmi va fi tare greu să cred tot ce se spune. O bandă de disperaţi gata să lichideze pe oricine, oriunde, pentru bani, fără să le pese de propria lor viaţă? Zău, asta mă face să râd!

– Pe mine nu, nenişorule, zise O'Hara. Sunt lucruri pe care n-ar trebui să le spun aici, dar... în fine, ne cunoaştem de destul de multă vreme. Dacă vă cer să păstraţi secretul, cred că pot conta pe discreţia voastră.

– S-auzim! mormăi Mercenarul.

O'Hara mai luă o îmbucătură de somon înainte de a răspunde.

– De fapt, nu e mare lucru. Ştii cum se procedează în cadrul Formaţiei Speciale de Luptă Antiteroristă când nu dispui decât de ipoteze...

– Mda, aşa cum face toată lumea, presupun. Băgaţi tot ce-aveţi într-un computer, aşteptaţi să digere şi pe urmă analizaţi ce-a dat din el.

O'Hara zâmbi.

– Exact, nenişorule, cam aşa ceva. Concluzia: experţii noştri, care se numără totuşi printre cei mai buni din lume, consideră că existenţa Grupului Thanatos e mai mult decât probabilă şi că

el este autorul a cel puţin nouăzeci şi cinci la sută dintre asasinatele puse pe seama lui.

Frost dădu din umeri nedumerit.

– Cum pot să afirme aşa ceva?

– Nu afirmă, spun că e extrem de verosimil. Cât priveşte motivele… În orice caz, spun nişte chestii care nu sunt prea greu de priceput. De exemplu, că în lume este o mare cerere de asasinate pentru diferite motive. Or, terorismul internaţional nu lucrează pentru particulari. Oamenii noştri au stabilit profilul tipic al membrului acestei organizaţii. Ei cred că e un fost terorist sau un fost mercenar care şi-a trădat colegii sau patronii. Singuri nu au practic nici cea mai mică şansă de supravieţuire. Organizaţiile teroriste şi mercenarii n-au obiceiul să-i ierte pe cei care le-au făcut figura. Asta se ştie prea bine.

Frost clătină din cap.

O'Hara goli paharul de vin dintr-o răsuflare şi continuă:

– Nu-i rămâne decât o singura soluţie: să intre în clandestinitate. Şi, în materie de clandestinitate, nimic nu e mai bun decât Grupul Thanatos. În rândurile lui, oiţele rătăcite găsesc o activitate profesională lucrativă şi o anumita securitate.

– Foarte nostim, mormăi Mercenarul.

Satisfăcut de demonstraţia lui, omul de la FBI goli paharul pe care Bess se grăbise să-l umple.

– Dacă am înţeles eu bine, reluă Frost, e vorba de nişte tipi care nu mai au nimic de pierdut.

– Exact, confirmă O'Hara făcând curat în farfurie.

Apoi întoarse privirea spre Bess:

– Tot mai vrei să ai de-a face cu astfel de indivizi?

Ea dădu din cap cu convingere.

– OK, zise O'Hara. În fond, eşti majoră şi vaccinată. Dar sfatul meu e să-l iei pe Hank cu tine.

Bess vru să zâmbească dar nu reuşi decât să se strâmbe cât se poate de neconvingător.

Mercenarul scoase o ţigară Camel puţin cam strâmbă şi şi-o fixă în colţul gurii. Apoi scoase vechea lui brichetă Zippo, aprinse ţigara şi suflă fumul spre tavan.

– Asculta, Mike, zise el în cele din urma, cred că-ţi aminteşti ce-am păţit în Canada[1]. De atunci am hotărât ca fiecare să-şi

[1] Vezi nr. 4 din colecţia MERCENAR, *Pistă sângeroasă.*

vadă de treaba lui. Rămân aici. De altfel, îl aştept pe Andrew Deacon care sunt sigur că mi-a rezervat ceva interesant.

Frost făcu o pauză, cât să tragă din ţigara Camel, apoi continuă:

– Şi apoi, nu pot să-mi iau cu mine arsenalul în Anglia. Nu văd la ce i-aş fi de folos în caz de bucluc. Doar n-am să mă ţin tot timpul după ea, ca o doică! Trebuie să-şi facă treaba ei, aşa că vezi bine cum stă treaba.

Frost trase furios din ţigară de două ori la rând. O'Hara privea cu încăpăţânare în farfuria goală. Bess profită de această pauză ca să plece la bucătărie. Se întoarse peste câteva minute, aducând o tavă cu brânzeturi şi o sticlă de vin alb.

Părând că iese din toropeală, O'Hara inspiră profund, se uita la ea şi zise:

– Auzi, Bess, aş avea să-ţi cer un serviciu…

– Da?

Omul de la FBI evită să se uite spre Frost, dar simţea privirea Mercenarului, care îl pândea fără să aibă aerul. Îşi drese glasul, vizibil stingherit.

– Hemm… Bineînţeles, nu trebuie să te simţi obligată să accepţi! Dar… Am obţinut un mic concediu şi tocmai voiam să profit ca să dau o raită prin Europa – neoficial, se înţelege – ca să încerc să aflu mai multe despre felul în care Grupul Thanatos îşi recrutează noii membri dintre foştii mercenari. În felul ăsta o să ajung şi la Londra. Ştiu că ai acolo un apartament frumos. Ai putea să mă găzduieşti? Evident, doar pentru câteva zile, şi promit că voi fi foarte, foarte, foarte discret.

Mercenarul strânse din dinţi şi strivi ţigara în farfurie. Ţigara se stinse sfârâind în sosul de mărar. Când reuşi să-şi descleşteze maxilarele, Frost zise cu o voce de câine gata să muşte:

– Aşa! Domnul agent O'Hara consideră că eu aş fi o cantitate neglijabilă! N-ai găsit nimic mai bun decât povestea asta de adormit copii ca să faci pe câinele ei de pază?

– Dar… Crede-mă, Hank, că… Nu e nicio poveste! Îmi pusesem asta în gând de câteva săptămâni.

– Ca să vezi! Şi mie, fireşte, ai uitat să-mi spui! Unde mai pui că te duci la Londra ca să cauţi centre de recrutare a mercenarilor! Şi crezi că eu pot să înghit chestia asta? Toată lumea ştie că plăcile turnante din Europa se află pe continent, la

Marsilia şi mai ales la Bruxelles.

– Ştiu că la Londra se petrec anumite lucruri, protestă O'Hara.

– Păi da, sigur că se petrec anumite lucruri! răcni Mercenarul. Al Best o cheamă pe Bess Stallmann, asta se petrece, iar Michael O'Hara s-a hotărât să facă pe dădaca!

Bess se văzu nevoită să facă un efort colosal ca să nu izbucnească în râs. Aşeză o mână liniştitoare pe genunchiul lui Frost şi murmură cu un ton hilar:

– Auzi, băiatu', nu cumva îmi faci o scenă de gelozie? Eu te întreb pe cine primeşti tu aici şase-şapte luni pe an când eu mă aflu la Londra sau prin nu ştiu ce parte a lumii?

– Nu… nu… ştiu, mormăi Mercenarul. De altfel, în privinţa asta ne-am înţeles o dată. Când nu suntem împreună, fiecare face ce vrea. Nu ştie unul ce face altul. Dar acum nu e acelaşi lucru! Acum văd bine ce vrea ipocritul ăsta! Tare mi-ar plăcea să fiu acum la FBI şi să-mi bag nasul în fişierele lor ca să văd dacă a cerut concediu înainte sau dacă o va face după ce pleacă de-aici.

– Niciodată n-am mai văzut o scenă ca asta, zise Bess pocnindu-l uşor cu palma peste pulpă.

Apoi se întoarse spre O'Hara.

– Mike, să ştii că uşa mea e larg deschisă. Ba pot să-ţi spun că m-aş face foc dacă aş auzi că ai trecut vreodată prin Londra şi ai dormit la hotel. Când ai de gând să pleci?

– Voi fi acolo poimâine dimineaţă.

– Perfect, zise tânăra femeie. Voi avea tot timpul să-ţi pregătesc camera de oaspeţi.

Frost aprinse altă ţigară Camel. Refuză cu un gest brânza pe care i-o oferea Bess şi rămase tăcut până la desert.

*

Sfârşitul serii în compania lui O'Hara fusese destul de încordat. Omul de la FBI plecase devreme după ce Frost îi strânsese mâna cu răceală şi Bess îi spusese că îl aşteaptă peste două zile în apartamentul ei de la Londra.

După plecarea lui O'Hara, Bess şi Frost se dezbrăcaseră, aşa cum obişnuiau să facă când nu aşteptau pe nimeni. Dar atmosfera nu era deloc potrivită pentru dragoste.

Goală ca în ziua naşterii sale, Bess stătea întinsă pe divan. Pentru că nu avea nimic de făcut, tânăra femeie lucra cu creionul în mână, subliniind pasajele importante dintr-un articol, apărut în *Newsweek.* O veioză aşezată în spatele ei, forma un joc de umbre şi lumini pe formele ei voluptuoase.

Cu excepţia panglicii negre de piele, care îi acoperea ochiul stâng, Frost era la fel de gol ca ea. Aşezat turceşte pe covorul moale, Mercenarul încerca să dezlege cuvinte încrucişate.

După un timp, Frost suspină adânc şi întoarse capul spre divan:

– Auzi, Bess, aş vrea să-ţi cer un serviciu…

– Parcă am mai auzit chestia asta, zise ea ironic.

Aşează creionul între paginile revistei, o închise şi o puse pe măsuţă.

– S-auzim! zise ea întinzându-se.

Frost zâmbi. Bess ştia ce va spune dar aştepta de parcă n-ar fi avut habar.

– Nu mai ai un loc în plus în apartamentul tău de la Londra? Dacă s-ar putea, în patul tău!

– Ei bine, zise aşezându-se pe marginea divanului, se poate spune că ţi-a trebuit ceva timp! Trebuie telefonat imediat la aeroport ca să vedem dacă mai sunt locuri la avion.

Tânăra femeie se ridică şi, sărutându-l pe Frost în trecere, se îndreptă spre telefon. Frost îşi lăsă baltă cuvintele încrucişate, privi admirativ trupul amantei sale în timp ce ea vorbea la telefon şi se simţi cuprins brusc de o dorinţă imposibil de stăpânit. Era atât de frumoasă, atât de naturală în impudoarea ei. Dar, totodată, avea totdeauna şi ceva uşor distant, ca pentru a aţâţa şi mai mult ardoarea amantului ei.

Deşi erau de multă vreme împreună, Frost nu se obişnuise nici acum cu ideea că fata aceea perfectă îl alesese pe el, un bădăran înveterat, un mercenar fără un ochi. În sinea lui îşi dădea seama că probabil nu se va obişnui niciodată cu gândul ăsta. În fond, poate că asta însemna să iubeşti. Să nu te poţi niciodată obişnui complet. Să ai totdeauna ceva nou de descoperit. Să nu vrei cu încăpăţânare să înţelegi totul cu orice preţ.

– Gata, zise Bess. Ţi-am obţinut un loc în acelaşi avion cu care pleacă şi Mike.

Mercenarul se trezi din visare. Deschise ochiul şi văzu în prin

plan sânii durdulii ai tinerei femei, care se lăsase în genunchi în faţa lui pe covorul moale. Mâinile lui se lipiră imediat de sâni ca atrase de un magnet.

– Ah, s-ar zice că domnul e într-o dispoziţie de zile mari!

N-o auzise nici închizând telefonul, nici venind lângă el. Frost zâmbi şi începu s-o mângâie delicat. Apoi vru s-o răstoarne pe covor dar ea îl respinse. Simţi formele corpului ei lipindu-se de el şi apăsându-l cu greutatea lui aţâţătoare. Bess îi atinse uşor mustaţa cu degetele, apoi dădu la o parte şuviţa lungă de păr negru şi îl sărută pe frunte, pe ochi, pe nas. Tânăra femeie râse şi, înainte de a trece la lucruri mai serioase, se jucă o vreme ciugulindu-i faţa şi gâtul.

*

Bess deschise uşa de la prima apăsare pe butonul soneriei. Tânăra femeie era de-a dreptul strălucitoare în rochia ei albastră care îi punea în valoarea părul blond şi ochii verzi, îl sărută pe Frost de parcă s-ar fi despărţit de luni de zile, apoi se scuză:

– Îmi pare rău că n-am putut să te iau de la aeroport, dar discuţiile cu Al au durat foarte mult. Dar nu staţi în uşă, intraţi.

Frost trecu pragul cu valiza în mână şi începu să treacă în revistă schimbările pe care le făcuse Bess de la ultima lui vizită la Londra.

– Salut, Mike! zise ea ridicându-se pe vârful picioarelor pentru a-l săruta pe obraji pe roşcovanul înalt. Dar… dar ce ai păţit? Ţi-a fost rău în avion? Eşti verde ca un castravete!

Omul de la FBI dădu din umeri ofensat.

– Să-mi fie mie rău în avion? Aiurea! Nenişoru’ m-a adus în halul ăsta. Când conduce pe stânga goneşte mai repede ca de obicei!

– Ah! exclamă Bess uşurată. Doar asta e. N-aţi venit cu taxiul?

– Nu, mormăi O’Hara. A trebuit neapărat să închirieze o maşină.

– Ce? O Maserati?

– Nu, zise Frost. Ghiceşte…

– Un Ford LTD? Ai reuşit să găseşti unul?

– N-a fost uşor, recunoscu Mercenarul. Am căutat la câteva agenţii până când am descoperit unul la Acme. Unul albastru,

culoarea mea preferată.

Bess închise uşa în urma lui O'Hara, ai cărui obraji începuseră să-şi recapete culorile normale. Le ceru celor doi bărbaţi să-şi lase bagajele în hol, îi invită în salon şi îi întrebă:

– O cafeluţă?

Bărbaţii se aşezară în fotoliile joase din trestie, în jurul unei mese rotunde din sticlă fumurie. După câteva clipe, Bess aduse cafeaua şi le împărtăşi ultimele noutăţi:

– Treaba a început prost de tot, zise ea. Bill Elliason a murit.

– La dracu! exclamă Mercenarul. Accidentul a fost mai grav decât se crezuse?

Bess scutură încet din cap.

– A părăsit spitalul ieri către prânz. A fost călcat de o maşină când urma să intre la el în casă. Toţi martorii au declarat categoric că a fost un atentat.

– Vezi, ce-ţi spuneam eu? zise O'Hara cu un ton afectat uitându-se la Frost.

Mercenarul aşează ceaşca pe măsuţă şi aprinse o ţigară Camel. Suflă primul fum pe nas şi se uită la Bess vizibil preocupat.

– Ai de gând să continui?

Ea zâmbi.

– Parcă-l aud pe Al: „Ascultă Bess, o anchetă jurnalistică nu e decât o anchetă jurnalistică. Cred că am greşit când ţi-am cerut să te întorci. Din momentul ăsta cazul îl preia Scotland Yard-ul. Eu nu mă mai bag".

– Şi tu ce i-ai răspuns?

– Nu ghiceşti?

Mercenarul dădu din cap resemnat.

– Că unul dintre colegii tăi a murit încercând să facă lumină în privinţa Grupului Thanatos şi că nici nu te gândeşti să abandonezi.

– Exact, confirmă jurnalista blondă. Când Al m-a ameninţat că îmi va retrage susţinerea financiară, i-am spus că sunt gata să continui ancheta pe cheltuiala mea. Până la urmă a cedat.

– Bine, dar n-ai încredere în poliţia britanică? întrebă mirat O'Hara.

– Ba da, răspunse Bess. Ştiu că e mult mai bine înarmată decât mine ca să lupte împotriva Grupului Thanatos. Numai că nu urmărim aceleaşi obiective.

Frost ştia la ce se gândeşte Bess şi fumă tăcut, fără să se

amestece în discuţie.

– Nu înţeleg, mărturisi omul de la FBI.

– Totuşi e simplu. Şi tu eşti poliţist şi ar trebui să ştii cum se petrec lucrurile. În momentul de faţă, nu cred că britanicii au mai multe elemente decât mine, dar pot să garantez că sunt în alarmă maximă. Obiectivul lor, ca al oricărei poliţii din lume, este să elimine ameninţarea. Dar, în acelaşi timp, nu vor să provoace panică în rândul populaţiei. De aceea rămân în umbră. Dacă totul va decurge după dorinţa lor, vor conduce cercetarea, vor dezmembra Thanatos şi nimeni nu va afla nimic niciodată.

– Mi se pare că ăsta e lucrul cel mai bun de făcut.

– Mie, nu, replică Bess aproape agresivă. Bill a fost omorât în timp ce făcea o investigaţie curajoasă. Poate că a fost ucis tocmai *pentru că* poliţia a refuzat să-l asculte. Natural, văduva lui sir Stephen Hewlett a cerut deschiderea unei anchete. După trei zile i s-a spus cu cel mai mare calm că a fost vorba de un accident urmat de fuga şoferului de la locul faptei. Eu nu vreau să înăbuş nimic. Vreau ca lumea să afle că existenţa în societatea noastră a unei bande de asasini precum Grupul Thanatos nu e doar posibilă, ci şi reală. Şi că oameni nevinovaţi mor ucişi de aceşti criminali. Nu vom reuşi să schimbăm lucrurile păstrând veşnic tăcerea!

– Dar… bâigui O’Hara, dacă poliţia ştie că vrei să te amesteci în treburile ei, n-o să te slăbească din ochi, drăguţo. N-ai să poţi face nici măcar un pas – scuză-mi expresia – fără să n-ai un poliţai la curul tău.

Bess se calmă. Bău o gură de cafea şi se uită ironică la O’Hara.

– Mi-am luat măsurile mele de precauţie. Zilnic vine cineva de la Scotland Yard şi-l pisează cu întrebările pe Al. L-am pus să jure că a lăsat baltă povestea cu Thanatos.

O’Hara se întoarse spre Frost.

– Auzi ce zice, nenişorule? zise el stupefiat. Niciun tip nu scapă! Nici patronul ei! Pe toţi îi duce de nas!

– Mie-mi spui? izbucni Frost râzând.

– Deci, continuă Bess de parcă n-ar fi auzit schimbul lor de replici, investigaţia mea va merge paralel cu ancheta poliţiei. Primul client va fi un anume Walter Dowell, din Shirley, lângă Croydon. Hewlett a fost asasinat după ce-a plecat de la el. Va urma apoi o clientă, văduva lui Hewlett. Al mi-a spus că n-ar fi

mulţumită de concluziile oficiale ale poliţiei în privinţa morţii soţului ei. Cred că nu intenţionează să se mulţumească cu ce i s-a servit.

O'Hara era de-a dreptul uluit.

– Fă ceva, Hank! Spune-i că e ţăcănită!

Bess se încruntă.

– Mike... încă o remarcă ca asta şi ieşi din casa mea cu şuturi în fund.

Omul de la FBI dădu din umeri resemnat.

– Convinge-o, Hank, pentru Dumnezeu! Probabil că tu eşti singurul care poţi s-o faci să se răzgândească.

– M-ar mira, răspunse Frost cu un ton fatalist. Şi eu aş face la fel dacă aş fi în locul ei. Dar cum n-am chef s-o văd făcută bucăţele, n-am să mă dezlipesc de ea nici cu un centimetru. Tu, Mike?

O'Hara se lumină imediat la faţă.

– Îşi spun drept, nenişorule, că a trebuit să mă zbat rău de tot ca să obţin aceste cincisprezece zile de concediu.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să găsim arme, hotărî Hank Frost. Parcă mă simt gol fără Browning şi fără pumnalul meu Gerber.

– Nici vorbă! obiectă Bess. Dacă vă simţiţi în pielea goală fără armele voastre, atunci cred că a sosit momentul să gustaţi din plăcerile nudismului!

– Ce! exclamară cei doi bărbaţi într-un glas.

– Aţi auzit foarte bine. Până în prezent, în cazul ăsta nu s-a folosit nicio armă. Nu ştiu de ce-ar trebui să începem noi. Violenţa atrage violenţă, asta e bine ştiut. Pe urmă, dacă aţi venit pentru asta, accept să-mi daţi o mână de ajutor. Dar nici nu poate fi vorba să merg şi să pun întrebări oamenilor însoţită de două „gorile" înarmate până în dinţi!

*

Autostrada M23 fusese dată cu sare, circulaţia era rară în acea după-amiază şi Fordul LTD înainta cu o viteză bunicică spre comitatul Surrey.

Roşcovanul O'Hara se aşezase pe bancheta din spate, iar în faţă, lângă Frost, stătea Bess care îmbrăcase o rochie tricotată

şi o canadiană groasă de culoare verde.

Mercenarul nu se putu abţine să nu-şi pună mâna pe genunchiul tinerei femei. Bess întoarse capul spre el şi zâmbi.

– Hei! protestă O'Hara. Ţine mâna pe volan, nenişorule! S-ar putea să dăm peste porţiuni cu polei.

Frost luă mâna de pe genunchiul tinerei femei şi bombăni:

– Uitasem că-ţi place să tragi cu coada ochiului. Nu poate omu' să facă nimic din cauza ta.

O'Hara se ghemui într-un colţ al banchetei, şi capul lui dispăru din oglinda retrovizoare. Frost aprinse o ţigară Camel.

– Ţi-ai pierdut bricheta? îl întrebă Bess miratã, văzând că foloseşte bricheta de la bordul maşinii.

– Am uitat-o la tine. Pe măsuţa din salon.

– Vai de mine! exclamă O'Hara. Nelipsita Zippo... Semn rău. Semn foarte rău...

– Taci din gură, cobe! bombăni Mercenarul. Pentru mine semn rău este atitudinea acestui Dowell.

– Mda, zise O'Hara. Nu ştie nimic în afară de comportamentul eroic al dulăului său. Un accident, un accident, un accident... Repeta întruna asta de parcă ar fi văzut cu ochii lui.

– Sau de parcă ar fi fost înspăimântat, interveni Bess.

– Chiar aşa, aprobă O'Hara. Cred că a fost ameninţat.

– Sau a primit ordine de la poliţie, zise Mercenarul. În orice caz, de la el nu poţi obţine nicio informaţie. Bess ştia deja mai multe după ce a citit raportul pe care Elliason i l-a dat lui Al.

Ea îi susţinu spusele dând din cap apoi adăugă:

– N-a suflat o vorbă nici măcar despre hârtia având emblemă capul de mort. Asta e dovada clară că nu vrea să spună adevărul. Cred că mâine voi veni din nou ca să stau de vorbă cu ceilalţi locuitori de pe Shirley Way.

– Dacă vrei neapărat să afle de tine poliţia sau ucigaşii noştri cu plată, nici nu s-ar găsi ceva mai bun de făcut. Părerea mea e că deja ai mers destul de departe făcându-i această vizită lui Dowell.

– Ai dreptate, nenişorule, aprobă roşcovanul. Cred că ar trebui să fim mai prudenţi faţă de lady Hewlett-Jones.

Bess împrăştie cu mâna fumul pe care Frost i-l suflase în nas, apoi îşi masă gânditoare bărbia.

– Uneori ies lucruri interesante din căpăţâna acestui lungan, zise ea arătând cu degetul în direcţia lui O'Hara. Dar nu văd

cum aş putea obţine informaţii de la văduva lui Hewlett fără să dau ochii cu ea.

– Mi-aş permite, dacă se poate… începu O'Hara.

– Cum să nu, zise Bess chicotind. Permite-ţi, permite-ţi…

Fără să ia în seamă sarcasmul, omul de la FBI îşi spuse ideea:

– Părerea mea e că nu trebuie să dăm ochii cu ea, ci s-o supraveghem de departe. Să vedem unde se duce, dacă vine şi cu cine vine la ea. Poliţişti, foşti colegi de-ai soţului ei etc.

– Asta e o idee de poliţai! zise Mercenarul rânjind. Nu vrei să-i punem şi telefonul sub ascultare? Dragul meu Mike, îţi amintesc că te afli aici ca turist. N-ai nici măcar un Smith & Wesson. Îţi închipui de cât timp am avea nevoie, folosind sistemul tău, pentru a obţine o cât de mică informaţie? Şi ce-ai vrea să faci? Să-ţi instalezi cortul pe proprietatea ei aşteptând să se întâmple ceva?

– De ce nu? Ai văzut ce mare e proprietatea? Sunt convins că am putea să stăm pe ea un an întreg fără să întâlnim pe nimeni.

– Eu mă gândesc în primul rând la temperatura de-afară, bombăni Frost. Trebuie să fii deranjat bine la cap ca să te culci acum sub cerul liber. Auzi, Mike?

– Mda?

– Te-ai gândit să-ţi iei pijamaua pentru noaptea asta?

– Vai, ce hazliu! Bine, bine, nenişorule, faci cum vrei. Du-te şi sună la uşa individei. Dar te avertizez că dacă nu-i place mutra ta de tâlhar, s-ar putea ca diseară să călătoreşti într-un avion cu destinaţia Atlanta. Sau să zaci la pârnaie, dacă poliţiştii sunt prost dispuşi şi nu le place fişa activităţilor tale.

– Dragul meu Mike, oricât de ciudat ţi s-ar părea, mutra mea de tâlhar place totdeauna damelor. Cea mai bună dovadă…

– Hei! exclama Bess întrerupându-l şi arătând cu degetul spre o bifurcaţie. Pe-aici ieşirea! Aproape că am ajuns.

Frost părăsi autostrada şi încetini. Probabil că drumurile secundare erau alunecoase.

– Dă-mi o ţigară, ceru Bess.

Frost îi întinse pachetul de Camel şi apăsă bricheta.

– Te-ai apucat de fumat? întrebă Mike O'Hara.

– Numai când sunt cu Frost. În timpuri normale nu fumez deloc. De altfel, nici nu cumpăr ţigări. De-aia şterpelesc de la el. Pufăie atât de mult încât mă intoxică. E ca un fel de contaminare.

– Chiar aşa! zise ironic Frost. Îi stârnesc pofte domnişoarei Stallmann…

Bess îşi aprinse ţigara şi puse pachetul într-un buzunar al canadianei.

– Ce facem? întrebă Frost. Sunăm la uşă sau spionăm? În fond, e ancheta ta, Bess. Cred că tu trebuie să hotărăşti.

– Mulţumesc pentru informaţie, zise Bess rânjind. Cred că ideea lui Mike trebuie puţin lucrată. Evident, nu poate fi vorba să ne instalăm la faţa locului. Până când găsim ceva mai bun, hai să reperăm locul!

– Cum vrei, zise Mercenarul. Eu mi-am luat mănuşile. Mai avem mult?

Bess aruncă o privire pe hartă.

– A treia la dreapta începând de-aici, apoi ar trebui să trecem prin faţa intrării principale a domeniului exact peste cinci minute.

– OK. Pregăteşte-ţi aparatul, Mike. O să reduc viteza. Nu vreau să pară suspect, având în vedere starea drumului. Fotografiezi rapid faţada, dependinţele şi intrările. Poate că o să prăpădim degeaba pelicula, dar nu se ştie niciodată.

– Mda, aprobă O'Hara pregătindu-şi aparatul Minolta.

După câteva minute trecură prin faţa unui zid înalt de piatră acoperit de iederă pe care atârnau flori de chiciură. O poartă mare de fier forjat lăsa să se vadă o alee care şerpuia prin mijlocul unei peluze argintate de îngheţ şi, în depărtare, masa impozantă a unei conac din secolul al XVIII-lea învăluit în ceaţă.

O'Hara avu timp să facă câteva fotografii, apoi Frost coti pe un drum îngust care ocolea proprietatea prin partea dreaptă.

– E înstărită bine familia Hewlett, zise Mercenarul.

– În spate sunt cincizeci de hectare de teren împădurit, zise Bess. Încetineşte puţin. În curând vom ajunge la grajduri.

După două sute de metri, zidul de piatră lăsa locul unui gard normal. O'Hara îşi luă din nou aparatul şi fotografie tot ce apăru în raza obiectivului. Omul de la FBI îşi ascunse repede aparatul zărind un rândaş cu cizme şi încotoşmănat ca pentru polul nord care ieşea de la grajduri şi se îndrepta spre dependinţe.

Bess strânse harta.

– Ascunde maşina la cinci sute de metri în pădure şi ne întoarcem spre partea din spate a clădirilor ca să vedem dacă găsim ceva interesant.

Frost îşi manifestă scepticismul sub forma unui suspin profund.

– Ce-ai vrea să găseşti interesant pe pământul unei tinere femei de familie bună? Şi mai ales aş vrea să ştiu ce-ai vrea să faci pe urmă. Stăm la pândă schimbându-ne pe rând la fiecare opt ore?

– Ascultă, Frost! Abia ai venit azi-dimineaţă şi vrei să ne certăm? Ţi-am spus deja că nu ştiu prea bine ce voi face. Deocamdată cred într-adevăr că e mai bine să facem în aşa fel încât să nu dăm ochii cu nimeni. Dacă plimbarea de azi nu aduce nimic interesant, voi încerca să mă apropii de lady Hewlett-Jones prin alte mijloace.

– Bine, bine... mormăi Mercenarul, trăgând Fordul după un mic boschet. Hai să ne congelăm, dacă asta îi face plăcere doamnei...

*

Îmbrăcat într-un combinezon negru, cu faţa ascunsă de o cagulă de aceeaşi culoare, bărbatul ridică radiotelefonul din Ranger Rover.

– Señor Brandilla?

– Te ascult. Identifică-te, răspunse o voce îndepărtată cu un puternic accent hispanic.

– Fitzroy Simmons, Thanatos grupa I, zise bărbatul cu cagulă. Am noutăţi, señor Brandilla. Jurnalista tocmai a venit aici cu cei doi bărbaţi care o însoţeau la Dowell.

– Sunt cu văduva?

– Nu. Par că reperează terenul. Azira şi Braun, care fac de pază în pădure, tocmai mi-au semnalat prezenţa lor.

Deşi se auzea foarte prost, Simmons simţi foarte clar satisfacţia din vocea lui Brandilla:

– Au schimbat tactica, şmecheraşii. Perfect, perfect! L-am identificat pe chior, e Hank Frost. Un mercenar! În schimb n-am aflat nimic despre roşcovan, dar se pare că şi el e tot american.

– Ce facem?

– Din moment ce aceşti oameni curajoşi s-au aruncat în braţele voastre, primiţi-i aşa cum merită. Să mi-i aduceţi întregi. Vor fi nişte vinovaţi perfecţi pentru Operaţiunea W.

– Am înţeles! răcni Fitzroy Simmons.

Închise şi se întoarse spre omul de lângă el:

– Dă ordin la patru grupe să se deplaseze spre punctul RN 2. Să pregătească gazul şi măştile. Vom lăsa maşinile pe loc şi îi vom încercui pe cei trei indivizi.

– OK, zise celălalt.

Omul apăsă pe butonul de apel al aparatului de emisie-recepţie şi spuse lent:

– Aici grupul Unu. Chem grupul Doi, răspundeţi…

*

– Gata, zise Bess. Văd partea din spate a casei.

Întinse degetul în faţa ei. Construcţia se vedea la aproximativ cinci sute de metri de-acolo. Între liziera pădurii şi mica grădină de agrement care înconjura conacul era un spaţiu de trei sute de metri.

Cei trei îşi continuară înaintarea. Covorul de frunze îngheţate care acoperea pământul trosnea sub tălpile lor. O'Hara aruncă o privire spre Bess.

– La nişte oameni atât de avuţi m-aş fi aşteptat să găsesc o piscină…

Ea dădu din umeri agasată:

– Te crezi în California?

– Linişte! murmură brusc Mercenarul. Ascundeţi-vă! Repede!

O'Hara dispăru instantaneu într-un desiş pârjolit de îngheţ. Bess se lăsă pe vine în spatele unui trunchi gros culcat la pământ. Frost făcu un salt şi ajunse lângă ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Taci! zise Mercenarul. Şi respiră în gulerul canadienei ca să nu fie reperat după abur.

Bess făcu întocmai. În materie de camuflaj Frost era specialistul şi nu-i trecu prin minte să discute ordinele deşi nu înţelegea motivul. Se lămuri însă după treizeci de secunde, când auzi un tropăit înfundat pe pământ. În curând auzi o răsuflare zgomotoasă. Şi sforăituri de cal, apoi trecu pe lângă ei o iapă superbă de toată frumuseţea, călărită de o femeie cu cizme, pantaloni de călărie şi şapcă neagră. Frost aşteptă ca femeia să se îndepărteze şi remarcă:

– Ciudată idee să te plimbi călare pe o vreme ca asta!

– E lady Hewlett-Jones, zise Bess. Şi-a pierdut soţul în urmă cu exact zece zile şi probabil că a simţit nevoia să ia puţin aer.

– Posibil, admise O'Hara. În orice caz, aţi văzut cum călăreşte?

Frost se ridică lovind mănuşile una de alta ca să se încălzească.

– Şi ce cal! zise el. Rareori am văzut un asemenea specimen.

– Ai dreptate, zise Bess rânjind, mai ales că era iapă!

– Pfff! izbucni Mercenarul. Numai femeile pot să remarce acest gen de detalii! Bun, am aflat un lucru foarte interesant. Castelana face echitaţie. Acum propun să mergem la căldurică şi să punem la cale un plan mai concret.

– Mda, aprobă omul de la FBI. E tare simpatic să te uiţi cum trec caii, dar cred că am putea să ne distrăm şi mai bine. Mâine aş putea să-mi fac apariţia la poartă şi să spun că am venit pentru gag… Am impresia că Audrey Hewlett-Jones merită să fie văzută mai de-aproape.

– Aşa mi se pare şi mie, zise Mercenarul râzând.

– Da, băieţi, nu e cazul să va jeneze prezenţa mea! bombăni Bess. Haide, Mike, fă trei-patru fotografii din spatele casei şi să ne întoarcem.

O'Hara scoase aparatul. Tocmai se pregătea să facă prima fotografie când exclamă:

– La dracu! Avem o vizită!

Patru oameni în combinezoane şi cagule negre se apropiau printre copaci, înarmaţi cu revolvere mari, prelungite cu surdine. Roşcovanul se întoarse. Alţi patru indivizi soseau din spate, patru veneau din stânga, patru din dreapta.

– La dracu şi la toţi dracii! exclamă Mercenarul. Şi noi n-avem nici măcar un briceag! Şi ăştia vă asigur eu că ştiu meserie! Nu i-am auzit sosind. Culcaţi-vă la pământ şi căutaţi pietre şi crengi ca să aruncăm în ei.

– Hank… murmură Bess. E vina mea. Ar fi trebuit să vă las să faceţi rost de arme.

Nu-i spunea niciodată Hank, decât atunci când era moartă de frică.

– Ce să mai vorbim, *baby!* Acum am făcut-o! Dacă tipii ăştia fac parte din Grupul Thanatos, probabil că am ajuns la capătul călătoriei noastre. Adio, Bess. Sunt fericit că te-am cunoscut.

– Doar n-ai să-i laşi să facă ce vor!

– Nuuu! răspunse Frost apucând o creanga groasă. O să încerc să lichidez unu-doi. Dar, având în vedere repartizarea forţelor, n-am nicio şansă.

– Nicio mişcare! strigă un individ cu accent englezesc.

Nu mişcau. Aşteptau ca oamenii în negru să se apropie de ei. Cei din dreapta se aflau la vreo zece metri când O'Hara făcu o mişcare bruscă şi aruncă cu o piatră mare. Omul vizat lăsă capul în jos, dar cel din urma lui nu putu să evite proiectilul. Frost auzi o înjurătură înfundată. Individul se clătină fără să-şi piardă echilibrul, dar o pată de sânge apăru pe cagula neagră în dreptul ţestei. Omul îşi reveni şi îndreptă armă spre O'Hara.

– Bravo, Mike! strigă Mercenarul. Fii foarte atent!

În partea lui, adversarii erau încă prea departe ca să poată încerca ceva. Cu creanga în mână, Frost era constrâns să aştepte, ghemuit pe pământul îngheţat. Bess, albă la faţă ca varul, stătea întinsă în spatele lui.

Omul cu capul rănit de O'Hara deschise focul. Două împuşcături amortizate de surdină. O'Hara se aruncase la pământ. Gloanţele trecură prea sus şi smulseră aşchii din scoarţa unui brad.

În momentul acela Mercenarul fu frapat de un detaliu ciudat. Din cagule nu se vedea ieşind aburi. În schimb, fiecare agresor avea în faţa gurii nişte cilindri plaţi ascunşi sub lâna neagră. Cartuşele unor măşti de gaze! Mercenarul primi confirmarea observându-l pe cel care părea a fi şeful lor.

Omul trase de mască ca să poată să strige:

– Calmează-te, Mutesa! Iusuf, Ludwig, acţionaţi!

Un nume african, altul arab şi al treilea german. Pentru Hank Frost concluzia era clară. Trupa de ucigaşi cu plată internaţionali exista într-adevăr şi ea îi ataca în acel moment.

Mercenarul ajunse fulgerător şi la o altă concluzie. Membrii Grupului Thanatos se aflau acolo pentru a ucide, altfel şeful n-ar fi pronunţat niciun nume. Era clar că nu aveau intenţia să lase martori în urma lor.

Hank Frost avea dreptate, cu o mică diferenţă. Într-adevăr, moartea lor era programată. Dar nu în pădurea proprietăţii Hewlett-Jones. Conform ordinelor clientului său, Fitzroy Simmons trebuie să-i elimine cu ocazia unei operaţiuni ulterioare astfel încât să fie consideraţi vinovaţi.

– Nu se poate să mor degeaba! zise Mercenarul printre dinţi.

Mai întâi să lichidez cât mai mulţi!

Frost strânse bine în mână creanga, se ridică şi, cu un pas hotărât, înaintă spre Simmons şi ceilalţi trei indivizi din jurul lui. În momentul acela doi oameni se desprinseră din grup şi Mercenarul înţelese imediat văzându-i trăgând siguranţa a două mici grenade cilindrice pe care le aruncară în direcţia lor. Iusuf şi Ludwig foloseau gazele.

– Nu respiraţi! răcni Mercenarul.

Dar ştia că, oricum, tot nu vor rezista mai mult de câteva minute. O'Hara nu reacţionă destul de repede. Pânza de gaz se răspândi la nivelul solului, puţin mai cenuşie decât ceaţa argintie care plutea deasupra pământului îngheţat.

Omul de la FBI căzu şi rămase nemişcat. Capul îi căzu peste frunze. Frost întoarse privirea. Bess se ţinea cu degetele de nas. Ea înţelesese. Dar cât timp ar fi putut rezista nevoii de aer?

Erau prinşi la înghesuială. Gândul acesta era insuportabil pentru Mercenar. Se simţi cuprins de o furie ucigaşă fără margini în timp ce plămânii, lipsiţi de oxigen, începeau să-l ardă.

Agitând creanga ca o lance, Frost se repezi cu capul în jos spre agresori. Simmons aştepta nepăsător. Frost nu făcu mai mult de trei paşi şi auzi un zgomot în spatele lui. Bess! Se opri şi întoarse capul. Ea strigă:

– Hank! Nu!

Ceea ce văzu nu dură decât o fracţiune de secundă dar îl înmărmuri de oroare. Un om se ivise din spatele unui copac îndreptând spre el o armă Sterling 402 SMKII echipată cu surdină. Omul trase. Bess se aruncă în aceeaşi clipa între ucigaş şi Frost.

Frost văzu, ca o străfulgerare, canadiana cu guler îmblănit ridicându-se în aer, părul blond fluturând în jurul capului tinerei femei, apoi corpul care se prăbuşea şi sângele pe canadiană... Sângele ei...

– Bess!

Nu se putuse abţine să nu strige. Imediat simţi că ameţeşte. Respirase. Dădu drumul crengii care căzu cu zgomot pe pământul îngheţat. Genunchii i se îndoiră în clipa în care auzi mai multe împuşcături înăbuşite. O explozie de durere îi invadă capul. Vederea i se tulbură. Mai văzu încă forma neclară a omului care lăsa în jos arma şi durerea încetă aproape imediat, înlocuită de o senzaţie ciudată care îi amorţea tot corpul. Se

prăbuşi pe burtă ca o păpuşă de cârpă, cu regretul că nu putuse s-o salveze pe Bess, fără să ştie dacă murea din cauza gazului sau a glonţului pe care îl primise în cap.

*

Nemişcat, cu ochii la ceasul mare etanş, Fitzroy Simmons aşteptă să treacă cinci minute, apoi îşi scoase masca de gaze şi răcni:

– Jean-Pierre! Imbecilule! Ce te-a apucat să-l lichidezi pe Mercenar? Era cel mai preţios dintre toţi. Şi n-ar fi putut să ajungă până la mine fără să respire.

Se apropie de cele trei corpuri inerte, o examină mai întâi pe Bess, apoi pe O'Hara şi zise:

– Luaţi-i pe ăştia doi! Roşcovanul n-are nimic şi fata încă mai respiră.

Dintre buzele Mercenarului nu mai ieşea abur.

– Ăsta e mort, zise el. Nu e cazul să ne mai încărcăm cu el.

CAPITOLUL III

Frost simţea că cineva îl scutură. Capul îi căzu într-o parte şi o durere puternică îi sfredeli ceafa. Făcu un efort supraomenesc să deschidă pleoapa. Primul lucru pe care îl văzu fu o pereche de cizme negre pline de bucăţele de frunze.

Mercenarul se strădui să ridice capul şi simţi din nou acea durere cumplită. Descoperi nişte picioare îndoite, în nişte pantaloni de călărie bej vârâţi în cizme, apoi o haină de velură neagră, apoi o faţă de femeie foarte frumoasă, înroşită de frig, cu ochi mari şi albaştri ca marea.

Frost nu-şi putu reţine un geamăt. Avea impresia că, din clipă în clipă, capul lui va face explozie şi începea să simtă frigul cumplit. Era îngheţat. Toţi muşchii lui erau tari ca piatra. Nu ştia dacă e în stare să se mişte.

Mercenarul făcu o încercare şi reuşi să se ridice în fund cu o trosnitură formidabilă a coloanei vertebrale şi durerea din cap îl fulgeră din nou.

Femeia se ridică şi se dădu repede înapoi. Pe cap avea o şapcă neagră care nu lăsa să i se vadă părul. Părea îngrijorată, poate chiar speriată. Băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un revolver mic pe care îl îndreptă spre Frost.

– Cine eşti şi ce faci aici?

Mercenarul simţi brusc o senzaţie îngrozitoare de gol. Mult mai puternică decât durerea. Mult mai tare decât frigul acela care îi dădea impresia că fusese bătut măr. Cine era? Nu putea să spună. Se strădui zadarnic, nu reuşi să-şi amintească numele. Un sforăit de cal îl făcu să întoarcă capul şi zări o iapă bălţată care smulgea câteva firişoare de iarbă ceva mai încolo.

Animalul şi femeia aveau ceva familiar, ca şi micul revolver. Avea impresia că le mai văzuse. Dar atât.

– Te-am întrebat cine eşti şi ce faci aici?

Frost scutură din cap. Durerea îl fulgeră imediat. Se simţea foarte slăbit. Reuşi să îngâne:

– Nu... Nu ştiu. Te asigur... Nu... văd nimic clar... Văd ceaţă... Şi... siluete negre... primesc un şoc... un şoc incredibil de violent... Îmi spun... Ce-mi spun? Îmi spun... Da, îmi zic că am murit.

O angoasă teribilă puse deodată stăpânire pe el. Avu impresia că vocea lui venea de foarte departe, de la celălalt capăt al tunelului, când zise brusc:

– Am o problemă, doamnă! E cumplit! Ajută-mă! Nu ştiu cine sunt!

Era slab şi respira cu mare greutate. Zări neîncrederea din ochii albaştri ai necunoscutei şi repetă cu un ton tragic:

– Crede-mă! Nu ştiu… Nu ştiu…

De data asta păru că îl crede. Puse la loc în buzunar revolverul, se apropie şi murmură:

– Eşti rănit. Ai pierdut mult sânge şi eşti îngheţat. Am să te duc la căldură. Vom încerca să lămurim toată povestea la conac.

„Ce conac? se întrebă Hank Frost. Cine era femeia aceea? Poate că e femeia mea. Nu. Era prea frumoasă, prea distinsă. Nu ştiu de unde am apărut, dar am impresia că nu sunt nici frumos, nici distins. Şi pe urmă ar fi fost mai familiară cu mine. Nu m-ar fi întrebat cine sunt.”

Femeia se dusese să aducă calul. Frost îşi duse mâna la faţă şi îşi dădu imediat seama că avea o mănuşă. O scoase, o ţinu între dinţi şi se pipăi de parcă ar fi vrut să facă o verificare. Avea o mustaţă în care erau agăţate mici stalactite de gheaţă şi o panglică pe ochiul stâng. Descoperirea nu-l sperie. Panglica era familiară. Ştia că de multă vreme îi lipseşte un ochi.

Unde şi cum îşi pierduse ochiul? Nu era în stare să spună. Simţi o rană în păr, acolo unde îl durea. Găsi o gaură şi sânge coagulat. Poate congelat. Dar de unde avea rana? Nu ştia.

Femeia lăsă frâul calului şi se aplecă din nou lângă el.

– Cum te simţi?

– Mi-e frig. Şi mă doare foarte tare capul.

– Tot nu ştii cine eşti?

– Nu.

– Nici cine sunt?

– Nu… Mi se pare că te-am mai văzut. Dar… Nu, nu te cunosc.

– Sunt Audrey Hewlett-Jones.

– Mi se pare că am mai auzit acest nume dar… nu sunt sigur de nimic.

– În orice caz, eu sunt sigură că nu te cunosc. Nu ştii ce cauţi pe proprietatea mea?

Acum părea mai încrezătoare, mai amicală.

– Nu, răspunse Mercenarul.

– Oricum, eşti american. Se vede imediat după accent.

– American… Da, sunt american. Adevărat. Ştiu că sunt american.

Audrey Hewlett-Jones zâmbi amuzată.

– Acum avem cel puţin o certitudine. Vom încerca să căpătăm mai multe după ce vei primi îngrijiri.

Frost simţi o angoasă ciudată.

– Spital... poliţie... Nu, nu trebuie!

– De ce?

– Nu... Nu ştiu. Simt că nu trebuie.

– Bine, vom vedea.

Deodată, Mercenarul avu o idee.

– Poate că am un act de identitate la mine! Un paşaport, o carte de credit!

Audrey Hewlett scutură din cap.

– Am căutat prin toate buzunarele. N-am găsit decât asta.

Îi arătă un cartonaş cât o carte de vizita pe care fusese desenat cu cerneală neagră un cap de mort. Deasupra capului de mort se vedea o sabie de cavalerie deasupra căreia se afla un pistol vechi, formând împreună litera T de la Thanatos.

– Îţi spune ceva?

Mercenarul se încruntă.

– Da. Am mai văzut asta nu demult. Simt că era ceva foarte important, redutabil. Că... Căutam ceva... Ce... Nu...

Simţi că se prăbuşeşte pe o parte. Efortul era prea mare. Nu putea să-şi amintească. Era epuizat. Căzu. Văzu cizmele femeii apropiindu-se de el. Îi simţi mâinile care îl apucau de subsuori. Apoi totul se înceţoşă şi deveni opac.

*

Un păr lung şi blond plutea uşor în aer. Ca o străfulgerare, prin faţa ochilor îi trece o canadiană bej. O explozie sângeroasă. O floare roşie monstruoasă se deschide pe umărul canadienei. Se aude urlând. Se arcuieşte. Se ridică brusc în capul oaselor. O durere fulgerătoare îi străpunge capul. Se simte recăzând pe o parte peste ceva moale. Capul e fierbinte şi corpul rece ca gheaţa. În spatele pleoapei închise, o clipire neregulată face să alterneze lumini portocalii şi găuri negre cu nuanţe de verde închis. O voce de femeie şopteşte cu blândeţe:

– Nu trebuie să te agiţi. Nu-ţi face bine. Haide, linişteşte-te.

Frost deschise ochiul şi descoperi mai întâi originea luminilor.

În marele şemineu ardea un foc mare. Era culcat într-un pat, pe o saltea groasă de puf. De o parte şi de alta a şemineului se aflau două şifoniere rustice cu oglindă, iar la stânga, patru scaune Chippendale în jurul unei mese de acelaşi stil.

Pe unul dintre scaune stătea femeia pe care o întâlnise în pădure. Acum era îmbrăcată cu o fustă neagră, foarte strânsă pe ea, simplă. Apoi privirea lui urcă şi descoperi părul ei lung şi negru care cădea peste o bluză albă sub care se ghiceau sânii mari.

Femeia se ridică şi se apropie de pat. În spatele ei, printr-o fereastră mare, se vedea un teren uşor bombat, probabil o peluză, şi un pâlc de brazi acoperit cu o manta groasă de zăpadă. În planul din spate, Mercenarul reuşi să zărească un zid, şi el alb de zăpadă, care probabil că despărţea proprietatea de un drum.

Pardoseala, formată din dale mari de piatră, era acoperită din loc în loc de blănuri: în faţa căminului, în jurul patului, lângă şifoniere. Pe partea şemineului şi a ferestrei, pereţii erau din piatră goală, dată cu var. Celelalte două laturi erau acoperite cu tapiserii. Iar în spatele patului, Frost zări un bufet vechi enorm, în întregime sculptat. Pereţii tapisaţi erau împodobiţi cu tablouri splendide, dintre care recunoscu un Gainsborough şi un Sisley.

Vocea femeii răsună deodată lângă el, puţin ironică:

– Domnul american e mulţumit de condiţiile de găzduire?

Frost nu era satisfăcut, era stupefiat.

– E… e foarte luxos.

Audrey Hewlett-Jones râse flatată.

– Mă recunoşti? întrebă ea aşezându-se pe marginea patului.

– Nu ştiu cum aş fi putut să te uit.

Ea zâmbi şi îi aşeză pe frunte mâna delicată. Ochii albaştri îl examinau pe Frost ca cei ai unui doctor. Mercenarul îi găsi şi mai frumoşi decât data trecută, contrastând cu pielea bronzată şi cu părul lung şi negru al tinerei femei. Totuşi i se părea abătută, de parcă ar fi plâns sau ar fi avut o noapte de insomnie.

– Frigi, zise ea. Ai avut un somn foarte agitat şi te-ai trezit ţipând. Îţi aminteşti?

El scutură din cap.

– Ştii ce-ai strigat?

– Nu. Cred că am visat.

– Ceea ce-ai spus confirmă ipoteza mea asupra identităţii tale. Tot nu ştii cine eşti?

– Nu, murmură Mercenarul consternat. Ştii cumva?

– Am o presupunere, murmură tânăra femeie cu un ton enigmatic. Azi noapte ai fost examinat de un medic.

– Azi noapte? Un medic? Ce înseamnă asta?

– Linişteşte-te, domnule american, ordonă cu severitate Audrey. Ţi-am spus că nu trebuie să te agiţi. Dacă vrei să afli mai multe despre tine şi despre ce anume te-a adus aici, ar fi bine să mă asculţi cuminte. În privinţa medicului să nu-ţi faci nicio grijă. E un prieten în care am toată încrederea. Concluziile lui sunt că ai primit un glonţ de mare calibru care ţi-a crăpat pielea capului, provocându-ţi o amnezie trecătoare, cu siguranţa nu ireversibilă. M-a sfătuit să te zgândăr ca să te ajut să-ţi aduni amintirile. Dar mi-a spus cât se poate de categoric că trebuie *să te ajut,* nu să-ţi spun ce ştiu. Trebuie să-ţi regăseşti amintirile singur.

– Asta e bună! se revoltă Mercenarul. Ştii cine sunt şi nu vrei să-mi spui?

– Nu sunt deloc sigură, răspunse femeia zâmbind, doar bănuiesc. Vom încerca să dezlegăm enigma împreună în timp ce eu îţi voi acorda îngrijiri.

– Ce îngrijiri?

– Ai dormit o zi, domnule american. Acum e zece şi un sfert dimineaţa. În timp ce dormeai, ţi-am curăţat rana, ţi-am administrat antibiotice şi un sedativ, totul procurat de la prietenul meu medic. Şi... trebuie să-ţi spun că ai suferit o răceală importantă. În timpul nopţii ţi-am aplicat un revulsiv puternic pe tot corpul. Alfred m-a sfătuit să repet operaţiunea în dimineaţa asta şi în cursul după amiezii.

– Alfred?

– Medicul, răspunse Audrey Hewlett-Jones.

Femeia zâmbi şi continuă:

– Spune că ai o constituţie robustă, părere cu care sunt şi eu de acord. În principiu, ar trebui să fii pe picioare în zece-douăsprezece ore. În schimb, în privinţa memoriei s-a arătat mai sceptic.

Frost se ridică în capul oaselor. Capul îl durea şi acum dar durerea devenise mult mai suportabilă. Remarcă că purta o pijama de flanelă galbenă.

– Ai cumpărat asta pentru mine?

Ochii femeii se întristară.

– A fost a soţului meu.

– Eşti divorţată?

– Văduvă.

– Scuză-mă, zise americanul. Nu… nu ştiam. Îmi… îmi pari atât de tânără…

Tristeţea dispăru imediat de pe faţa doamnei Audrey Hewlett-Jones.

– Ieri ştiai. Azi nu mai ştii. Ce vârstă crezi că am?

Femeia luă tubul de revulsiv de pe o măsuţă aflată lângă pat, îşi unse mâna dreaptă şi, cu stânga, începu să descheie bluza Mercenarului pentru a-l fricţiona. Frost protestă:

– Lasă-mă pe mine. O să mă descurc singur.

– Haide, domnule american, nu fi ridicol! Te-am fricţionat deja de trei ori noaptea trecută. Află că antibioticele ţi-au fost administrate sub formă de injecţii.

Frost zâmbi.

– Sunt încântat că ai făcut cunoştinţă cu mine!

– Ah! exclamă Audrey vizibil satisfăcută. Facem progrese. Revenim la comportamentul nostru natural!

Tânăra femeie îl debarasă de bluză şi îi ordonă:

– Pe burtă. Trebuie să încep cu spatele. Asta te va destinde şi-ţi va face cel mai mare bine. Între timp mai flecărim şi noi. Pariez că în curând vei fi asaltat de amintiri.

*

Bess şi O’Hara stăteau întinşi pe paturi de campanie. Patru perechi de cătuşe le fixau mâinile şi picioarele de cadrul patului, tăindu-le orice poftă de fugă. Încăperea în care se aflau închişi – o pivniţă – era rece şi umedă.

În primele ore ale dimineţii, un individ care se dăduse drept medic, venise să extragă glonţul intrat în antebraţul stâng al tinerei jurnaliste. Fără anestezie.

Revoltat de ţipetele femeii, O’Hara, neputincios, îl scuipase în faţă pe torţionar şi acum avea ochiul stâng pe jumătate închis din cauza unui hematom mare. Aşa-zisul medic dezinfectase vag rana cu alcool apoi se retrăsese, lăsându-i în paza unei

santinele.

Ucigaşii din Grupul Thanatos purtau tot timpul combinezonul negru, dar în bârlogul lor renunţau la cagulă. Cel care îi păzea în acel moment era foarte vorbăreţ. Era un atlet cu păr creţ şi piele de metis. Tipul răsfoia o revistă porno, scărpinându-se energic între picioare şi exclamând periodic:

– Maică, ce putoare! Maică, ce putoare! Ce i-o mai dă la cur!

Bess gemu. Santinela răcni:

– Lasă gura, curvo! Altfel chiar că ai să ai de ce să te plângi!

– Chiar nu poţi s-o aşezi într-o poziţie mai confortabilă! protestă O'Hara. Nu vezi că e rănită şi că o doare rău?

– Zât, roşcovane! Ştii tu dă unde viu io? Haiti. Am fost tonton macout înainte ca Doc al nostru să aibă probleme. Aşa că, io am văzut o grămadă de curve suferind. Şi ca lumea, nu ca fandosita asta! Acolo, când puneam laba pe ele…

Santinela se ridică zâmbind şi se apropie de O'Hara.

– Mi-aduc aminte de nevasta unui anarhist care se săturase de noi. O tipă grasă cu nişte ţâţe ca dirijabilele…

Fostul tonton macout tăcu brusc auzind o cheie rotindu-se în broască. Se întoarse la masă şi ascunse revista sub un exemplar din *Daily Mirror* în momentul în care Fitzroy Simmons intra, însoţit de un bărbat mic de statură şi oacheş.

Şeful întrebă:

– Totul e în regulă, Jean-Pierre?

Metisul dădu din cap.

– Doar că gagica scheaună tot timpul.

– Trebuie să te obişnuieşti. Brandilla a hotărât să fie păstrată pentru Operaţiunea W.

– Şi ălălalt?

– Va depinde de ce-o să ne spună, răspunse Simmons.

Şeful se proţăpi deasupra patului în care se afla O'Hara şi, arătând spre ochiul americanului, întrebă:

– Cine a făcut asta?

– Haim, răspunse Jean-Pierre. L-a scuipat.

– Din clipa asta o luaţi uşurel de tot, bombăni Simmons, vizibil nemulţumit. Trebuie să fie în stare bună în momentul Operaţiunii W. Teroriştii care pun bombe nu au răni recente pe corp şi cu atât mai puţin urme de tortură. Clar?

– Clar, zise Jean-Pierre. Da' răsteşte-te la Haim, nu la mine. El i-a tras la ochi.

– Şi cine l-a lichidat pe Frost? Cine a rănit-o pe Stallmann?

– Eu, recunosc, murmură Jean-Pierre. Dar am vrut să te protejez!

– Idiotule! bombăni Simmons.

În ciuda situaţiei, instinctul profesional al lui O'Hara se dovedi mai puternic.

– De unde ne cunoşti identitatea? întrebă el.

– Cum am fi putut ignora identitatea unei jurnaliste atât de cunoscute ca Bess Stallmann? zise Fitzroy Simmons rânjind. De aici şi până la a deduce că bărbatul cu panglică neagră la ochi e Hank Frost, amantul ei, n-a mai fost decât un pas.

– Unde e Frost? întrebă omul de la FBI.

– Pe cale să se congeleze în locul în care l-am lăsat. Iar în buzunar i-am pus un cartonaş cu semnătura noastră.

– Bandă de ticăloşi! izbucni Bess gemând slab.

– Gura! răcni Jean-Piere.

– Dar pentru ce semnaţi asasinatele? întrebă iar O'Hara mirat. Asta te duce cu gândul mai curând la modul de operare al unui maniac decât la cel al unei echipe de profesionişti.

Un râs sardonic precedă răspunsul lui Simmons.

– Excelentă întrebare care mă face să cred că şi tu eşti un profesionist. Ne asigurăm publicitatea, drăguţă, e foarte simplu. Pentru că acţionăm în umbră, suntem nevoiţi să lăsăm urme pentru a ne convinge eventualii clienţi de marea noastră eficacitate!

– Ce scârboşenie! exclamă americanul.

– Haide, haide, zise Simmons cu un ton glumeţ, să nu amestecăm morala cu afacerile, drăguţă. Suntem cu atât mai obligaţi să ne semnăm acţiunile minore, cu cât cele mai multe operaţiuni de anvergură – la cererea clienţilor noştri – trebuie efectuate în cel mai strict secret. Tocmai ăsta e cazul acţiunii pe care domnişoara Stallmann, şi probabil şi tu, o veţi face pentru noi imediat ce vă veţi înzdrăveni şi în cursul căreia, din nefericire, vă veţi pierde viaţa.

O'Hara încercă să se ridice dar căzu greoi pe patul lui de campanie.

– Ce acţiune?

– Deocamdată ţi-am spus destul, drăguţă. Acum e rândul tău să-mi satisfaci curiozitatea. Înainte de a te folosi, trebuie să mă asigur că corespunzi criteriilor impuse de clientul meu şi poţi lua

locul lui Frost. Cine eşti? Îmi închipui că eşti american şi mercenar. Nu?

Tăcere.

– Am întrerupt dialogul, drăguţă? întrebă britanicul.

– Gura, ticălosule!

Simmons se strâmbă dezaprobator.

– Când mă gândesc că yankeii ăştia sunt descendenţii noştri... Habar n-au ce e buna cuviinţă! Haide, nu mă obliga să folosesc mijloace care nu-mi plac. Spune-mi frumos cine eşti. Află că, dacă te consider demn de a îndeplini misiunea, vei avea şansa să mai trăieşti încă o săptămână sau două în condiţii mai bune decât astea. În caz contrar, voi fi obligat să-ţi pun capăt zilelor foarte rapid şi să-ţi caut un înlocuitor. Aşa că, în interesul tău, spune-mi cine eşti.

– Întreabă-mă la cur, capul e bolnav.

Bess chicoti fără să vrea, în ciuda durerilor provocate de rană.

– Bine, murmură, Simmons. Haide Felipe, că nu vrea să asculte de vorbă bună.

Bărbatul mic de statură şi bronzat care venise o dată cu el, se apropie de patul lui O'Hara. Bess văzu cu coada ochiului că avea în mână o curea de piele şi un baston mic de cauciuc.

– Ce vreţi să-i faceţi? întrebă jurnalista.

Britanicul rânji. Deplasă uşor patul pe care se afla Bess, astfel încât jurnalista să poată vedea fără să fie obligată să se întoarcă într-o parte.

– Uită-te bine, zise el. Felipe a lucrat mulţi ani în închisorile generalului Videla. Ai să fii stupefiată de viteza cu care obţine o informaţie de la persoana cea mai recalcitrantă folosind, în fond, mijloace foarte rudimentare.

– Secătură! exclamă Bess.

– Domnişoară Stallmann, zise Simmons ironic, credeam că o jurnalistă are mai multă imaginaţie în alegerea adjectivelor!

– Încep cu picioarele? întrebă Felipe care până atunci nu scosese nicio vorbă.

– Ca de obicei.

Bess îl văzu pe argentinian scoţându-i lui O'Hara cizmele şi şosetele, apoi imobilizându-i picioarele cu ajutorul curelei de piele. Omul de la FBI înţelesese.

– Bandă de netrebnici! strigă el.

Aşezat la masă, Jean-Pierre urmărea scena cu o privire

fascinată mângâind senzual mânerul armei.

– La fel de vulgar, observă Simmons. Ştii ce te aşteaptă, deci eşti din branşă, aşa că ai face mai bine să-mi spui imediat ceea ce tot ai să-mi spui până la urmă. Deci, profesia şi naţionalitatea? Vezi bine că nu sunt prea indiscret. Nu vreau să ştiu vârsta sau situaţia familială.

– Javră! exclamă omul de la FBI.

– Sunt gata, anunţă numitul Felipe.

– Începe, ordonă Simmons.

Argentinianul se lăsă în genunchi la picioarele lui O'Hara. Fără brutalitate excesivă, dar cu fermitate şi într-un ritm foarte susţinut, începu să-l lovească cu bastonul peste tălpile goale.

Britanicul luă un scaun metalic de lângă masă şi se aşeză lângă Bess ca să comenteze:

– E o tortură foarte eficace şi care, când e bine realizată, nu lasă nici cea mai mică urmă. Adică nicio urmă fizică. În schimb, urmările psihologice sunt greu de evaluat. Felipe mi-a spus că, folosind această tehnică, unii dintre clienţii lui au devenit iremediabil nebuni.

Bess privea speriată dar şi uimită. Deocamdată O'Hara nici nu clipea. Felipe continua să-l lovească în cadenţă.

– Crezi poate că e o glumă, continuă Simmons. Aşteaptă puţin şi ai să vezi. Eficacitatea acestei metode constă în vibraţii. La început, fiecare lovitură se repercutează în picioare, apoi în călcâie, apoi în genunchi, pulpe, bazin, trunchi şi aşa mai departe. Când rezonanţele ajung la cap, victima simte un fel de zgomot asurzitor însoţit de o durere insuportabilă care iradiază în tot corpul până în cele mai mici terminaţii nervoase.

Bess se uita la el cu ochii aprinşi de febră; părul blond era lipit de fruntea umedă de transpiraţie.

– E insuportabil!

Simmons aprobă cu o mişcare a capului.

– Exact. De aceea, chiar şi indivizii cei mai rezistenţi cer îndurare în general foarte repede.

Respiraţia lui O'Hara devenise sacadată. Era clar că se abţinea să nu ţipe, dar fiecare lovitură era însoţită de un mârâit răguşit.

Fără să se întrerupă, Felipe ridică capul spre Simmons şi zise cu un zâmbet larg, care îi scoase la iveală trei dinţi de argint:

– Gata, se instalează durerea. În curând o să înceapă să urle.

Am vrut să vă spun pentru că asta surprinde şi e foarte neplăcut.

– Opriţi! imploră Bess înspăimântată.

– Asta nu depinde decât de el, răspunse calm britanicul. Sau, eventual, de tine. Ne oprim imediat ce aflăm numele, profesia şi naţionalitatea acestui gentleman.

Corpul lui O'Hara era agitat de tresăriri spasmodice. Sudoarea i se scurgea pe frunte, pe tâmple, îi cădea în ochi şi pe gât. Deşi ţinea dinţii strânşi, omul de la FBI nu-şi putu reţine un geamăt cavernos.

Bess ajunsese la capul puterilor. Moartea lui Frost fusese pentru ea o lovitură cumplită. Şi acum supliciul lui O'Hara! Era mai mult decât se simţea în stare să suporte. Simmons o examina cu o privire rece, ca pe o lamelă pusă la microscop.

Bess ştia ce aştepta de la ea şi nu voia să-i ofere această plăcere. Dar era prea ridicol să te laşi aşa torturat doar ca să nu-ţi mărturiseşti identitatea.

– Spune-le, Mike! strigă ea. Spune-le, Dumnezeule mare! Să se oprească!

O'Hara răspunse cu un fel de schelălăit neomenesc, neaşteptat, care o străpunse până în adâncul sufletului.

Fritzroy Simmons fu nevoit să se aplece spre ea şi să ridice tonul ca să se facă auzit:

– Michael, presupun. Suntem pe calea cea bună.

Urletele lui O'Hara deveneau din ce în ce mai stridente, insuportabile. Bess crezu că îşi va pierde mintea. În cele din urmă cedă.

– Opriţi! O să vă spun eu.

Simmons făcu un mic gest cu mâna. Felipe se opri.

– Te ascult, domnişoară Stallmann.

– Nu, Bess! răcni O'Hara. Taci!

– Le voi spune, Mike. E ridicol. Ăsta e... e eroism gratuit. Nu serveşte la nimic să opui rezistenţă în aceste condiţii. Mai ales pentru asta.

Tânăra jurnalistă întoarse capul spre Simmons.

– Acest om este Michael O'Hara, agent special din Grupul de Acţiune Antiterorist al FBI-ului.

Corpul lui O'Hara fu scuturat de un spasm, apoi recăzu moale pe patul de campanie şi izbucni în hohote. Felipe îi luă pulsul şi zise:

– Totul e în regulă. E o reacţie naturală. Aşa fac toţi. Şi trebuie să recunosc că ăsta a fost deosebit de curajos.

– Un om al FBI-ului! murmură Simmons, cu faţa luminată de un zâmbet victorios. *My Goodness!* Chiar la asta nu mă aşteptam. O jurnalistă americană şi un agent al FBI-ului! Clientul va fi satisfăcut!

O'Hara se calmă foarte repede. Întoarse spre Bess faţa udă de lacrimi şi sudoare.

– Nu trebuia, murmura el. Uită-te cum jubilează... Aş fi rezistat. Ştiu!

– Iartă-mă, Mike, dar mi s-a părut ridicol. Ai fi preferat să mori decât să le spui cine eşti. Era o prostie, n-aveai de ce...

– Da, cred că ai dreptate. Nu-ţi port pică. Poate că e mai bine că tu le-ai spus.

Bess se uită la el şi reuşi să schiţeze un zâmbet.

Simmons interveni:

– Scuzaţi-mă că pun capăt unei scene atât de emoţionante, dar treburile mă presează. Agent special Michael O'Hara, sunt încântat să fac cunoştinţă cu tine oficial şi te anunţ că datorită mie vei deveni celebru. Numele tău şi cel al domnişoarei Stallmann vor intra în istorie alături de cele mai celebre nume. Poate că motivele n-au să vă fie pe plac, dar fiecare face ce poate. De acum înainte puteţi să fiţi siguri că veţi deveni nemuritori.

– Ce-ai de gând să mă pui să fac, ticălosule?

– Haide, O'Hara, calmează-te. Din moment ce suntem obligaţi să colaborăm, mi-ar plăcea să facem asta în bună înţelegere.

– Vezi să nu, netrebnicule!

– Ce ingratitudine! murmură britanicul. Cu toate astea, voi fi mărinimos cu tine. Peste câteva zile vei putea din nou să te ţii pe picioare. Te voi transfera într-un loc de găzduire unde te vei bucura de toate condiţiile confortului modem, inclusiv televizor. Pentru că mai aveţi puţin de trăit, toate dorinţele, tale, precum şi dorinţele domnişoarei Stallmann vor fi îndeplinite. Oamenii mei vor avea grijă să nu vă lipsească nimic. De fapt, veţi putea face tot ce doriţi, în afară de a fugi sau de a vă sinucide.

Britanicul îi salută politicos pe cei doi prizonieri, dădu instrucţiuni lui Jean-Pierre şi părăsi încăperea.

*

Acţiunea revulsivului începea să se facă simţită. Acum îi era cald. Masajul îi făcuse mult bine. Dacă n-ar fi fost chinuit de nevoia imperioasă de a-şi aduna amintirile, Frost s-ar fi lăsat probabil în voia senzaţiilor pe care i le procurau mâinile tinerei femei.

– Când te-am găsit, zise ea, am crezut mai întâi că eşti mort. Abia respirai şi din gură nu-ţi ieşea deloc abur. Aveai culoarea unui cadavru. Când m-am convins că eşti singur, ţi-am făcut respiraţie gură la gură.

Cu nasul vârât între două perne mari, Mercenarul nu se putu abţine să nu răspundă:

– Nu-mi amintesc. Dar fii sigură că regret!

Audrey râse.

– Să ştii că n-a fost o plăcere. Buzele şi mustăţile erau literalmente congelate şi aveai faţa acoperita cu coji de sânge.

– Ce-am strigat? întrebă Mercenarul redevenind serios.

Audrey mai luă puţină alifie şi începu să-i fricţioneze şalele.

– Nu spera să afli de la mine. Trebuie să descoperi singur. Ordin de la doctor.

Mercenarul făcu un efort şi întoarse capul să se uite la ea.

– Păi, Dumnezeule mare, trebuie să mă ajuţi şi tu! Altfel, îţi jur că n-am să reuşesc!

Audrey îl împinse cu autoritate între perne.

– N-am spus că nu vreau să te ajut. Dar nu vreau să-ţi suflu. Trebuie să-ţi recapeţi singur memoria. E clar?

– Bine, OK. Hai să ne jucăm...

Ea râse din nou.

– Primul indiciu. Ai strigat numele unei femei.

– Numele unei femei...

Mercenarul tăcu, încercând cu disperare să-şi amintească. În minte îi apărea o imagine ca în vis. Un păr lung şi blond care plutea în aer, o canadiană bej pătată de sânge... Ştia că cineva era rănit sau mort. Cineva la care el ţinea. Părul blond aparţinea cu siguranţă acestei femei, căreia îi strigase numele, în adâncul fiinţei sale simţi o durere cumplită, provocată de neputinţă. Se încordă brusc.

– Haide, murmură Audrey, ţi-am spus că eu ţi-am făcut

injecţiile.

Mercenarul izbucni într-un râs nervos. Tânăra femeie îi scosese pantalonii şi el, absorbit de gânduri, nici nu-şi dăduse seama. Uimită de reacţia lui, Audrey nu zise nimic. Frost o simţi ridicându-se de pe pat. Întoarse capul şi o văzu lângă masă. Tânăra femeie luă un ziar şi i-l aduse.

– Pe prima pagină vei găsi cel de al doilea indiciu, zise ea.

Apoi, metodic, fără nicio ezitare, începu să-i maseze fesele şi picioarele.

The Guardian... Frost ştia că mai citise acest ziar. Parcurse repede coloanele din prima pagină. Actualitatea îi spunea ceva. Ştia că se informase recent. La dreapta jos, atenţia îi fu reţinută de textul dintr-un chenar:

Colega noastră, Bess Stallmann, care făcea o anchetă în regiunea Londrei, nu s-a întors ieri seară la domiciliul ei şi nu a telefonat, aşa cum ar fi trebuit să facă, conducerii agenţiei sale de presă. Directorul ei, Al Best, roagă orice persoană care a întâlnit-o sau care ar putea să ofere indicii asupra ultimelor sale deplasări, să anunţe poliţia sau să telefoneze de urgenţă la ITB Telecommunications New Service.

Urmau mulţumirile obişnuite, adresa şi telefonul ITB-ului şi un comentariu elogios asupra activităţii lui Al Best şi a angajatei sale Bess Stallmann.

Mercenarul privi cu cea mai mare atenţie fotografia de lângă text. Văzu o femeie tânără şi foarte frumoasă, cu părul blond şi ochi luminoşi, îmbrăcată într-o rochie de seară.

– O cunosc, murmură el. O cunosc chiar foarte bine. Pot să-ţi spun că are ochii verzi şi că această rochie… cunosc şi rochia, e din mătase albastră. Ea e! Pe ea am strigat-o mai devreme în vis!

– Exact, confirmă Audrey. Progresezi cu paşi gigantici. Poţi să spui cine e această tânără femeie?

– Bineînţeles, răspunse Frost. Am citit în ziar.

– Nu ştii nimic în plus despre ea?

– Ba da, ba da, zise Mercenarul cu un suspin adânc. Ştiu că o cunosc foarte bine. Dar unde, când, cum? Nu, asta nu sunt în stare să spun.

Audrey se ridică. Terminase masajul pe aceasta parte. Se străduia să-l stimuleze.

– Concentrează-te, ce naiba! Reciteşte articolul! Uită-te bine

la fotografie! Ai trecut de partea cea mai grea. Sunt sigură că vei descoperi mai mult. Hai, la treabă! Trebuie să baţi fierul cât e cald. Şi acum, întoarce-te. În timp ce-ţi pui mintea la treabă, eu te voi fricţiona pe cealaltă parte.

Mercenarul începu să se întoarcă, cu privirea la ziar. Apoi, brusc, dându-şi seama că era în întregime gol, bâigui:

– Dar… dar… totuşi…

– Dar totuşi ce! exclamă ea. Trebuie să pun să te lege?

În ciuda amneziei, reflexele profesionale rămăseseră la fel de vioaie.

– Ai personal?

Ea ezită o clipă înainte de a răspunde:

– Un singur angajat, Malcolm Thurmond. Se ocupă de cai, de intendenţă, de domeniu în general. De la o vreme i se întâmplă chiar să facă pe majordomul. Soţul meu şi cu mine nu veneam aici iarna decât foarte rar în week-end. Vara ne aduceam oamenii de la Londra. Haide, acum întoarce-te. Doar n-am să te mănânc!

Ceva mai liniştit, Mercenarul se întoarse bombănind:

– Nu se poate spune că ai o mutră de antropofag.

– Mulţumesc pentru compliment, zise Audrey cu un ton înţepat reluându-şi fuguţa activitatea.

Puţin cam jenat, Frost preferă să nu vadă ceea ce, fără voia lui, exhiba sub ochii tinerei femei. Puse între ei paravanul ziarului şi în curând uită, absorbit complet de fotografia acelei Bess Stallmann. O cunoştea. O cunoştea foarte bine.

– E nevasta mea, nu-i aşa? întrebă el.

Audrey se opri un moment din masarea muşchilor abdominali. Trase de ziar în jos, se uită la el şi răspunse zâmbind:

– Ţi-am spus că nu e un joc cu ghicitori. Trebuie să-ţi aduni amintirile singur, domnule Frost.

Mercenarul se ridică brusc în capul oaselor.

– Frost! exclamă el. Mă cheamă Hank Frost!

Aproape că răcnea.

– Hank Frost! Henry Stimson Frost! Mi-am amintit numele! Ura!

– Drace! exclamă Audrey. Mi-a scăpat.

– Vezi bine că merge! Mai bine mi-ai spune. Nu mă ajută cu nimic dacă ascunzi tot ce ştii.

Ea păru puţin descumpănită.

– Poate că ai dreptate, admise ea după un lung moment de gândire. După ce termin masajul, îţi voi arăta anumite lucruri care s-ar putea să te ajute să-ţi regăseşti memoria. Dacă obţinem rezultatul scontat, atunci îţi voi spune cine sunt şi de ce am hotărât să te ţin aici în loc să anunţ autorităţile, în fond, nu cred că încalc prescripţiile lui Alfred. Şi pe urmă... asta ne va permite să câştigăm un timp preţios.

Mercenarul nu înţelese ce voia să spună. Dar începea să se obişnuiască să nu înţeleagă. Era frânt din cauza efortului psihic şi în acelaşi timp formidabil de fericit şi de liniştit pentru că îşi amintise un nume.

Audrey reluă masajul. Frost îşi aruncă din nou privirea pe ziar.

– Hank Frost, repetă el. Mă numesc Hank Frost. Sunt american şi mă numesc Hank Frost.

Dar mai departe se izbea de o barieră. De parcă creierul său refuza să meargă mai departe. Bess Stallmann? Se uită la fotografie. Era frumoasă. Îi stârnea nişte reminiscenţe care refuzau să capete forme concrete. Femeia aceea dispăruse. Ţinea la femeia aceea. Simţea că trebuie să facă ceva. Dar ce? Şi cum, în starea în care se afla?

Audrey Hewlett-Jones ştia mai multe decât el. În concluzie, trebuia s-o tragă de limbă. Zâmbi, gândindu-se că probabil nu va fi deloc un supliciu s-o tragă de limbă pe creatura aceea superbă. În clipa aceea îşi dădu seama că mâinile ei îi masau viguros pulpele.

– Ei, te simţi mai bine? îl întrebă ea. Te simţi în stare pentru faza laborioasă a programului?

– Perfect, răspunse Mercenarul. Clocotesc de energie şi sunt perfect destins.

– Bine, foarte bine, zise tânăra femeie cu satisfacţie.

Reîncepu masajul şi deodată o senzaţie nouă provocă alte reminiscenţe în mintea Mercenarului. În momentul în care Audrey se apleca peste el. Parul tinerei femei mângâie o parte din anatomia lui pe care, din motive de bună cuviinţă, mâinile ei o evitaseră cu grijă.

Audrey îşi dădu seama şi ridică repede capul dându-şi după ureche şuviţa lungă de par. Frost făcu apel la toată voinţa lui dar prea târziu. Reminiscenţele căpătaseră o formă foarte concretă. Lăsă în jos ziarul şi se uita la ea.

– Îmi pare rău.

Frost văzu pentru prima oara tulburarea apărând în ochii albaştri ai tinerei femei. Audrey înghiţi în sec şi murmură înroşindu-se:

– E vina mea… O… O stângăcie involuntară…

Dar îşi reveni imediat, chicoti şi adăugă:

– După cum spuneai, domnule Frost, clocoteşti de energie.

Mercenarul se lungi din nou şi continuă să contemple fotografia din ziar, în timp ce Audrey, fără o vorbă, termina masarea picioarelor. Mercenarul avu impresia ca ea se grăbea în mod deliberat. După ce termină, Audrey îi zise:

– Îmbracă-te. Poţi să mergi?

– Am impresia că sunt ca nou.

Ea roşi din nou.

– Corpul mi se pare într-o stare perfectă. Mă duc să-ţi aduc un halat de casă şi papuci. După aceea ne vom ocupa de creierul tău. Apropo…

Mercenarul aştepta.

– Aaa… Îmi pare rău pentru tunsură…

Frost duse mâna pe cap şi simţi câţiva centimetri pătraţi de păr ras în jurul pansamentului care îi acoperea rana.

– O să te dau în judecată, zise el zâmbind.

Audrey zâmbi şi ea, se întoarse în loc şi se depărtă cu un pas uşor.

*

Pereţii micii săli erau din piatră aparentă. Jaluzele ferestrei erau trase şi un tub de neon prins de ipsosul gol al tavanului împrăştia o lumină lugubră. Mobilierul era format dintr-o masa de lemn şi patru scaune nesigure. Pe unul dintre ele stătea Fitzroy Simmons iar pe altul se aşezase Tuong Sofot, un khmer scurt şi ciolănos. Hipolito Brandilla stătea în picioare şi se plimba nervos pe podeaua cimentată.

Brandilla era un individ înalt şi slab, cu o faţă lungă şi un păr presărat cu fire albe. Ochii negri şi înfundaţi în orbite aveau cearcăne aproape verzui. Se opri din plimbare, se întoarse spre Simmons şi se uită la el lung înainte de a spune cu un ton tăios:

– Abordaţi lucrurile cu prea multa dezinvoltură. Cred că ţi-am plătit destulă publicitate până acum. Ţi-am spus că de ieri totul

trebuie să se desfăşoare în cea mai mare discreţie. Nu numai că abandonezi un cadavru la locul acţiunii, dar îţi mai laşi şi cartea de vizită!

Simmons schiţă un zâmbet. Zâmbetul dispăru când Brandilla răcni:

– Nu mi se pare deloc hazliu! Pinkham mă asigurase că eşti un om de toată încrederea! Contez pe tine pentru a evita pe viitor acest gen de greşeală.

Simmons îi anunţase în ajun moartea lui Frost, aducându-i la cunoştinţa şi identitatea lui Mike O'Hara. Dar abia pe la începutul dimineţii, când venise în bârlogul Grupului Thanatos, aflase detalii despre ceea ce se întâmplase. Imediat îl trimisese pe Sofot în recunoaştere pe domeniul văduvei Audrey Hewlett-Jones. Cambodgianul tocmai îşi prezentase raportul. Hipolito Brandilla era furios.

– Nici urmă de cadavru şi niciun rând în ziare! Frost a fost descoperit de poliţie, asta e sigur!

Asiaticul interveni:

– Nu cred. Grenadele cu gaz au fost adunate şi mai multe gloanţe au fost extrase din trunchiurile în care intraseră. Se vedea bine că treaba n-a fost făcută de un profesionist. De altfel, am mai găsit un glonţ în pământ şi altul într-o creangă.

– Atunci cine a putut descoperi cadavrul?

– Nu ştiu, răspunse Tuong Sofot. Poate că un servitor de pe domeniu.

– Asta nu schimba nimic, bombăni Brandilla. La ora asta poliţia a fost anunţată.

Fitzroy Simmons se ridică, ocoli masa şi se aşeză pe ea cu un aer gânditor.

– Să admitem că poliţia a aflat. Asta nu ameninţă cu nimic Operaţiunea W.

Brandilla îl fulgeră cu privirea şi zise de parcă s-ar fi adresat unui înapoiat mintal:

– Stephen Hewlett descoperise relaţiile mele cu Pinkhain. Ţi-am cerut să-l elimini. Chestia asta ar fi putut să treacă drept un act izolat. După aceea a urmat jurnalistul, acel... acel...

Simmons îi veni în ajutor:

– Elliason.

– Exact, Elliason, zise Brandilla. Se putea crede că l-ai eliminat pentru că a descoperit indicii compromiţătoare. Dar dacă a fost

găsit cadavrul lui Frost, atunci se va face neapărat legătura cu Bess Stallmann, amanta lui. Nici cel mai tâmpit dintre tâmpiţi nu va putea să creadă că a trecut în mod deliberat în clandestinitate.

Fitzroy Simmons înţelesese. Deodată păru foarte contrariat.

– La naiba! Ai dreptate! Moartea amantului va face să se creadă că femeia a fost răpită. N-o mai putem folosi pentru Operaţiunea W.

– Cu atât mai mult cu cât cadavrul a fost găsit la Audrey Hewlett-Jones, zise Brandilla.

Britanicul începu să se plimbe prin încăpere, aşa cum făcuse Brandilla mai înainte, de parcă ar fi fost contaminat de nervozitatea clientului său.

– Drăcia dracului! murmură el furios. Va trebui să găsim alţi actori pentru mica noastră înscenare.

– Nu va fi uşor, fu de părere Tuong Sofot. Şi va trebui să-i eliminăm discret pe Stallmann şi O'Hara.

CAPITOLUL IV

Audrey Hewlett-Jones se instală în faţa unui mic secreter din lemn roz. Apoi apăsă butonul unui interfon.

– Da, doamnă, răspunse vocea foarte gravă a unui bărbat care părea că vine de pe lumea cealaltă.

– Ai developat filmele, Malcolm?

– Da, doamnă.

– Adu-mi fotografiile în bibliotecă, te rog.

Tânăra femeie întrerupse legătura şi se întoarse spre Frost, tulburându-se uşor văzând că el o observa cu atenţie.

– Stai jos, îl invită ea.

Mercenarul zâmbi.

– Mulţumesc. Prefer să stau în picioare.

– Injecţiile?

El dădu din cap. Ea se întoarse repede spre secreter.

– Îmi pare rău, murmură ea, dar atâta vreme cât ai fost inconştient, ăsta era cel mai bun mijloc de a-ţi administra tratamentul.

– Ştiu, mormăi Mercenarul. Şi mai ştiu că n-ai fost deloc zgârcită cu doza.

Audrey stătea tot cu spatele. Mercenarul văzu micile tremurături ale umerilor. În ciuda eforturilor pe care le făcea de a se abţine, tânăra femeie izbucni în râs.

– Ah, ţi se pare hazliu! bombăni Mercenarul.

Ea răspunse printre hohote:

– Nu... nu... te asigur... Dar... dar nu pot să mă abţin... Din... Din cauza nervilor.

Tânăra femeie se calmă, respiră lent de câteva ori şi se întoarse din nou spre Frost. Când dădu cu ochii de mutra lui încruntată, Audrey izbucni din nou în râs.

Mercenarul rămase un moment nepăsător, apoi izbucni şi el în râs. Când, în sfârşit, se potoliră, lacrimile făcuseră să se scurgă rimelul pe obrajii tinerei femei.

Deodată, Mercenarul duse mâna la buzunar şi păru foarte surprins să constate că se afla în halat de casă. Gestul acela brusc nu scapă gazdei sale care îl întreba:

– Ce cauţi, domnule Frost?

– Credeam că e batista mea.

– Ai totdeauna o batistă la tine?

O pauza de gândire.

– Da. O batistă mare cu carouri albastre. Mi-e silă de porcăriile alea din hârtie.

Opinia ei părea cu totul alta, căci tocmai îşi ştergea faţa cu o batistă de hârtie.

– Progresele continuă, zise ea. Batista am dat-o la spălat împreună cu hainele. Îţi aminteşti cu ce erai îmbrăcat?

O altă pauză de gândire, după care Frost scutură din cap. Audrey apasă încă o data butonul interfonului:

– Malcolm? Mai eşti acolo?

– Da, doamnă. Mă pregăteam să plec.

– Hainele invitatului meu sunt gata?

– Spălate, uscate şi călcate, doamnă.

– Te rog să le aduci şi pe ele. Mulţumesc, Malcolm.

Audrey luă o cutie de carton din secreter. În timp ce se ducea s-o aşeze pe o măsuţă, Mercenarul făcu un tur de orizont. Două uşi cu geam se deschideau spre o gradină acoperită de zăpadă, în spatele căreia se zărea o pădure. La stânga uşilor cu geam se afla alt secreter din lemn roz, asemănător cu cel părăsit de Audrey. Apoi urma colţul încăperii, cu o uşă mare din stejar sculptat, care ducea probabil într-un salon şi un budoar.

Următoarele două porţiuni de zid erau acoperite cu rafturi din stejar de culoare închisă, pe care era vizibilă patina timpului, încărcate cu cărţi, majoritatea vechi, legate în piele şi cu decoraţiuni aurite în faţa rafturilor, două berjere mari şi patru fotolii tapisate cu damasc vechi de culoarea aurului formau colţul de lectură.

Ultima porţiune a zidului cuprindea un şemineu, destul de mare ca să frigi pe el un bou şi porci-mistreţi împreună, şi două panouri imense, lambrisate, împodobite cu tablourile unor artişti celebri.

– Apropie-te, domnule Frost, zise Audrey.

El se apropie şi simţi efluviile unui parfum dulceag şi înţepător totodată.

– Paris, de Yves Saint-Laurent.

Împinse cutia spre el.

– Recunoşti asta?

– Grenade lacrimogene, şi gloanţe 32 AGP.

El însuşi fu stupefiat că răspunsese aşa de repede, fără nicio ezitare. Audrey se uita fix la el. Citi în ochii albaştri dorinţa intensă de a se produce acel declic eliberator. Dar nu reuşi să

spună mai mult decât:

– Probabil că sunt un specialist în arme. Nu?

Ea dădu din cap vizibil dezamăgită.

– Acum vino aici.

Frost o urmă până la cel de al doilea secreter, pe care ea îl deschise, dezvăluind o vitrină în care era expusă o colecţie impresionantă de arme vechi şi moderne, cu accesoriile respective. Frost se uită la tânăra femeie cu ochii măriţi de stupoare.

– Soţul meu era un mare sportiv, îi explică ea. Practica echitaţia, golful, tirul şi jocul de polo. Cu o pasiune specială pentru tirul cu arcul şi cu arbaleta. Vara instala ţinte în gradină şi trăgea ore întregi.

Mercenarul examină o mică arbaletă modernă din polipropilen kaki. Arma era prevăzută cu un sistem de încărcare rapidă.

– Un obiect foarte frumos, murmură el.

Apoi privirea i se opri asupra unui revolver Browning High Power cromat. Audrey văzu imediat concentrarea zugrăvindu-se pe faţa lui. Arma se afla în spatele unui geam. Nici măcar nu-l atinsese când declară:

– Asta e o treabă făcută la Metalife.

– De unde ştii?

– Am şi eu unul la fel. Sau cel puţin *aveam* unul la fel.

– Foarte bine! Progresele sunt din ce în ce mai spectaculoase!

– Nu după cât aş vrea! zise Mercenarul. Nu-ţi poţi închipui cât e de chinuitor să nu ştii cine eşti!

– Dar acum ştii, zise Audrey.

– Ştiu şi nu ştiu. Din momentul în care m-am trezit aici şi clipa de faţă, amintirile mele sunt clare, precise. Aş putea spune că le-am trăit fizic. Dar ce s-a petrecut înainte…

Ea obiectă:

– Deja ţi-ai amintit destule lucruri.

– Bineînţeles, admise Mercenarul, şi asta datorită indiciilor pe care mi le-ai dat. Dar îmi amintesc totul în fragmente mici care nu se leagă de nicio realitate concretă. Seamănă într-un fel cu un film pe care l-aş fi văzut cu foarte mult timp în urmă, din care reuşesc să-mi amintesc secvenţe izolate dar nu şi subiectul propriu-zis. Asta… Asta ar putea foarte bine să fie şi viaţa altuia.

Audrey păru sensibilă la suferinţa lui. Îl privi cu ochii ei mari şi albaştri şi întrebă:

– Vrei să-ţi mai dau şi alte indicii?

El dădu din cap afirmativ.

– Ai reuşit deja să faci apropierea între Bess Stallmann şi tine…

– Da. Ştiu… e o femeie cu care aveam relaţii… aaa… aaa… intime. Dar mai departe nu mai ştiu.

Ea zâmbi.

– Al Best îţi spune ceva?

– I-am citit numele în *Guardian…* Cred că-l cunosc. Să zicem că… că numele ăsta are ceva familiar. Dar cum arată…

Audrey zâmbi din nou. Deschise un sipet de argint din care luă o ţigară Dunhill apoi, de parcă ar fi avut o inspiraţie bruscă, îl întrebă:

– Fumezi?

– Da, mersi, răspunse el fără nicio ezitare.

Ea îi întinse cutia. El se servi şi zise:

– Încă o descoperire.

– Pentru tine, nu şi pentru mine.

– Cum ai ghicit că fumez?

– Foarte simplu, dragul meu Frost. Ai degetele galbene de nicotină.

Ea îi întinse o mică brichetă din aur, care păru minusculă şi incredibil de delicată în palma sa bătătorită. Frost o mânui cu stângăcie, oferi foc tinerei femei, îşi aprinse şi el ţigara şi suflă primul fum pe nas declarând:

– Ce bine-mi face! În orice caz, pot să-ţi spun un lucru cât se poate de sigur. Bricheta pe care o folosesc în mod obişnuit e mult mai robustă şi mai rudimentară. Şi mai cred că fumez nişte ţigări ceva mai tari.

– Până când îţi vei aminti marca, va trebui să te mulţumeşti cu ale mele. În hainele tale n-am găsit nici brichetă şi nici ţigări. Înainte de a i le da lui Malcolm, am scotocit toate buzunarele.

– Chiar şi când nu găseşti nimic, hainele pot totuşi să-ţi ofere indicaţii despre personalitatea şi statutul celui care le poartă.

– Vezi că eşti un profesionist, observă Audrey cu un sentiment de victorie. Ţi-am studiat bine hainele. N-am făcut nicio descoperire formidabilă. Aveai lenjerie groasă, o cămaşă de stofă groasă, pantaloni de velură gri, o geacă de aviator din piele neagră. Nişte haine de calitate bună care puteau fi cumpărate în orice magazin din lume. Cizmele şi mănuşile sunt

însă pe măsură şi par să fi costat mult. Din păcate, nicio indicaţie asupra originii lor. Singura concluzie posibilă e că nu eşti sărac. Dar nimic nu permite să se afirme că ai fi bogat.

Frost se strâmbă uşor.

– E foarte plăcut să aflu că am toate şansele să fiu proprietarul unui apartament frumos… ce-ar fi să-mi spui mai multe despre mine?

Audrey scutură scrumul ţigării într-o scrumieră de cristal, trase un fum apoi, fără să ezite, începu să-i explice:

– Adevărul e că, după vizita medicului, încă mă mai întrebam ce-am să fac cu tine. Să te ţin aici sau să te predau poliţiei? Venirea lui Best m-a convins să te ţin aici.

Al Best ştia că Bess avea de gând să-i viziteze pe Walter Dowell şi pe Audrey Hewlett-Jones. Văzând că nu se mai întoarce în cursul serii, Al îi telefonase lui Dowell. Acesta îi spusese că jurnalista trecuse pe la el, însoţită de un bărbat roşcovan şi de un altul cu o panglică neagră la un ochi. După aceea Best, deşi se făcuse târziu, venise la Audrey. Pista se pierdea pe domeniul ei.

Audrey continuă:

– Am cerut o anchetă asupra morţii soţului meu. Dar mi s-a părut clar că poliţia a înăbuşit cazul. Acum mă feresc de ea ca de ciumă. Am hotărât să fac cercetări eu însămi. Pentru asta nu trebuia să fac zgomot. De aceea ţin şi presa departe de mine. Ăsta fiind şi motivul pentru care am ascuns prezenţa ta aici.

Mercenarul fuma şi se uita la ea cu o privire preocupată.

– Dar de ce e atât de misterioasă moartea soţului tău?

– Fiecare lucrul la vremea lui. Îţi voi explica asta mai târziu.

Tânăra femeie continuă, expunându-şi ipoteza asupra modului în care Bess procedase în ajun. După vizita fără rezultate de la Dowell, jurnalista înţelesese că nu va obţine nimic nici de la proprietara conacului. De aceea hotărâse să schimbe tactica şi, în loc să o atace frontal pe Audrey, începuse prin reperarea terenului. Atunci fusese surprinsă de inamic – Audrey nu-i spuse numele. Bess şi bărbatul roşcovan fuseseră făcuţi prizonieri în timp ce Frost, considerat mort, fusese lăsat în pădure.

Toată povestea asta îi părea Mercenarului destul de verosimilă şi făcu această remarcă cu voce tare. Audrey zâmbi apoi continuă:

– Şi acum îţi voi vorbi de Stephen şi despre ce cred eu în privinţa morţii sale.

Tânăra femeie începu cu consideraţii personale care nu erau chiar indispensabile pentru buna înţelegere a Mercenarului. Dar Frost ştia că gazda lui trecuse prin momente dificile şi că simţea nevoia să-şi uşureze sufletul. De aceea ascultă cu răbdare.

Frost află că Audrey avea douăzeci şi cinci de ani, cu paisprezece ani mai puţin decât răposatul ei soţ. Se căsătoriseră după ce sir Stephen îşi pierduse prima nevastă. Audrey avea pe atunci şaptesprezece ani. Încurajată de atenţia acordata de Frost, tânăra femeie merse şi mai departe cu confidenţele:

– Stephen era un băiat adorabil, dar ar fi puţin cam exagerat să se spună că ne iubeam. Adevărul e că totul a fost aranjat de familiile noastre. Mai ales de familia mea, care nu voia ca averea mea să cadă în mâinile unui vânător de zestre. Părinţii mei erau foarte bătrâni şi eram singura lor odraslă. Eram un copil. Stephen era seducător. Şi... ideea de a mă căsători nu-mi displăcea deloc. Ea reprezenta pentru mine viaţa, libertatea.

Mercenarul aprobă cu o înclinare a capului.

– Adevărul e că ne respectam reciproc. La început chiar am crezut sincer că era posibil. Trebuia să descopăr viaţa. El era un bărbat matur. Îi făcea plăcere să mă educe, iar eu am profitat de experienţa lui.

Tânăra femeie roşi puţin înainte de a continua:

– Totul a durat cam doi ani. Apoi ne-am dat seama că nu eram făcuţi unul pentru altul. Evident, nici nu putea fi vorba de divorţ. De altfel, fiecare căuta să profite de situaţie aşa cum era. Îţi repet că aveam un respect profund unul pentru celalalt.

Chicoti uşor şi adaugă:

– Aveam totdeauna relaţii foarte... foarte afectuoase. Am continuat să trăim împreună dar acordându-ne reciproc mult mai multă independenţă.

Audrey trecu după aceea la activitatea profesională a lui sir Stephen, care îl obliga la deplasări frecvente. Apoi vorbi, fără să dea nume, despre o reţea de răufăcători pe care o descoperise în interiorul administraţiei Majestăţii Sale, de temerile lui, de contactele avute cu poliţia, poate chiar şi cu serviciul secret. Tânăra femeie pretindea că în privinţa acestui punct nu deţinea decât informaţii fragmentare.

– Înţelegi? conchise ea. Înainte de moartea lui Stephen nu mă

interesau în mod deosebit treburile lui. Nu ştiam decât ce-mi povestea el şi nu doream să aflu mai mult. Azi totul s-a schimbat. Scotland Yard-ul a clasat cazul. Cam prea repede după părerea mea. Singurul martor a dispărut, şi el călcat de maşină. Părea suspect. Sunt convinsă că Stephen a fost ucis imediat ce a ieşit de la Dowell.

Audrey tăcu, vizibil emoţionată.

– Dowell... murmură Mercenarul. Şi numele ăsta îmi aminteşte ceva. Văd un tip în papuci cu un pulover gros de mohair. O stradă, trotuare şi o şosea de un ocru bătând în roz. Nişte case care seamănă toate unele cu altele.

– Shirley Way, confirmă Audrey.

– Un câine, continuă Mercenarul. Văd un câine mare şi galben, gros ca un clapon.

– Poonah. Marele prieten al lui Stephen... murmură ea gânditoare. Nu... nu ştiu daca mă înţelegi bine de ce vreau să fac lumină în privinţa împrejurărilor morţii sale...

– Sigur că da, răspunse Mercenarul. Nu e greu de înţeles. Îl iubeai în felul tău.

– Da, admise ea. În orice caz, aveam foarte mult ataşament faţă de el.

Deodată tresări şi zise:

– Dar... dar nu ştiu de ce-ţi povestesc toate astea...

Se priviră câteva secunde în tăcere. Mercenarul nu ştia ce să răspundă. Malcolm sosi la momentul potrivit, ca să-i scape de o tăcere stingheritoare.

Fără să fie un gigant, Malcolm Thumond era mai înalt şi mai solid decât un bărbat de talie mijlocie. Pe cap avea o bonetă de lână şi purta pantaloni de uniformă şi haină de lână. Faţa lui era invadată de o barbă roşcată. Malcolm apăru în prag şi zise:

– Hainele sunt în dormitor, doamnă.

– Intră, Malcolm. Haide să vedem fotografiile.

Individul păşi în încăpere, scoase un plic mare din haină, îl deschise şi întinse pe masă o serie de fotografii. Audrey făcu prezentările şi cei doi bărbaţi schimbară o strângere de mână viguroasă. Frost simţi ceva vag. N-ar fi ştiut să spună de ce, dar tipul acela care semăna mai mult cu un tăietor de lemne decât cu un majordom, îi inspira o încredere totală.

Audrey examină fotografiile, apoi îl prinse de braţ pe Frost şi-l trase spre masă. Îi arătă trei fotografii întrebându-l cu un ton

ironic:

– Îi cunoşti?

Fotografiile îl reprezentau pe O'Hara pe marginea unei piscine, ţinând în braţe o brunetă planturoasă care semăna vag cu Sofia Loren, dar mult mai tânără şi mult mai durdulie.

– El, da, răspunse Mercenarul. Ea, nu.

– Numele lui? întreba Audrey.

Frost se trase uşor de mustaţă.

– La naiba! Îl cunosc! Dar nu sunt în stare să spun cum îl cheamă.

Malcolm se legăna de pe un picior pe altul, neştiind ce să facă.

– Poţi pleca, Malcolm, mulţumesc, îi zise Audrey. Scoate puţin caii înainte de dejun. Azi n-am să călăresc.

Malcolm se întoarse pe loc şi se depărtă fără o vorbă, cu un aer profund uşurat.

Imediat ce Malcolm părăsi încăperea, Mercenarul luă o fotografie de pe masă şi o privi mai de aproape. Efortul era intens. O durere insuportabilă îi sfredelea capul. Simţea cum se precizează o asociaţie de idei. Voia să-i scape dar nu trebuia s-o lase cu niciun preţ.

Audrey se uita la el, hipnotizată de tensiunea pe care o degaja tot corpul lui. Frost se întoarse brusc spre vitrina secreterului. Întinse degetul spre un revolver Smith & Wesson model '29.

– Asta e arma lui, zise el răsuflând epuizat. Am mai multe fotografii cu acest bărbat roşcat ţinând în mână un revolver ca ăsta. Şi ăsta la fel, adaugă el arătând un model mai mic. Da, are unul ca ăsta la gleznă.

Ea încercă să-l stimuleze:

– Unde-l vezi? Încearcă să-ţi aminteşti decorul!

– Cred… cred că… Nu. Nu mai văd nimic.

Revolverele deveneau neclare, mobila din lemn roz devenea neclară. Întoarse capul la dreapta. Flăcările din cămin semănau cu nişte şerpi uriaşi şi ameninţători. Bărbatul dintr-un portret de pe perete rânjea la el arătându-şi dinţii. Auzi paşi pe parchet în spatele lui şi se prăbuşi în fotoliul pe care Audrey îl împinsese spre el.

Frost gemu când fundul lui luă contact cu fotoliul. Se frecă la ochi. Durerea se risipea. Vederea redeveni normală. Auzi din

nou vocea tinerei femei:

– … ţi-ai impus un efort prea mare. Îl voi chema pe Alfred.

Întoarse capul, ridică privirea spre ea şi-i zâmbi.

– Nu e nevoie. Mi-e mai bine. Am înţeles…

– Adevărat? întrebă tânăra femeie cu entuziasm.

Frost dădu din cap cu mâhnire.

– M-am văzut în luptă cu un Browning în mână, iar acel bărbat roşcovan se afla alături de mine, înarmat cu un enorm Smith & Wesson. Am văzut oameni căzând în jurul nostru.

– La asta mă gândeam şi eu, zise Audrey.

– Sunt un ucigaş profesionist, nu-i aşa? Mă bănuieşti că ţi-am executat soţul şi de aceea mă sechestrezi aici. Cauţi dovezile?

Audrey pali. Faţa i se crispă. Se uită la el cu o privire rece şi zise:

– Divaghezi, domnule Frost. De ce te-aş ţine aici în loc să te predau autorităţilor?

– Pentru că vrei să-ţi faci singură dreptate. M-ai drogat, nu-i aşa?

Mâna tinerei femei se mişcă atât de repede încât Frost nici nu apucă s-o vadă. Simţi doar durerea pe obraz. Apoi o arsură intensă… Primul impuls fu să reacţioneze violent, dar îşi reţinu gestul. Audrey căzuse în genunchi în faţa lui şi îngâna:

– Îmi… îmi pare rău. Iartă-mă… N-am putut să mă stăpânesc. Înţelegi, am făcut atâtea eforturi ca să te îngrijesc, ca să te ajut să-ţi aduni amintirile… Ceea ce ai spus a fost mult prea nedrept.

După ochii ei înlăcrimaţi, Frost înţelese că era sinceră. Cum se putuse îndoi de asta? Audrey izbucni în lacrimi. Frost avu un sentiment cumplit de culpabilitate.

– Şi eu am trecut prin momente grele, domnule Frost, zise ea plângând. Sunt… sunt cu nervii la pământ…

Când îşi dădu seama ce făcea, era prea târziu să mai dea înapoi. Stătea în picioare cu Audrey în braţele lui. Încerca s-o liniştească mângâindu-i încetişor părul. Apoi buzele lor se căutară şi se găsiră, după care vechea berjeră trosni sub greutatea corpurilor lor.

*

Audrey avea părul răvăşit şi ochii ei mari şi albaştri încă mai

străluceau în timp ce-i explica mult mai relaxată:

– Malcolm a găsit aparatul de fotografiat, cartuşele fumigene, tuburile şi gloanţele. Aparatul a aparţinut probabil bărbatului roşcovan. Primele trei fotografii erau personale, începuse filmul cu câteva fotografii în compania uneia dintre cuceririle sale. Celelalte reprezintă conacul şi dependinţele. Prezenţa ceţii şi lipsa zăpezii mă fac să cred că le-a făcut cu puţin timp înainte de a te găsi în pădure.

Acum când se cunoscuseră în sens biblic, Audrey abandonase ideea de a urma metoda recomandată de Alfred. Tânăra femeie spuse tot ce ştia. Frost tăcea. Ceea ce aflase era perfect logic. Ştia că nu minţea. Problema era acum de a face joncţiunea între diferitele elemente pe care putuse să le obţină în câteva ore.

– Vezi bine că avem aceleaşi interese, zise Audrey. Tu vrei să-ţi găseşti prietenul, şi amanta, eu vreau să pun mâna pe asasinii bărbatului meu. Sunt din ce în ce mai convinsă că toţi se află în acelaşi loc.

Mercenarul aprinse o ţigară Dunhill, pe care i-o strecură ei între buze, apoi luă una şi pentru el.

– Vrei să mă ajuţi să-mi găsesc amanta... Nu te temi că ar putea să-ţi pună gând rău?

Ea râse scurt.

– Al Best era atât de neliniştit încât mi-a spus mai multe decât ar fi vrut. Ştiu că trăiţi foarte liber. Cum ar putea să fie altfel, când tu eşti mercenar şi ea jurnalistă? Şi-a dat seama că-l trag de limbă când am vrut să aflu numele roşcovanului. A plecat fără să mi-l spună şi cred că n-am să-l mai văd chiar atât de curând.

Frost fuma gânditor.

– Va trebui să ne revedem. El e singurul punct de contact cu banda de ucigaşi.

– Singurul lui interes este să o regăsească pe Bess Stallmann. După care va anunţa poliţia şi o va lăsă să-şi facă treaba. Eu nu vreau asta.

– Dar tu ce vrei? Să aştepţi până când le vom găsi cadavrele?

Ea scutură încet din cap.

– Dacă ar fi avut intenţia să vă omoare, ar fi făcut-o pe loc. Te-au lăsat acolo pentru că au crezut că eşti mort. În privinţa celorlalţi doi cred că îşi vor anunţa în curând condiţiile. Probabil că va fi vorba de o răscumpărare.

Mercenarul dădu din umeri agasat.

– Şi crezi că te vor anunţa?

– Nu, dar am de gând să aflu singură. Sâmbătă sunt invitată la o serată unde vor fi prezenţi mulţi dintre colegii lui Stephen. La început am refuzat, dar voi corecta această greşeală. Mă voi duce la această serată.

– Mărturisesc că nu pricep.

– Foştii colegi ai soţului meu! exclamă Audrey, încercând să-şi netezească fusta uşor şifonată. Nu înţelegi? Unul dintre ei este neapărat amestecat în toată povestea asta! Serata e cea mai bună ocazie de a culege informaţii. Cu atât mai mult cu cât am intenţia să mă duc acolo însoţită.

– De cine?

– Păi, de tine! Până atunci sper că te vei reface complet.

Frost stinse ţigara şi zâmbi.

– Nu e rău deloc… murmură el sedus de idee. Nici nu se putea detonator mai bun. Merg. Dar dacă asta nu va duce la nimic, atunci ne ducem la Al Best şi la Scotland Yard. Ne-am înţeles?

– Bate palma! zise Audrey întinzându-i mâna.

*

Intrând în camera luminată doar de focul din cămin, Audrey îl găsi pe Frost în faţa uşii cu geam care dădea spre grădină. Afară era lună plină; crengile îngreunate de zăpadă scânteiau sub razele palide. Copacii aruncau umbre fantomatice peste întinderea de zăpadă îngheţată.

Frost se întoarse când auzi uşa. Audrey se apropie de el zâmbind.

– Te-am auzit strigând.

– Mereu acelaşi vis. Fata cu canadiană care sare şi apoi se prăbuşeşte. Ştiu că e Bess Stallmann. Strig. Ştiu că mi-e frică pentru ea. Dar imediat ce mă trezesc, am impresia că nu eu, ci un altul a trăit toate astea. Bărbatul roşcovan apare şi el. Iar în jurul nostru se află o mulţime de indivizi îmbrăcaţi în negru şi cu feţele ascunse de cagule.

– Linişteşte-te. Trebuie să dormi. Nu uita că mâine seară mergem la serata de la Pinkham… Trebuie să fii în formă.

El o luă în braţe.

– Să dorm… Ce glumă bună! Văd că nici tu nu dormi.

– Mă duc să caut un somnifer pentru amândoi.

Audrey se îndreptă spre şifonierul sculptat. Frost mai puse câţiva buşteni pe foc, apoi aşeză perne pe blana din faţa căminului. Se lăsă jos şi Audrey veni lângă el cu două pahare şi o sticlă de coniac Napoleon. Părul ei plutea desfăcut pe umeri. Purta un halat de casă din mătase albastră legat cu un cordon. Luminile căminului îi învăluiau silueta în umbre mov. Avea picioarele goale şi i se păru deodată foarte mică şi foarte vulnerabilă.

Tânăra femeie se aşeză lângă el şi umplu paharele fără să spună niciun cuvânt.

Băură în tăcere, apoi Audrey i se ghemui lângă umăr şi ridică capul spre el. El o sărută delicat.

Audrey îl împinse între perne şi se lipi de el sărutându-l cu înfrigurare. Unul dintre picioarele ei alunecă între picioarele Mercenarului şi începu o mişcare de frecare lasciva. El îşi strecură o mână în halatul ei, care se desfăcu, şi începu s-o mângâie în timp ce ea îi descheia pijamaua şi îl debarasa de pantaloni.

Audrey se feri deodată de mângâierea lui şi îi ciuguli pulpele. Se opri o clipă şi murmură râzând:

– Tu mi-ai spus că n-am o mutră de mâncătoare de oameni… Ei bine, acum îţi voi dovedi contrariul.

Deodată, o altă imagine se suprapuse peste faţa lui Audrey. Ochii ei mari nu mai erau albaştri ci verzi, iar părul negru devenise blond. Femeia din ziar. Bess.

Totul dură doar o secundă, dar Audrey simţi că se întâmplase ceva şi se întrerupse.

– Ce ai?

– Nimic, nimic, murmură Mercenarul.

În mintea lui se instalase o nouă certitudine. Trebuia s-o salveze pe femeia aceea blondă. Ştia asta. Dar deocamdată, Audrey era acolo, anxioasă şi copleşită de dorinţă. Îi zâmbi şi zise:

– E foarte bine în faţa focului.

Ea răspunse cu o mişcare a capului, apoi Frost o culcă între perne şi îi scoase halatul. O mângâie uşor şi ea gemu de plăcere.

Se opri. Imaginea celeilalte femei trecu încă o dată prin faţa

lui şi în clipa aceea ştiu că legătura lui cu Audrey nu va dura decât un timp foarte scurt.

La lumina focului din cămin, umbrele jucăuşe îi aureau corpul şi dansau în părul ei negru ca pana corbului. Între coapsele desfăcute, perişorul negru şi cârlionţat scânteia tainic şi ademenitor. Frost simţi brusc impulsul de a-i procura acelei femei splendide o plăcere intensă.

*

– Aproape că am ajuns, zise Hipolito Brandilla.

Maşina lui, un Jaguar XJ-6 de culoare crem, sosea în sud-estul cartierului New Windsor. Instalat pe scaunul din stânga, John Pinkham încuviinţă cu o mişcare a capului.

Brandilla încetini pentru a pătrunde pe un drum îngust încă acoperit cu zăpadă. Cinci sute de metri mai departe, drumul se oprea în faţa unei porţi metalice cu dublu batant, încadrată de ziduri înalte de piatră.

Maşina se apropie încet. Când ajunse doar la câţiva metri, Brandilla luă o telecomandă de pe consola centrală, de lângă schimbătorul de viteze. Aruncă o privire la dreapta, alta la stânga, apoi se uită în oglinda retrovizoare ca să se convingă că nu fusese urmărit. După care acţionă deschiderea porţii şi cele două batante se depărtară încet cu un zbârnâit electric, permiţând Jaguarului să pătrundă pe aleea proprietăţii. Argentinianul acţionă din nou telecomanda şi poarta se închise din nou în spatele maşinii.

– E tot ce-a fost prevăzut ca măsura de securitate? întrebă Pinkham cu un ton consternat. Mi-ai spus că tipii ăştia din Thanatos sunt nişte profesionişti!

– Fii liniştit, răspunse tăios Brandilla. În clipa asta trei oameni ne observă prin luneta armelor.

– Aşa mă simt mai bine, mormăi britanicul.

Hipolito Brandilla schiţă un zâmbet.

– Ce e aşa de amuzant? bombăni Pinkham uitându-se la el.

– E prima dată în viaţa mea când aud pe cineva spunând „aşa mă simt mai bine” aflând că e supravegheat de trăgători de elită înarmaţi cu puşti cu lunetă.

John Pinkham dădu din umeri exasperat.

Jaguarul străbătu aleea, a cărei zăpadă plină de noroi trăda trecerea a numeroase vehicule, şi se opri în faţa unei clădiri mari în stil victorian.

Simmons apăru imediat pe peron, flancat de două gărzi, cărora le spuse să intre când îi recunoscu pe cei din maşină. Pinkham, un tip de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu un pardesiu gri, se grăbi să urce treptele, în timp ce Brandilla închidea maşina şi pornea în urma lui suflând în mâini.

Simmons salută cu o mişcare a capului şi închise uşa în urma noilor veniţi.

– Urmaţi-mă, zise el. Prizonierii au fost treziţi de dimineaţă. Sunt pregătiţi.

Brandilla era lung cât o zi de post, în timp ce Pinkham, scurt şi gras, era constrâns să facă eforturi pentru a se ţine după el. Fizicul lui de Pickwick şi fălcile, care îi dădeau un aer de câine trist, ar fi putut să lase impresia că ai de-a face cu un tătic bun. Dar ochii lui cenuşii, inexpresivi, pe jumătate închişi, îi confereau o privire impenetrabilă şi plină de cruzime.

Simmons se opri în faţa unei uşi grele de stejar şi apăsă pe un buton. În difuzorul interfonului se auzi imediat vocea gardianului care voia să afle motivul vizitei.

– Sunt Simmons pentru fotografii.

– Parola? întrebă gardianul spre marea satisfacţie a lui John Pinkham.

Simmons pronunţă parola, urmă un zbârnâit şi uşa se deschise. Cei trei vizitatori intrară într-o mică anticameră unde se aflau alţi trei bărbaţi, înarmaţi şi îmbrăcaţi cu combinezoane negre.

– Pregătiţi-vă, ordonă Simmons.

Doi gardieni îşi puseră cagulele în timp ce al treilea lua un aparat fotografic de pe masă. Simmons închise uşa de stejar şi se întoarse spre Pinkham.

– Vedeţi bine că nu neglijăm nimic în materie de securitate.

Celălalt britanic luă act de această remarcă cu o mişcare a capului.

Simmons apăsă pe alt buton şi se deschise altă uşă. Cei şase bărbaţi pătrunseră pe un culoar îngust. Ajuns la capătul lui, Simmons dădu la o parte oamenii de pază şi bătu la o uşă metalică. De partea cealaltă răspunse vocea unui bărbat pe un ton agresiv:

– Mda!

Simmons zâmbi, acţionă un zăvor şi împinse uşa.

– Avem o vizită, Bess! anunţa vocea bărbatului.

O'Hara se ridică, întâmpinându-i pe noii sosiţi cu o grimasă. Apoi Bess îşi făcu şi ea apariţia pe pragul unei încăperi vecine care comunica cu prima printr-o deschizătură fără uşă.

În clipa aceea O'Hara remarcă aparatul de fotografiat din mâna gardianului.

– Aha! comentă el. Lucrurile se clarifică. Au venit să ne facă poze. Să nu vă închipuiţi că o să şi zâmbesc.

– Nu suntem chiar atât de pretenţioşi, răspunse Fitzroy Simmons rânjind.

Încăperea era mobilată cu etajere, pe care se puteau vedea câteva cărţi şi reviste, o masă cu două scaune şi un pat. O fereastră, prevăzută cu vergele groase de patru centimetri, dădea spre un teren acoperit cu zăpadă. Într-un colţ, un paravan ascundea toaleta.

Simmons dădu instrucţiuni oamenilor înarmaţi apoi le ceru lui Pinkham şi Brandilla să se dea puţin înapoi. Omul, cu aparat fotografic îi fotografie îndelung pe Bess şi O'Hara, împreună, apoi separat, în diferite poziţii, ţinuţi tot timpul sub ameninţarea oamenilor cu combinezoane şi cagule negre.

Bess era palidă la faţă şi cu buzele strânse. Nu scoase nicio vorbă. Tânăra femeie purta pantalonii şi pulovărul verde cu care fusese îmbrăcată în ziua atacului de pe domeniul văduvei Audrey Hewlett-Jones.

– Se poate şti ce aveţi de gând să faceţi cu astea? întrebă O'Hara.

Şedinţa fotografică se terminase. Simmons se întoarse spre Pinkham şi Brandilla privindu-i întrebător. Pinkham se strădui să zâmbească. Îşi îndreptă ochii cenuşii spre roşcovan şi răspunse cu un ton ironic:

– Bineînţeles, domnule O'Hara. Avem o incertitudine în legătură cu prietenul dumitale Frost. La început am crezut că e mort. Acum nu mai suntem chiar atât de siguri.

Privirea tinerei femei se lumină pentru prima dată de când căzuse în mâinile asasinilor. Se aşeză pe pat şi închise ochii.

– Nicio urmă de Mercenar, continuă Pinkham. Dacă într-adevăr ar fi fost omorât, nu văd cine ar fi avut interesul să-i ascundă cadavrul. Pe de altă parte, toate investigaţiile mele au

rămas fără niciun rezultat. Azi pot să afirm cu certitudine că nu a fost găsit de poliţie.

– Cum aşa? întrebă mirat omul de la FBI.

– Am informaţii din surse sigure, răspunse britanicul. Fotografiile ar trebui să-l scoată pe Frost din bârlog, dacă într-adevăr e încă în viaţă şi se ascunde.

Bess îl privea încordată şi curioasă să afle mai multe amănunte. Britanicul zâmbi şi continuă:

– Mâine dimineaţă voi trimite directorului dumitale unele dintre aceste fotografii, însoţite cu o cerere de răscumpărare. Natural, intermediarul care ne va înmâna banii va fi prietenul Frost. După informaţiile pe care le am despre ei, Al Best şi Hank Frost ar trebui să acţioneze după dorinţa mea…

– Adică? întrebă Bess.

– Adică Frost va veni la întâlnire. Îl vom face prizonier şi va avea onoarea să participe împreună cu voi la Operaţiunea W.

O'Hara îi aruncă o privire atât de rea încât cei doi gardieni făcură imediat o mişcare cu armele. Pinkham îi linişti cu un gest al mâini.

– N-am putea afla şi noi în ce constă Operaţiunea W? întrebă americanul.

Pinkham se întoarse spre argentinian.

– Ce zici, Hipolito?

Celălalt dădu din umeri.

– Fă cum vrei. Pentru mine nu are niciun fel de importanţă.

Simmons ordonă fotografului să se ducă să developeze filmul. Omul plecă, în timp ce Pinkham, cu un aer vizibil satisfăcut, începea o lungă explicaţie adresată celor doi prizonieri.

După zece minute, cei doi americani, uluiţi, începeau să se lămurească.

Pinkham lucra pentru *British Foreign Service* dar, deoarece câştigul nu-l satisfăcea, avusese repede ideea să şi-l completeze profitând de avantajele pe care i le oferea postul lui. Începuse cu mici tranzacţii anodine, după care Pinkham făcuse cunoştinţă cu Brandilla, omul de încredere al generalului Videla. Cei doi complici organizaseră foarte repede – între Statele Unite, Argentina şi Anglia – un trafic cu produse variate. După războiul din insulele Malvine, Brandilla fugise din ţară, ştiind că orele prietenilor săi generalii erau de-acum numărate. Într-adevăr, ţara se întorsese la democraţie. Generalii Videla şi Galtieri se

aflau la închisoare.

– Din cauza englezilor, bombăni argentinianul. Şi din cauza câinilor de yankei care ne-au lăsat baltă!

– Vreme de câţiva ani, continuă Pinkham, Hipolito şi-a găsit refugiu lângă prietenul nostru Marcos, dar…

O'Hara zâmbi.

– Dar şi lui i-au tras clapa yankeii! interveni el.

Pinkham dădu din cap.

– Şi mie mi-au făcut la fel, când am cumpărat de curând din SUA un lot de stimulatoare cardiace defecte pe care le-am plasat pe piaţa noastră datorită unor şperţuri bine ţintite.

– Tu ai fost? izbucni Bess.

– *Noi*, o corectă britanicul.

– Bandă de asasini! Ştiţi câte persoane au murit din cauza asta?

– Eiii! exclamă Pinkham cu un aer fatalist. Nu poţi face omletă fără să spargi ouăle!

O'Hara interveni şi el:

– Agenţii FBI care se ocupau cu investigaţiile în acest caz au fost eliminaţi de Grupul Thanatos. Tu erai clientul?

– *Noi,* rectifică încă o dată britanicul. Deveniseră mult prea periculoşi. Iar aici, în Anglia, alt individ devenise mult prea periculos. Stephen Hewlett. Aproape că reuşise să ajungă până la mine în cazul stimulatoarelor cardiace. Am fost nevoit să elimin pericolul.

– Şi cu aceeaşi ocazie şi pe jurnalist, zise O'Hara.

Pinkham dădu din cap.

Omul de la FBI era revoltat de lipsa totală de respect a britanicului faţă de viaţa oamenilor, dar nu zise nimic. Interesul profesional trecea înaintea stărilor sufleteşti.

– Nu înţeleg, zise el. I-aţi eliminat pe investigatorii din SUA. Nu găsiseră nimic, după cunoştinţa mea. Nici aici nu vor găsi nimic. Pentru ce ne ţineţi ostatici? Presupun că din asta vă câştigaţi viaţa.

– Exact, aproba John Pinkham. Eu, personal, sunt satisfăcut. Dacă aş fi fost singurul client, aş fi considerat că domnul Simmons şi oamenii lui şi-au îndeplinit misiunea în mod strălucit. Dar…

Britanicul făcu o pauză ca efectul să fie mai mare.

– Dar mi-am luat unele obligaţii faţa de prietenul meu Hipolito

Brandilla, care a hotărât să folosească Grupul Thanatos pentru reglarea unor conturi personale. Cu ţara mea şi cu ţara dumitale. Cred că aţi înţeles marea lui aversiune faţă de Statele Unite şi Marea Britanie. Hipolito este finanţatorul principal al domnului Simmons şi al oamenilor săi. Şi vă rog să mă credeţi că serviciile lor nu sunt deloc gratuite! Servicii de care, după cum v-am spus, am profitat din plin. Hipolito mi-a cerut în schimb un adăpost şi… să zicem, un sprijin logistic pentru mica lui răzbunare.

Argentinianul păstra tăcerea. Dar un zâmbet plin de răutate făcea să-i strălucească ochii negri cu cearcăne verzui.

– Presupun că e vorba despre ceea ce numiţi Operaţiunea W, zise O'Hara.

– Exact, confirma Pinkham. W de la Windsor. Am organizat pur şi simplu asasinarea reginei. Iar voi veţi fi consideraţi autorii acestui asasinat. Vă las să vă imaginaţi haosul care va urma în relaţiile dintre cele două ţări. Hipolito va doborî astfel doi iepuri dintr-o lovitură. Se va răzbuna pe britanici pentru ce-au făcut în Malvine şi pe americani care l-au lăsat baltă de atâtea ori.

– Vreţi s-o omorâţi pe regină? zise O'Hara căruia nu-i venea să creadă. Dar cred că sunteţi ţăcăniţi!

John Pinkham se încruntă.

– Moderează-ţi expresiile, domnule american.

Urmă un moment de tăcere, după care omul de la FBI izbucni într-un râs nestăvilit.

– S-o omori pe regina Angliei… murmură el după ce se potoli. Rareori am auzit un lucru atât de hazliu. Un prim ministru, OK! Un preşedinte, OK! Dar regina… Dacă vreţi să vă răzbunaţi pe regină, aruncaţi în ea cu ouă stricate, sau arătaţi-i curul, cum fac maorii. Ei au înţeles la ce nivel se reglează neînţelegerile cu o regină de operetă.

Pinkham se încruntă şi mai mult.

– Asta e o reacţie tipică americană. Chiar dacă regina nu are nicio putere reală, habar n-ai tu ce importanţă are ea pentru concetăţenii noştri. Asasinarea reginei este lucrul cel mai de neiertat pentru britanici. Şi cum voi veţi fi cei care o veţi omorî, relaţiile dintre ţara voastră şi a noastră se vor strica pentru totdeauna, cu toate consecinţele pe care vi le puteţi imagina în ceea ce priveşte NATO şi, poate, chiar şi în ceea ce priveşte raporturile viitoare cu Europa.

O’Hara pufnea în surdină. Dar Bess, cunoscând mai bine mentalitatea britanicilor, lua situaţia mult mai în serios.

– Ce interes ai în povestea asta? întrebă ea.

Pinkham făcu un gest vag cu mâna.

– Interesul, după cum v-am spus, este potolirea dorinţei de răzbunare a lui Hipolito. Sunt convins că în cadrul blocului de vest va urma un mare haos. Haosul este totdeauna propice pentru a-ţi umple buzunarele când ştii să profiţi de ocazii aşa cum se cuvine. Pentru mine, cam asta ar fi totul.

– Cum aveţi de gând să procedaţi? întrebă jurnalista.

Pinkham se uită întrebător la Brandilla. Argentinianul îşi dădu consimţământul, clătinând uşor din cap. Britanicul se întoarse spre Bess.

– Vă vom introduce în apartamentele regale, împreună cu o bombă cu efect întârziat. Aţi făcut deja cunoştinţă cu gazul folosit de prietenii noştri din Grupul Thanatos…

Bess dădu din cap.

– Ei bine, continuă Pinkham, acelaşi gaz va fi folosit şi în cazul Operaţiunii W. Maiestatea Sa va fi adormită, ca şi tine, agentul O’Hara şi căpitanul Frost, dacă vom reuşi să-l găsim. Cu o dozare corespunzătoare, efectele gazului pot să dureze cinci ore fără să lase nicio urmă în organism. Sistemul de condiţionare de la castelul Windsor schimbă în întregime aerul în patru ore. Bomba va fi reglată să facă explozie după patru, ore şi cincisprezece minute. Nici în atmosferă nu va rămâne vreo urmă. Vedeţi bine că nu suntem nişte torţionari… nu veţi simţi nimic pentru că veţi muri în somn. Veţi pieri în acelaşi timp cu Maiestatea Sa regală. Ce sfârşit glorios! În ceea ce priveşte urmarea evenimentelor, puteţi să fiţi foarte liniştiţi. Am prevăzut totul pentru ca medicii noştri legişti să nu aibă nicio dificultate în identificarea rămăşiţelor voastre pământeşti.

CAPITOLUL V

Făcuseră încă o dată dragoste în zori la prima geană de lumină. Apoi Audrey se întorsese în camera ei ca să nu-l şocheze pe Malcolm.

După un duş şi un mic dejun „solid”, Mercenarul se simţea într-o formă fizică excelentă. Îmbrăcă apoi hainele care i se dăduseră, spunându-i-se că erau hainele lui. Amintirile îi reveneau din ce în ce mai numeroase, mai ales detalii ale agresiunii din pădure.

În minte îi reveneau însă şi amintiri anterioare. Bărbatul roşcovan cu revolverul lui mare. Dar tot nu reuşea să-şi amintească numele lui. Nu-şi putea da seama de ce nici O’Hara şi nici el nu foloseau armele în momentul în care erau atacaţi de siluetele negre. Şi mai era şi acea imagine obsedantă a jurnalistei, care părea să se interpună între el şi ucigaşi. Frost ştia acum că dacă femeia aceea mai era încă în viaţă, trebuia s-o găsească, măcar pentru a realiza legătura cu un trecut din care încă îi mai lipseau foarte multe elemente.

Aprinse o ţigară Dunhill. Zgomotul unei uşi îl făcu să întoarcă capul.

– Cum te simţi?

Era Audrey, strălucitoare în pantalonii de lână bej şi puloverul pe gât de culoarea tutunului. Frost îi zâmbi.

– Totul funcţionează perfect. Cu excepţia capului.

– Eşti gată pentru o primă ieşire?

– Sunt gata. Chiar începusem să sufăr puţin de claustrofobie. Să sperăm că această vizită la Dowell va fi începutul unei piste.

– Să sperăm, murmură tânăra femeie cu un ton puţin cam trist.

Frost se apropie de ea şi o sărută. Ghicea ce simte. Ajutându-l să o găsească pe Bess, Audrey accepta să-l piardă. Numai că Audrey se hotărâse, fără tragere de inimă, dar şi fără vreo revenire posibilă asupra acestei decizii.

– Să mergem, zise ea. Vom lua singuri maşina din garaj. Malcolm s-a dus să plimbe caii.

Frost îşi luă geaca şi porni în urma ei.

Audrey îşi luă din cuierul de pe coridor o haină de velură, apoi deschise uşa chiar mai înainte de a fi îmbrăcat-o. Gerul se mai înmuiase şi zăpada se topea din loc în loc, desenând continente verzi şi cenuşii pe peluză şi pe alee. Mercenarul îşi trase repede

fermoarul. Nu mai era obişnuit cu aerul de afară şi simţise imediat frigul.

Abia parcurseseră câţiva metri pe alee, în direcţia garajului, când de cealaltă parte a casei se auzi un tropot urmat de strigăte şi icneli.

– Malcolm! murmură Audrey pălind.

– Nu te mişca de-aici, îi zise Mercenarul. Mă duc să văd.

Frost o părăsi pe tânăra femeie şi se avântă în pas alergător până la colţul conacului. Întinse capul cu prudenţă şi fu gata să se sufoce când văzu scena.

Iapa bălţată pe care o călărea Audrey necheză prelung, exprimându-şi probabil în felul acesta satisfacţia faţă de omagiul înflăcărat pe care i-l aducea un roib splendid.

– Papageno! strigă Malcolm. Încetează, pentru Dumnezeu!

Dar Papageno nici nu voia să audă. Auzind nechezatul, Audrey venise şi ea în fugă. Se opri lângă Frost şi se uitară unul la altul zâmbind.

Masculul necheză şi el prelung, scoţând pe nări două jeturi mari de aburi. Audrey şi Frost se apropiară în momentul în care animalul se separa de femela lui scuturându-se şi îşi punea în sfârşit toate picioarele pe pământ. În acel moment Malcolm îşi dădu seama că nu era singur cu caii. Se întoarse şi-l văzu pe Mercenar împreună cu stăpâna lui.

– Nu... Nu i-am putut împiedica, doamnă, se bâlbâi el. Am... am uitat că Naomi e... e în perioada favorabilă.

– Glasul naturii, Malcolm, răspunse tânăra femeie abţinându-se să nu râdă din cauza aerului încurcat al angajatului ei. Să nu facem din asta o dramă. Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm rezultatul.

Audrey se apropie de Naomi, o apucă de coamă şi o scutură certând-o cu afecţiune:

– Hoaţă mică! Ne facem de cap pe-ascuns, ai?

Apoi îi trase o palmă zdravănă lui Papageno.

– Golanule!

Apoi privirea îi căzu pe sexul încă rigid al armăsarului. Malcolm se făcu roşu la faţă ca racul şi începu să se bâlbâie:

– Îmi... îmi pare rău, doamnă... îi... îi voi separa. Voi avea grijă să nu se mai întâmple.

– Lasă-i să-şi facă de cap, insistă tânăra femeie. Azi să-şi potolească pasiunea. Mâine voi călări cu domnul Frost şi aş vrea

să fie calmi.

Audrey se întoarse spre Mercenar şi adăugă cu o voce plină de subînţelesuri:

– Căci pun prinsoare că domnul Frost ştie să călărească perfect.

Apoi se întoarse în loc, îl lăsă pe Malcolm să se ocupe de cai şi îl trase pe Mercenar spre garaj.

– Ştii să călăreşti, nu-i aşa? îl întrebă ea prinzându-l de braţ.

Încă o amintire trecu prin mintea Mercenarului. Se văzu în munţi, călărind un cal nervos. Aerul era tare. Pe un alt cal, lângă el, un bărbat cu barbă, foarte bătrân dar viguros, îi dădea sfaturi[2].

– Cred că am să mă descurc, răspunse el.

– *Ştiu* că te vei descurca, zise Audrey zâmbind.

Îi dădu drumul la braţ ca să deschidă uşa garajului şi Frost dădu mai întâi cu ochii de un somptuos Bentley negru. Lângă Bentley se afla un Mercedes 190 E gri-metalizat, iar în stânga un Rover 2800 bordo. Toate maşinile străluceau.

– Vom lua maşina mea. Automobilul Bentley e prea bătător la ochi şi... şi de Mercedes nu vreau să mă ating. Era... era a lui Stephen.

Deschise portiera Roverului şi se pregătea să se instaleze la volan, când deodată întrebă:

– Ştii să conduci?

Mercenarul încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Să ne convingem, zise Audrey aruncându-i cheile. Frost se aşează, reglă scaunul şi oglinzile retrovizoare cât se poate de natural, apoi deschise cealaltă portieră pentru pasagera lui.

– Nu te simţi puţin pierdut? întrebă tânăra femeie aşezându-se lângă el.

– Deloc, răspunse Frost răsucind cheia în contact. Ascultă un moment duduitul uşor al motorului şi adăugă:

– Asta e o maşină foarte bine întreţinută. Merge ceas! Scoase Roverul din garaj, trase frâna de mână, apoi coborî să închidă uşa. Se întoarse la volan, debraie şi duse mâna la stângă spre schimbătorul de viteze. Deodată se opri.

– Dumnezeule! Sunt american şi am obiceiul să conduc pe stânga. Nu e normal...

Audrey îşi prinse centura şi se uită la el. Apoi dădu din cap.

---

[2] Vezi nr. 6 din colecţia MERCENAR, *Raid în Afganistan.*

– Ar trebui să vii mai des în Anglia…

El nu răspunse imediat. Se gândea. După un moment, murmură mai mult pentru el decât pentru tânăra femeie:

– Am condus pe stânga în urmă cu puţină vreme. O maşina mare şi albastră… Cu maşina asta am venit aici… Era… Da! În locul tău stătea Bess Stallmann. Roşcatul era şi el. Îi vedeam tot timpul capul în oglinda retrovizoare.

Tăcu.

– De unde era maşina? întrebă brusc Audrey. Nu putea să fie a ta! Era a domnişoarei Stallmann? Era a celuilalt bărbat?

Mercenarul scutură din cap gânditor. Deodată se întoarse spre Audrey.

– O închiriasem! Îmi amintesc! Am fost la mai multe agenţii până când am găsit ceea ce voiam. Dumnezeule mare… Mă obsedează o chestie idioată… E… Nu, nu are niciun sens…

Dădu din umeri. Audrey insistă:

– Spune totuşi! Poate că descoperim ceva. N-am găsit niciun vehicul în apropierea domeniului. Maşina trebuie să fie undeva.

– Ai dreptate… Nu… Nu ştiu… Mă duce cu gândul la nişte coşuri… Acnee. De ce mă duce cu gândul la acnee?

– Ciudată idee… zise Audrey. Acnee… Am găsit!

– Ce? izbucni Frost nerăbdător.

– Nu cumva ai închiriat maşina de la agenţia Acme? întrebă ea.

Mercenarul se uită fix la tânăra femeie apoi izbucniră amândoi în râs.

– Eşti nepoata lui Sherlock Holmes? întrebă Mercenarul. Propun să mergem la Acme înainte de a-l vizita pe Dowell. OK?

– OK! aprobă Audrey cu entuziasm. Îţi voi arăta drumul. Sunt convinsă că în curând vom afla lucruri noi.

*

Văzându-l pe Mercenar intrând în biroul de la Acme, femeia grasă cu păr blond şi ochi mici îşi aşeză amândouă coatele pe birou şi se uită la el eu atenţie.

– Oh, cred că vă recunosc…

Frost râmase o clipă blocat, apoi zâmbi.

– Şi eu.

– Ce doriţi? Tot Fordul LTD?

Urmă altă pauză, ceva mai lungă. Audrey crezu că era cazul să intervină:

– V-a fost adusă înapoi?

– Natural, răspunse grăsana. Nu mai devreme decât ieri. Într-o stare perfectă. Nici măcar o zgârietură. Asta m-a şi făcut să mă gândesc la dumneata. Nu vezi în fiecare zi pe cineva cu... cu... în fine...

Tăcu brusc, conştientă cu o luase gura pe dinainte.

– Dar n-am adus-o eu!

Audrey îl trase de mânecă îndemnându-l să se calmeze. Gestul nu scăpă funcţionarei de la agenţia de închiriat care repetă cu un ton mai puţin afabil:

– Atunci, ce doriţi?

– Voiam... voiam doar să verific dacă totul e în ordine. Vă mai datorez ceva?

De data asta grăsana deveni de-a dreptul bănuitoare.

– Nici vorbă! Păi am eu mutră să las pe cineva să plece fără să plătească tot ce datorează?

Nu, nu avea o astfel de mutră. Frost îi confirmă acest lucru şi ea adăugă cu un ton mai puţin agresiv:

– De altfel, nu dumneata trebuia să plăteşti. Pentru că nu dumneata ai închiriat vehiculul. S-ar fi ivit probleme din cauza... În fine...

– Din cauza handicapului meu vizual? zise Mercenarul.

– Exact. Fordul LTD a fost închiriat pe numele lui...

Femeia răsfoi un teanc de hârtii, apoi continuă:

– ... lui Michael O'Hara, domnul cu păr roşcat care vă însoţea.

Când auzi numele, în mintea lui Frost se produse imediat o străfulgerare.

– Bineînţeles! exclamă el. O'Hara a închiriat-o până la urmă... Şi... şi tot el v-a adus-o ieri.

– Nu. Un alt bărbat pe care nu l-am mai văzut. A plătit totul în bani lichizi.

– Ştiţi cum îl cheamă?

Grăsana se aplecă înainte, strivindu-şi mamelele de birou. Apoi miji ochii.

– la spuneţi, în fond de ce-aţi venit? Faceţi o anchetă?

– Nu, nu, răspunse Frost. Am vrut doar să mă conving că totul e în regulă. Ăăă... mulţumesc, doamnă. La revedere.

Întoarse spatele, o apucă pe Audrey de braţ şi o trase spre ieşire. Imediat ce părăsiră biroul, grăsana ridică receptorul telefonului.

– Alo! Poliţia aeroportului? Aici biroul Acme. Un cuplu ciudat tocmai a ieşit de-aici. Un american înalt cu un ochi scos însoţit de o tipă de pus în poză cu ochi albaştri şi părul lung şi negru. S-ar părea că îl caută pe un anume O'Hara. În locul vostru, eu m-aş ocupa puţin de ei.

*

În timp ce urca în maşină, Frost zise cu un ton morocănos:

– N-am avut succes. Doar că am aflat numele lui O'Hara.

– Şi că poate ne-am făcut remarcaţi, adăugă Audrey aprinzând o ţigară Dunhill, pe care i-o strecură între buze.

Mercenarul aprobă cu o mişcare a capului.

– Hai să plecăm mai repede de pe acest aeroport. Nu vezi că a anunţat poliţia…

Atmosfera din Rover devenise irespirabilă. Frost lăsă puţin în jos geamul din partea lui ca să iasă fumul şi aprinse altă ţigară. Cu excepţia zăpezii care se topise, Shirley Way era la fel ca în ziua în care venise însoţit de Bess şi O'Hara.

Mercenarul se uită în oglinda retrovizoare. Audrey tocmai părăsea casa lui Dowell. O văzu mângâind câinele mare şi galben. Apoi, prudentă, aruncă o privire de fiecare parte a străzii şi, cu paşi mari şi grăbiţi, veni lângă el în maşina parcată la o depărtare de vreo sută de metri. Audrey se aşeză lângă Frost şi împrăştie fumul cu mâna.

– Vai-vai! suspină ea. Va trebui să am grijă de aprovizionarea cu ţigări.

– Ei? întrebă Frost.

– Nimic, răspunse Audrey.

– Cum aşa?

– Eu cred că îi e frică de ceva. Susţine în continuare că moartea lui Stephen este un accident şi nimic altceva. De altfel, singurul martor a fost câinele lui.

– Şi jurnalistul?

– Pretinde că nu ştie nimic. Parcă îmi vine să sun la uşile celorlalte case. S-ar putea ca până la urmă să găsesc pe cineva

mai vorbăreţ.

– Nu. În felul ăsta ar afla poliţia şi ne-ar tăia macaroana cât ai zice peşte. Să sperăm că la serata de la Pinkham vom afla ceva interesant. Pentru că deocamdată stăm prost de tot.

Mercenarul tăcu şi trase din ţigară.

– Auzi? reluă el. E adevărat că labradorul a fost martor?

Audrey chicoti ironică.

– Şi? Ai intenţia să-l tragi de limbă?

Apoi înţelese imediat.

– Nu? Crezi că ar putea să găsească o pistă pornind de la conac?

– Nu prea cred, răspunse Frost. Dar am putea totuşi încerca.

– Problema e că Dowell nu va fi de acord să mi-l împrumute, obiectă Audrey.

Frost dădu din umeri şi stinse ţigara în scrumieră.

– Nici nu-i cerem voie.

– Îl răpim?

– Exact, răspunse Mercenarul. Te ai bine cu animalul?

– Foarte! Poonah mă adoră, la fel cum îl adora şi pe Stephen.

– Am văzut că a rămas în grădină. Mai aşteptăm cinci minute şi trecem încet de tot prin faţa casei. Tu deschizi uşa şi îl atragi pe câine în maşină.

Cinci minute mai târziu, Roverul întorcea discret. Trecură prin faţa casei lui Walter Dowell. Perdelele erau trase. Frost mai înaintă încă zece metri şi trase la trotuar fără să oprească motorul. Audrey coborî. Pe stradă nu se vedea nimeni. Tânăra femeie se strecură pe lângă garduri până la poarta lui Dowell, o întredeschise şi se întoarse repede spre maşină. Se aşeză lângă Frost, lăsă în jos geamul, apoi se întoarse să deschidă portiera din spate, chemându-l discret pe câine:

– Poonah! Vino grăsanule… cuţu… cuţu… cuţu…

Labradorul galben apăru imediat pe trotuar. Adulmecă aerul cu botul lui umed. Aerul libertăţii! Apoi, zărind-o pe Audrey care continua să-l cheme, se repezi spre maşină cu limba atârnând afară şi urcă fără multe mofturi. Tânăra femeie trânti portiera în momentul în care Frost pornea maşina de pe loc.

Audrey se întoarse să mângâie câinele, vizibil deziluzionat. Poonah uită repede că libertatea lui fusese atât de scurtă.

Frost urmărea totul în oglinda retrovizoare. Merse aşa câţiva kilometri, apoi zise:

– Merge ca pe roate, dar Malcolm o să aibă ceva treabă...
– Poftim?
– Ai văzut în ce hal ţi-a făcut bancheta din spate?

*

Căutările cu ajutorul câinelui în împrejurimile casei nu duseseră la niciun rezultat. Frost şi Audrey hotărâseră să meargă mai departe cu calul, dar abia a doua zi dimineaţă.

Mercenarul era încă în convalescenţă. Restul după-amiezii şi-l petrecuse odihnindu-se. Frost încerca să nu-şi mai chinuiască mintea în căutarea altor amintiri. Concentrarea era epuizantă şi voia să fie în formă la serata lui Pinkham.

Audrey nu mai avea niciun motiv de neîncredere faţă de el şi, înainte de plecare, insistase să ia revolverul Browning High Power. Poate că nu era prea bine ascuns sub smoking, dar Mercenarul avea un presentiment. Pusese în maşină două cutii cu cartuşe şi îi explicase tinerei femei:

– Dacă cineva ne reperează la prietenul tău, va aştepta să plecăm ca să ne atace.

– Se vede că te pricepi.

– Probabil că ai dreptate, răspunse Mercenarul. Nu-mi dau seama de unde ştiu toate astea. Dar îmi vin spontan.

– Dacă nu riscăm nimic la Pinkham, spusese Audrey, mai bine să lăsăm şi revolverul în maşină. Nu suntem în Statele Unite. Legea armelor este mult mai riguroasă în Anglia.

– Ai dreptate. Cu siguranţă că e un obicei prost.

Şi lăsase revolverul în Rover.

*

Tânăra văduvă arăta splendid cu rochia ei neagră mulată pe corp şi cu bustierul împodobit cu diamante. În timp ce lăsa haina de vizon unei slugi, Audrey îi zâmbi şi îl conduse în vestibul, unde pe jos se întindea un covor gros cu motive complicate. Intrară apoi într-un salon imens unde luxul era de-a dreptul uluitor. Frost nu se putu abţine să nu ridice privirea spre lustrele de cristal. Îi făcu semn cu cotul însoţitoarei sale.

– Sper că şmecheriile astea sunt solid agăţate. Cred că atârnă sute de kilograme.

– Zău, zise Audrey cu o consternare prefăcută, eşti irecuperabil yankeu.

Apoi se îndreptă imediat spre gazda lor şi făcu prezentările. John Pinkham nici nu clipi când ea zise cât se poate de simplu:

– Hank Frost, un prieten american.

Urmă o strângere de mână, câteva cuvinte de condoleanţe pur formale despre „bietul şi regretatul Stephen”, admiraţia la fel de formală faţă de curajul cu care Audrey „făcea faţă”, după care Pinkham îi însoţi politicos spre bar, unde îi lăsă ca să poată primi alţi invitaţi. Prezentările continuară, baronul cutare, contesa drăcescu, baronul lăcescu…

După zece minute, Frost era aproape căpiat şi-i venea să-şi ia picioarele la spinare. Chiar îi spuse asta însoţitoarei sale.

– Ah nu! protestă ea. Rămânem măcar atât cât să vedem dacă există vreun mijloc de a repera vreun suspect.

Audrey duse paharul cu cocteil la gură. Mercenarul bău o gură de whisky, aprinse o ţigară Dunhill şi suflă primul fum pe nas întrebând:

– Apropo, cu ce ocazie această recepţie?

– Nu ţi-am spus?

– Nu. Sau poate că sunt mai amnezic decât am crezut.

Audrey zâmbi.

– Bună seara, herr Graüber…

– Bună seara frau Hewlett-Jones.

Prezentări, banalităţi, apoi neamţul acela borţos se îndepărtă clătinându-se uşor spre pipiţa la care trăgea cu ochiul de câteva minute.

– Deci cu ce ocazie a fost organizată această serată? insistă Frost.

– John dă această recepţie în cinstea unui anume Brandilla, un prieten argentinian care a venit să se instaleze la noi. M-a invitat ca să mă oblige să mai ies din casă. De parcă aş fi avut intenţia să mă ascund… în fine, e totuşi drăguţ din partea lui.

– Da, admise Mercenarul fără prea multă convingere.

Audrey îşi goli paharul. În secunda următoare luă altul de pe tava care trecea pe lângă ea.

– Ia te uita! zise ea. Brandilla. E tipul înalt care vorbeşte în acest moment cu John. Frost se întoarse în loc şi se uită la cei

doi bărbaţi aflaţi la celălalt capăt la încăperii.

– Tipul înalt şi slab cu cearcăne verzui la ochi?

Audrey chicoti şi se lipi uşor de Frost.

– Ai un fel foarte amuzant de a descrie oamenii… murmură ea, lipindu-se şi mai mult de el. După câte am înţeles, Brandilla e un fost personaj important de pe vremea generalilor, mai mult sau mai puţin exilat.

– Încântătoare relaţii mai are şi prietenul tău John, zise Mercenarul, care începea să transpire sub smoking.

– Nu e prietenul meu, se fandosi Audrey. E o persoană care a avut relaţii de lucru cu soţul meu. De altfel, Stephen nu avea nicio stimă pentru el. Îl bănuia că e un individ veros.

– Din ce în ce mai bine, zise Mercenarul.

Audrey se lipi şi mai mult de el. Frost simţi prin mâneca smokingului un sân palpitând şi zise:

– Ai grijă. Am impresia că se uită la noi.

– Puţin îmi pasă. Şi sper că tu vei fi în stare să conduci maşina la întoarcere. Cred că m-am cherchelit deja.

Frost se uită la ea. Se înroşise în obraji. Zâmbi şi zise:

– Cum vrei. Auzi, nu ţi se pare că, are o mutră dubioasă?

Audrey dădu din cap.

– Ba da. Sunt sigură că a torturat oameni.

– Nu, zise Frost, nu vorbeam de Brandilla, ci de John Pinkham. Prima dată când îl vezi te duce cu gândul la Droopy cu fălcile lui. Dar i-ai văzut ochii tulburi? Ai zice că-i ascunde sub pleoape ca în spatele unui paravan. Nu-mi place deloc.

– Haide, haide, zise Audrey chicotind şi gustând din cel de al treilea cocteil. Nu-ţi face idei ridicole. John e totuşi funcţionar la *Foreign Service!* Încearcă mai curând să profiţi de timpul liber ca să-ţi mai pui puţin mintea la treabă. Uite, de exemplu, îţi aminteşti ce-ai păţit la ochi?

– Zău că nu.

– Fă un efort, insistă Audrey.

Mercenarul zâmbi.

– Ba da, mi-am amintit! Să ştii că e o chestie foarte banală. Vei fi dezamăgită.

– Spune totuşi.

– Ei bine, e o amintire veche, foarte veche. Asta e şi motivul pentru care îmi amintesc atât de bine. Mă văd… eram la şcoală… Eram un elev foarte bun, după cum probabil bănuieşti.

Dacă mă gândesc mai bine, cred că eram chiar cel mai bun din clasă…

– Şi cel mai modest, desigur, zise Audrey rânjind şi testând un alt cocteil.

De data asta se strâmbă şi puse paharul pe o masă lungă acoperită cu o faţa de masă albă.

– Nu, fără glumă! continuă Mercenarul. Eram foarte tare. Mai ales la engleză: verbele neregulate, prepoziţiile şi tot restul. Dar în sinea mea ascundeam o pasiune specială pentru ştiinţă. La sfârşitul anului, directorul liceului a hotărât ca la serbarea şcolii fiecare clasă să se prezinte cu ceva. O realizare originală imaginată de elevi. Eu aveam multă imaginaţie…

– De asta sunt convinsă.

Frost luă o gură de whisky şi se prefăcu că se concentrează pentru a-şi aduna amintirile.

– Elevii care voiau să prezinte un proiect îl pregăteau în mod liber, singuri sau în grup, şi îl arătau unui grup de profesori care decernau premii. Eu făcusem singur un proiect. Eram o fire individualistă.

Audrey rânji din nou, ţinând acum în mână un alt fel de cocteil într-un pahar înalt şi subţire.

– Ei! protestă Mercenarul. Cum vrei să mă concentrez dacă mă întrerupi tot timpul. Unde rămăsesem?

– Juriul de profesori…

– Ah da, continuă Frost zâmbind în colţul gurii. Eram şase elevi în ziua aceea care prezentam un proiect în faţa juriului. Eram sigur, mai mult ca sigur, că voi lua marele premiu. Ştii ce fabricasem?

Audrey scutură din cap, în timp ce degusta o băutură de culoarea hemoglobinei.

– Construisem un model al sistemului solar la scară redusă. O chestie care funcţiona! Se învârtea datorită unui motor electric de care planetele erau legate prin spiţe din plastic practic invizibile. Eram foarte mândru de mine.

Audrey se uită la el cu admiraţie.

– Totul era calculat la aproape un sfert de secundă. O adevărată minune! În ziua prezentării, ne adunasem toţi în sala de sport şi juriul se deplasa de la unul la altul, dând note tinerilor inventatori sub privirile invidioase ale altor elevi. Îmi pusesem sistemul în funcţiune.

Frost făcu o mică pauză şi luă un aer grav.

– Îmi aşteptam rândul, încrezător, sigur că sunt cel mai bun. Profesorii examinau proiectul nr. 4, o reconstituire a satului Appomattox cu figurine de zece centimetri. Dar asta era un nimic pe lângă sistemul meu. Şi apoi, brusc, s-a produs drama. Niciodată n-am ştiut prea bine ce s-a întâmplat. Poate o bobină care s-a încălzit prea tare. Fapt e că totul s-a dereglat dintr-o dată.

Ochii tinerei femei se întristară. Scoase două ţigări şi întinse una lui Frost. Mercenarul îi oferi foc, îşi aprinse şi el ţigara, luă din nou paharul de pe masă şi continuă:

– N-a fost vorba de un scurtcircuit sau de arderea motorului. Totul a început să se mişte accelerat. Planetele au început să se rotească de cel puţin o sută de ori mai repede în jurul soarelui. Mai întâi a ieşit de pe orbită Marte. L-am auzit şuierând şi apoi am simţit durerea cumplită, când a intrat în altă orbită, cea a ochiului meu stâng.

– Nu! zise Audrey îngrozită.

– Pe cuvântul meu, răspunse Mercenarul. Dar asta nu e tot. Abia îşi ocupase Marte locul că Neptun a venit cu viteză şi l-a lovit în plin, făcându-l să intre şi mai adânc. Acum ştii totul.

Audrey trase din ţigară, îi suflă fumul în nas şi zise:

– Sper că nu ţi-a intrat şi cometa Halley în altă parte?

Frost râse.

– În orice caz, exerciţiul a fost foarte util pentru memoria mea. Îţi spun sincer că nu-mi amintesc unde şi cum mi-am pierdut ochiul. Tot ce ştiu e că a fost îngrozitor.

Audrey se uită la el mirară.

– Atunci nu văd cu ce te-a ajutat asta.

– M-a ajutat. M-ai făcut să-mi amintesc că, chiar şi atunci când îmi amintesc, spun totdeauna nişte poveşti delirante celor care mă întreabă cum mi-am pierdut ochiul.

Râse din nou apoi, brusc, râsul îi încremeni pe buze. În ciuda alcoolului consumat până atunci, Audrey îşi dădu imediat seama.

– Ce e, Hank? întrebă ea.

– Sunt din nou observat. E cel puţin a zecea oară când îl surprind că se uită la mine.

– Cine?

– Tipul cu moacă de perceptor.

Audrey îi urmări privirea.

– Brandilla? Mie mi se pare mai curând că are o mutră de cioclu…

– Cioclu sau perceptor, e acelaşi lucru. Dacă se mai chiorăşte la mine aşa, să ştii că mă duc la el. Şi-i rup gura!

Audrey păru că se trezeşte brusc din euforie.

– Calmează-te, Hank, zise ea prinzându-l uşurel de braţ. Cred că nu ştie să fie discret. Aminteşte-ţi de grăsana de la Acme. Şi să ştii că am văzut mulţi în seara asta privindu-te pe ascuns. Numai că ei au ştiut să fie mai discreţi decât Brandilla. O panglică de piele neagră la ochi intrigă totdeauna…

– Poate, dar trebuie să recunoşti că se chiorăşte la mine cu un aer ciudat.

– Nu mai fi copil! Locul şi momentul mi se pare prost ales pentru un scandal.

– Mda, bombăni Mercenarul. S-o ştergem. Trebuie să ne odihnim ca să fim bine pe picioare. E aproape miezul nopţii şi n-am găsit nimic interesant aici cu excepţia celor două specimene demne să figureze în analele mondiale ale teratologiei.

– De acord, să mergem, zise Audrey vizibil uşurată. Şi eu sunt frântă şi am băut puţin cam mult. Dar… unde e John?

– A dispărut în timp ce-ţi înşiram povestea cu inelele lui Saturn.

– Perfect, o formalitate mai puţin. O să-i trimit un cuvânt de mulţumire.

Frost o prinse de braţ pentru a o conduce spre vestiar. După ce-şi luă blana, Audrey se opri brusc în faţa uşii.

– Am o idee!

– Ce? Alt prieten de vizitat? bombăni Mercenarul.

Tânăra femeie zâmbi şi îi atinse obrazul cu buzele.

– Nu face mutra asta. Aproape că mi-e frică de tine. Ce-ar fi să rămânem la Londra în noaptea asta?

– Ce?

– Am o „garsonieră” la Chelsea. Asta ne va scuti de riscul de a ne întoarce la conac, având în vedere că eu nu sunt în stare să conduc iar tu ţi-ai pierdut permisul pe undeva.

Mercenarul se lumină la faţă.

– OK. Ne vom întoarce în Surrey mâine dimineaţă pentru plimbarea cu caii.

Plecară fără să mai dea ochii cu gazda lor.

*

Pinkham se afla în biroul său şi avea o convorbire telefonică ciudată cu Fitzroy Simmons. Temându-se să nu fie ascultaţi, cei doi indivizi foloseau un limbaj criptic.

– Da, spunea Pinkham, au plecat să zburde în natură.

– Vă trimit o echipă de veterinari pentru tratament?

– Ai avea toate şansele să-i ratezi. Şi pe urmă prefer să evit tratamentele la domiciliul meu. Zgomotul îi deranjează pe vecini.

– Am înţeles, sir. Îi interceptez pe linia dreaptă.

– Nu. Pune doar să fie supravegheat grajdul şi împrejurimile. Se vor întoarce cu siguranţă acolo. Dai peste ei acolo mâine dimineaţă.

– Păstrez masculul pentru grajdurile dumneavoastră şi injectez femela?

– Nu, răspunse John Pinkham. Au avut prea multe contacte. Sunt bolnavi. Spune-le oamenilor tăi să-i injecteze pe amândoi.

– Am înţeles, sir, îl asigură Simmons înainte de a închide.

CAPITOLUL VI

Locotenentul Jack Thong era un bărbat mic de statură cu umeri pătraţi. Mult mai mic dar şi mult mai robust decât majoritatea colegilor de la Scotland Yard. De altfel, Thong nu semăna cu niciun om de la Scotland Yard. Nu avea mutră de poliţist, ştia asta şi compensa acest handicap – major după părerea lui – prin mari calităţi de curaj şi încăpăţânare.

Thong avea mâini late, antebraţe puternice şi acoperite de păr negru. În vârstă de patruzeci de ani, faţa lui avea o piele mată brăzdată de cute adânci, pe care probabil că la avea de la naştere şi care îi creau o faţă fără vârstă.

Thong avea un păr negru şi aspru, pe care îl vopsea cu grijă ca să-şi ascundă firele argintii. De ce avea aşa de mare grijă pentru un păr care încadra o faţă atât de ingrată? Toţi oamenii au misterele lor şi Jack Thong nu făcea excepţie de la regulă.

„Sunt noutăţi”, se spunea în dimineaţa aceea pe culoare. Când Jack Thong se îndrepta spre biroul maiorului Denvers, asta însemna totdeauna noutăţi, în general în ceea ce priveşte acţiunea, specialitatea lui Thong.

Ofiţerul bătu discret în uşa grea de lemn.

– Intră! zise vocea lui Denvers.

Thong păşi în încăpere şi se aşeză aproape cu timiditate pe scaunul de scai verde pe care i-l arătă superiorul. Apoi aşteptă în timp ce Denvers răsfoia un teanc de hârtii. Maiorul ridică privirea şi se uită la subordonatul său:

– Aici avem nişte confirmări de informaţii din surse diferite care ar putea să ne apropie de Thanatos.

Tăcu. Thong aşteptă mai departe în tăcere. Denvers îşi drese glasul şi continuă:

– Al Best a primit în dimineaţa asta o cerere de răscumpărare.

– V-a dat-o spontan? întrebă locotenentul mirat.

Denvers dădu din cap afirmativ.

– S-a hotărât să coopereze. A înţeles că singur nu are mijloacele necesare pentru a-şi găsi colaboratoarea. Ne-a comunicat toate informaţiile pe care le are şi nu a mai dat niciun anunţ în presă. Un băiat cu judecată înţeleaptă. Jurnalismul. OK. Să dezvăluie scandalurile. OK. Dar obiectivul nr. 1 e acum salvarea vieţii domnişoarei Bess Stallmann şi dovedirea acelor ticăloşi precum şi a clienţilor lor, chiar dacă asta nu e profitabil pentru el.

– Foarte înţelept, aprobă Thong.

Denvers se uită la el şi îşi zise că omul din faţa lui semăna a tot ce vrei numai a poliţist nu. Dar îl cunoştea prea bine.

Jack Thong era un om discret dar de o eficacitate redutabilă, un maniac al treburilor bine făcute.

– Al Best, reluă maiorul, a primit, împreună cu cererea de răscumpărare, fotografii cu domnişoara Stallmann înconjurată de gărzi înarmate cu pistoale-mitralieră, greu de identificat. Combinezoane negre şi cagule. Totul pe fondul unui perete alb, complet impersonal. Fotografiile se află la laborator pentru o analiză aprofundată, dar cred că nu vom descoperi nimic în plus, la fel şi din cererea de răscumpărare, formată din litere decupate din diferite cotidiene. Împreună cu jurnalista ar mai exista un ostatic. Un anume O'Hara, agent FBI.

Denvers anunţase vestea cu un ton nepăsător. Locotenentul se întrebă dacă auzise bine.

– Cum? Un om al FBI-ului pe teritoriul nostru?

Denvers zâmbi şi-l linişti cu un gest al mâinii.

– Venise să-şi petreacă concediul la Bess Stallmann. În fine... aşa se zice. În fond, dacă ai chef, nimic nu te împiedică să te duci să faci turism în Statele Unite. Oficial, n-avem nimic de zis în privinţa asta.

Thong încuviinţă cu o mimică concludentă.

– Îmi închipui că şi Frost a venit tot ca să facă turism.

Denvers zâmbi din nou.

– Ştii bine că Frost vine totdeauna ca turist. Hai să vorbim de el. A fost desemnat drept intermediarul tranzacţiei.

– Nu se poate! exclamă Jack Thong. Trăieşte? A luat contact cu Bess?

– La prima, răspunsul e afirmativ. La cea de a doua: nu, după câte ştiu.

– Poftim? murmură locotenentul, puţin dezorientat.

– Adică trăieşte, îi explică maiorul. Dar după câte ştiu n-a luat contact cu Bess. Dacă răpitorii l-au cerut drept intermediar, asta înseamnă că sunt bine informaţi şi ştiu că trăieşte.

– Sau că blufează, obiectă politicos locotenentul.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Pot foarte bine să susţină ceva fals ca să afle ceva adevărat. Sau poate presupun că Frost mai e încă în viaţă şi, deşi n-au niciun chef să negocieze, îl numesc totuşi pe el intermediar ca

să-l oblige să iasă din ascunzătoare şi să-l atragă într-o cursă.

Denvers îşi masă gânditor vârful bărbiei.

– Thong, zise el, dacă n-ai fi intrat în poliţie, ai fi ajuns un bandit fără pereche. Eşti tare viclean.

Locotenentul se roşi uşor.

– Dar, continuă Denvers, alte fapte ne permit să presupunem că Frost trăieşte. Mai întâi, văduva Hewlett a ieşit din vizuina ei. Ai să-mi spui că nu vezi legătura şi te înţeleg. În realitate, e practic sigur că a ieşit însoţită. S-a dus să-i facă încă o vizită lui Dowell pentru a încerca să-l tragă de limbă. Dowell i-a servit aceeaşi versiune şi ne-a telefonat imediat. Lucru ciudat, câinele lui Dowell a dispărut după trecerea văduvei Audrey Hewlett.

– Poate că n-a închis bine poarta, îşi dădu cu părerea Thong. Doar nu vă gândiţi că a luat câinele cu ea închipuindu-şi că va găsi o pistă cu ajutorul lui?

– Cine ştie! Trebuie să ne gândim la orice.

Maiorul lovi cu pumnul în palma mâinii stângi şi adăugă:

– Nu pot să-ţi spun cât regret că n-am lăsat oameni să supravegheze conacul şi Shirley Way. Din păcate, cu mijloacele de care dispun...

Lăsă fraza neterminată.

– Şi la Kensington? întrebă Thong.

– Doi oameni se schimbă zi şi noapte în faţa uşii lui Pinkham. Ieri seară a fost ceva animaţie, datorită unei recepţii date în onoarea lui Brandilla. Printre invitaţi, oamenii mei au identificat-o pe Audrey. Am verificat numărul vehiculului, un Rover 2800 bordo. Este într-adevăr maşina doamnei Hewlett-Jones. Dar nu ea conducea maşina ci un bărbat în persoana căruia omul meu l-a recunoscut pe ... pe ...

– Hank Frost, completă Jack Thong. Totuşi un lucru mi se pare ciudat...

– Da?

Sprâncenele încruntate ale locotenentului îi făceau fruntea şi mai ridată ca de obicei.

– Dacă, aşa cum credem, Pinkham şi Brandilla îl urmăreau pe Stephen Hewlett şi tot ei l-au scos din circulaţie, ei fiind în fond clienţii Grupului Thanatos...

Denvers îşi pierdea răbdarea.

– Ei bine?

– Ei bine, dacă ei sunt autorii iar Frost a apărut ieri seară

acasă la Pinkham, atunci înseamnă că ştiu unde se află. Nu mai văd rostul unei cereri de răscumpărare care ar urmări scoaterea lui din ascunzătoare.

Denvers zâmbi din nou.

– Bine gândit, Jack, zise el cu familiaritate. Ai ajuns singur acolo unde voiam să te aduc. Părerea mea e că Pinkham a fost total surprins când l-a văzut ieri pe Frost la el acasă. O invitase pe lady Hewlett ca să... hm... ca să ia pulsul tinerei văduve şi să-şi dea seama singur dacă avea de ce se teme din partea ei şi dacă trebuie să acţioneze în acest sens. Bănuiesc că va acţiona. Şi chiar azi.

– Dar, insistă Thong, de ce a mai trimis cererea de răscumpărare?

– Pentru că n-o mai putea opri. Plicul a fost trimis la orele cinci şi jumătate seara.

Denvers tăcu un moment apoi continuă:

– Altă informaţie. Frost şi Audrey au făcut o vizită fulger la Acme, unde americanul a fost categoric recunoscut de funcţionara agenţiei.

– Cum aţi aflat?

Denvers îi povesti despre bănuielile funcţionarei şi despre faptul că telefonase poliţiei aeroportului. Jack Thong zâmbi.

– Înţeleg. Şi m-aţi chemat ca să contraatac atacul onorabilului John Pinkham şi al bandei sale de ucigaşi...

– Exact, răspunse maiorul Denvers. Jack ai la dispoziţie o oră ca să formezi un grup mobil de intervenţie format din douăzeci de oameni aleşi pe sprânceană. După aceea te vei întoarce la raport ca să primeşti instrucţiuni şi să afli codurile.

– O oră? E prea mult. Iar în privinţa instrucţiunilor, sir, dacă nu vă e cu supărare, cred că ştiu deja care sunt. Maiorul primi remarca cu un zâmbet cumsecade.

– Foarte bine, Jack. Atunci ne întâlnim aici imediat ce vei fi gata ca să-ţi dau codurile.

Denvers tăcu o clipă, apoi zise:

– Ei, şi care ar fi instrucţiunile?

Thong se ridicase deja. Locotenentul răspunse înainte de a părăsi încăperea:

– Îmi propuneţi o excursie în Surrey!

CAPITOLUL VII

Noaptea fusese lungă, foarte lungă.

Era patru după-amiaza când Roverul intră pe aleea aproape lipsită de zăpadă şi se opri în garajul conacului. Frost luă revolverul, cutiile cu cartuşe şi zise:

– Mă duc să mă schimb. Simt imediat nevoia unor haine care să semene cu altceva decât cu un sarcofag.

Audrey zâmbi. Îl sărută uşor pe buze şi murmură:

– Îi voi spune lui Malcolm să pună şaua pe cai. Mă schimb şi eu şi vin cu Poonah. N-ai vrea să iei o gustare înainte de a pleca?

– Nu e timp, răspunse Mercenarul. Trebuie să ne grăbim. Se face repede noapte.

– Eşti sigur că ştii să călăreşti? întrebă Audrey puţin îngrijorată.

– N-aş putea să spun că ştiu, dar am mai călărit, asta e sigur.

– Bun, am să cer să-ţi pună o şa mexicană.

– Care e diferenţa?

– Pai aproape ca diferenţa dintre Papageno şi un cal de tracţiune. Şaua engleză e pentru sport, şaua mexicană e pentru călătorie. Poţi să şi dormi în ea fără să cazi şi... n-aş vrea să-ţi rupi oasele.

*

Poonah se zbenguia nebuneşte, ocupat mai mult să găsească vizuini decât pista ucigaşilor. Aproape că-şi rănise botul scormonind pământul înmuiat de topirea zăpezii şi începuse să semene mai curând cu un mistreţ decât cu un labrador galben...

Caii mergeau încet printre hăţişuri. Cocoţat pe şaua mexicană, Mercenarul începuse să se obişnuiască şi se lăsa legănat. Oamenii şi animalele scoteau aburi când respirau, dar vremea se încălzise considerabil.

– Am impresia că va fi încă o încercare zadarnică, zise Frost pesimist.

– Caută, Poonah, caută, îl îndemnă Audrey.

Tânăra femeie se întoarse spre Mercenar.

– Suntem foarte aproape de locul în care te-am găsit.

El dădu din umeri nepăsător.

– Îţi spun eu că am venit degeaba.

Frost se simţea cuprins de disperare. Poate că în acel moment, femeia pe care o iubea suferea. Poate că era chiar moartă. Femeia aceea îi salvase viaţa. Iar el ce făcuse?

Petrecuse cea mai mare parte a timpului lăsându-se îngrijit şi făcând dragoste cu Audrey. Demersurile făcute nu duseseră la nimic. Dacă şi acesta se solda cu un eşec, Mercenarul era hotărât să se ducă la poliţie. Va încredinţa altora ceea ce ar fi vrut atât de mult să facă el.

Era chinuit de culpabilitate. Nu voia să vadă nici cea mai mică scuză în amnezia lui.

Deodată, de parcă ar fi vrut să-l dezmintă, Poonah se opri la o oarecare distanţă de un boschet. Adulmecă aerul şi începu să mârâie. Instinctul de războinic se trezi brusc în bărbatul de pe cal. Scoase revolverul şi trase piedica. Îi ordonă cu un gest tinerei femei să coboare din şa şi să se pună la adăpost după calul ei. Prea târziu.

În secunda în care Frost se lăsa să alunece din şa, Poonah se apropie de boschet şi începu să latre furios. Se ridică imediat o siluetă neagră înarmată cu un pistol. Distanţa nu-i permitea Mercenarului să recunoască marca dar îşi dădea perfect de bine seama că era vorba de un calibru mare. Gesturile veniră de la sine. De parcă revolverul Browning High Power ar fi fost o prelungire naturală a braţului său. Trase două gloanţe, unul după altul, obligându-l pe omul în negru să se arunce în hăţiş.

– La pământ, Audrey! strigă Mercenarul.

Scăpase frâul lui Papageno şi calul o luase la sănătoasa. Tânăra femeie intră în panică şi vru să fugă. Întoarse calul şi tocmai îi dădea pinteni când o împuşcătură răsună din spatele unui copac. Frost ripostă. Trăgătorul se trase la adăpost.

Mercenarul se întoarse din nou spre Audrey care rămăsese pe cal şi strigă din nou la ea:

– La pământ, Audrey, fir-ar să fie! Stai după Naomi!

În acel moment zări sângele ţâşnind din gâtul animalului. Calul fusese nimerit. Animalul scoase un nechezat sfâşietor. Audrey avu prezenţa de spirit să sară în momentul în care picioarele din faţă ale calului se îndoiau. Naomi se prăbuşi.

Audrey se aruncă la pământ, în timp ce Mercenarul, pe burtă, trăgea ca un apucat ca să-i oblige pe agresori să stea la distanţă. Sângele animalului continuă să se scurgă, apoi urmă

un ultim spasm şi capul îi căzu definitiv.

Poonah bătuse în retragere dar continua să latre de la distanţă, vizibil terorizat de vacarmul împuşcăturilor. Frost reperă cel puţin patru trăgători. Acţionând cu abilitate, Mercenarul se acoperi singur şi, din câteva salturi, ajunse lângă Audrey în spatele animalului doborât. Ea îl urmărea cu privirea, albă la faţă de groază. În momentul în care urma să plonjeze pentru a se pune la adăpost, ea strigă din toate puterile:

– Nu! Hank!

Şi o văzu sărind. Părul negru zbură prin aer în jurul hainei negre. Şi alt păr zbură prin aer. Un păr blond „răspândit în formă de corolă în jurul unei canadiene. Şi floarea însângerată se deschise pe haina neagră. Şi floarea însângerată se deschise pe canadiana bej. Şi Frost se auzi strigând cu o voce neumană, care venea din străfundul fiinţei sale.

– Bess!

Bess.

O durere insuportabilă explodă în capul său, ca un şoc electric. În momentul în care cădea în spatele animalului mort, întreaga viaţă dinainte îi trecuse prin minte într-un sfert de secundă.

Acum ştia cine era. Nu mai avea impresia că îşi uzurpează trecutul reconstituindu-l bucăţică cu bucăţică.

Trecutul acela făcea acum parte integrantă din el. Înţelese că totul se datora şocului şi asemănărilor incredibile a evenimentelor, care îl făcuseră să-şi recapete memoria.

Agresorii trăgeau întruna, făcând să tresară corpul inert al animalului. Frost trase câteva gloanţe în punctele periculoase şi apoi îşi reîncărcă cu rapiditate revolverul. Operaţiunea i se păru deosebit de lentă. Înjură printre dinţi. Ar fi dat mult să aibă în buzunar, ca de obicei, câteva încărcătoare pline.

În secunda în care termină de încărcat arma, unul dintre oamenii în negru, încurajat de tăcerea lui bruscă, ieşi dintre boscheţi şi se avântă spre cal. Frost îl doborî cu un glonţ în frunte, obligând alt trăgător să lase capul în jos, apoi se aplecă peste Audrey şi o întoarse uşor pe spate.

– Nu-i nimic, zise ea.

Dar gemu uşor din cauza durerii când el îi scoase haina.

Tânăra femeie era albă la faţă ca varul. Frost se ridică pentru a respinge un nou atac. Văzu un om rănit în piept care se

retrăgea la adăpostul copacilor.

Frost se întoarse la Audrey. Glonţul o lovise în biceps.

– Te doare?

Ea dădu din cap apoi zâmbi.

– Nu e grav. Ocupă-te de ei. Omoară-i, Hank. Ucide-i pe toţi ticăloşii ăştia. Fă dreptate.

Mercenarul o lungi pe spate spunându-i să stea liniştită.

– O să-i omori pe toţi, Hank! Promite-mi.

Frost era gata să promită orice ca s-o liniştească. Ştia că tânăra femeie se gândea la Stephen. El se gândea la Bess şi, acum când îşi regăsise complet identitatea, înţelegea ce simte.

– Îţi promit, zise el cu o siguranţă de sine ciudată.

O dată cu memoria îi revenise întreaga experienţă. Nu-şi făcea deloc iluzii în privinţa a ceea ce îi aştepta. Mai erau încă opt-zece ucigaşi, şi, numai el singur, Frost nu s-ar fi putut opune multă vreme manevrelor lor de încercuire.

Agresorii aveau arme şi muniţii la discreţie. El nu avea decât un Browning High Power, două cutii cu cartuşe şi doar un încărcător, pe care trebuia să-l umple cartuş cu cartuş. Cea mai mică greşeală atrăgea după sine moartea.

Soarele coborâse în spatele vârfurilor copacilor. În curând avea să se facă întuneric. Iar muniţiile lui vor fi pe sfârşite.

Nu mai avea decât o singură soluţie. Să pună mâna pe armele celor ucişi. Dar pentru asta trebuia să se aventureze în teren descoperit, s-o părăsească pe Audrey în spatele cadavrului calului, care începuse să fie ciopârţit de impactul gloanţelor. Ştia că agresorii îi pândeau reacţiile.

Un om în negru porni în zig-zag din copac în copac, încercând să-l atace pe Mercenar din stânga. Era cel care o rănise pe Audrey. Frost îşi dădu seama de asta după poziţia lui.

Mercenarul trase două gloanţe spre individ. Nu avu timp să-şi corecteze tirul. O ploaie de gloanţe îl forţă să tragă capul la adăpost. Proiectilele se înfigeau cu un zgomot oribil în măruntaiele calului. Fragmente mici de carne plină de sânge împroşcară faţa lui Frost. Mercenarul se şterse cu mâneca şi trase rapid spre o altă siluetă care se deplasa pentru a ajunge lângă individul din stânga.

De data asta avu noroc. Primul glonţ nimeri în plin. Mercenarul rânji.

– Unul mai puţin.

Cagula neagră zbură prin aer şi se opri între crengile unui copac. Frost văzu că victima era un metis. Calota craniană zburase cu cagula, dar omul rămăsese în picioare, cu un pistol mare Astra-Unceta îndreptat spre cadavrul calului.

Cu un ultim reflex, muribundul trase un glonţ care se înfipse în pulpa masivă a calului. Apoi genunchii i se îndoiră uşor şi căzu într-o atitudine ca de rugăciune.

Riposta celorlalţi fu cumplită. Gloanţele şuierau din toate părţile, perforau pielea animalului, crestau copacii, secerau boscheţii. Era clar că ucigaşii erau înfuriaţi la culme. Nu se aşteptaseră la o rezistenţă atât de îndârjită din partea unui inamic atât de inferior în privinţa numărului şi armamentului.

Alt om ieşi din hăţiş şi se avântă într-o cursă rapidă spre animalul doborât. Frost apăsă pe trăgaci. Rată. Agresorul era prea departe. Aşteptă o secundă şi trase din nou, ţintind pieptul. Urmă o pocnitură metalică.

– La dracu! izbucni Mercenarul ducând mâna la cutia cu cartuşe.

Preocupat să riposteze, Frost nu avusese timp să-şi numere gloanţele. Scoase cu furie încărcătorul în care începu să bage cartuşe noi. Omul în negru continua să alerge. Apoi, înţelegând brusc că Frost nu mai avea muniţii, se opri, ridică încet arma cu ambele braţe întinse şi ţinti cu grijă.

În ciuda frigului, Mercenarul simţi o picătură de sudoare prelingându-i-se pe tâmplă. Ucigaşul avea un 44 Magnum. Cu un astfel de calibru şi de la o asemenea distanţă, avea toate şansele să aplice o lovitura mortală.

Încărcătorul nu era plin în întregime. Disperat, Mercenarul îl împinse în revolver. Apoi, deodată, mai înainte de a fi avut timp să tragă, văzu ca într-o halucinaţie capul negru al agresorului pulverizându-se în milioane de fragmente.

– Poliţia! urlă o voce cu accent german. Vine dinspre drum! Atenţie, au o puşcă cu lunetă.

Îi răspunse o voce cu accent britanic:

– Tăiaţi-le retragerea, băieţi! Împiedicaţi-i să se refugieze în casă!

Era glasul lui Jack Thong. Frost încă nu-l vedea dar ar fi vrut să-l îmbrăţişeze.

– La naiba! murmură el. Ca în filme! Cavaleria apare la momentul potrivit!

Audrey nu reacţionă. Dinspre nord răsunară strigăte urmate de răpăitul armelor automate. Oamenii din Grupul Thanatos, surprinşi de apariţia neaşteptată a Scotland Yardului, îl abandonaseră provizoriu pe Frost pentru a face faţă unui pericol mult mai ameninţător.

Mercenarul profită de acest răgaz ca să termine cu încărcatul revolverului, apoi se întoarse spre Audrey.

– Grozavă baftă, ce zici…

Restul frazei rămase nerostită. Audrey era inertă. Ochii ei frumoşi fixau cerul încremeniţi pentru vecie. Maxilarul de jos i se lăsase în întregime.

Frost simţi mai întâi şocul, apoi fu cuprins de o furie oarbă.

– Ticăloşii! strigă el printre dinţi. Gloanţe otrăvite.

Crepusculul se întindea ca un catafalc peste mica pădure de brazi.

CAPITOLUL VIII

– Prindeţi-i! strigă Jack Thong.

Frost ieşi din toropeală. Toată fiinţa lui era stăpânită de o furie ucigaşă. Înţelese motivul strigătului când văzu doi ucigaşi luând-o la fugă spre conac. El avea o poziţie mai bună ca să-i prindă.

Mercenarul se avântă pe urmele lor, sperând că oamenii din grupa de intervenţie a Scotland Yardului nu-l vor confunda cu unul din Grupul Thanatos. Fugarul cel mai apropiat se afla la douăzeci şi cinci de metri când Frost zări o masă galbenă ieşind din pădure şi repezindu-se spre individ lătrând. Poonah!

Individul nu-l băgă în seamă. Gravă eroare! Câinele îl prinse din urmă înaintea Mercenarului şi-şi înfipse colţii în gamba stângă a ucigaşului. Răsună un urlet de durere şi omul se opri lovind cu piciorul pentru a scăpa de câine. Vru să tragă în Poonah dar Frost fu mai rapid. Primul glonţ îl nimeri în şale. Omul căzu gesticulând şi scoţând strigăte oribile, cu coloana vertebrală ruptă.

Labradorul nu-i dădu deloc drumul la picior până când Mercenarul ajunse lângă el şi-i dădu lovitura de graţie trăgându-i un glonţ în cap.

– Haide, vino, dulăule! A mai rămas unul. El a omorât-o pe Audrey.

Frost avu impresia că animalul a înţeles. Poonah o porni la fugă pe urmele siluetei negre care ajunsese deja în grădină, în spatele lor, armele trăgeau cu furie. Poliţiştii păreau că au de furcă cu ceilalţi membrii ai bandei.

Frost îşi simţi plămânii suflând ca foalele unei forje şi, în timp ce alerga, se gândi în mod stupid că ţigările Dunhill nu erau nici ele mai bune pentru suflu decât Camelul.

Asasinul tinerei femei ajunsese în dreptul uşii de la intrare, aproape ajuns din urmă de labrador care, deşi era destul de gras, alerga cu repeziciune.

Deodată peronul se lumină şi un om în negru se pregăti să urce treptele. Malcolm îşi făcu apariţia în prag, cu o puşcă de vânătoare în mână. Ezită o secundă. Câinele la fel. Ucigaşul nu ezită. Trase fără să se oprească din alergare, îndreptându-se acum spre grajd. Malcolm se rostogoli pe trepte şi se opri într-o baltă de sânge. Poonah se opri lângă el şi începu să urle.

Omul în negru ajunse la poarta grajdului. Sări cu supleţe peste panoul scund şi dispăru înăuntru. Frost se opri din

alergare şi deschise focul. Riposta nu se lăsă aşteptată, forţându-l pe Mercenar să se lipească cu spatele de zid.

Frost trase încă o dată, smulgând aşchii din uşă.

Urmă o nouă ripostă. Celălalt mai avea încă muniţii. Trăgând mereu pentru a-şi ţine adversarul ocupat, Mercenarul se retrase încet spre poarta lui Naomi. Cele două boxe comunicau între ele şi, cu puţin noroc, ar fi putut să-l atace pe agresor pe la spate.

În acel moment, părăsind cadavrul lui Malcolm, Poonah sosi urlând, turbat de furie, şi încercă să sară în grajd. Omul în negru trase câteva gloanţe la nimereală, rănind câinele.

– Pleacă, dulăule! strigă Frost. O să te împuşte!

Dar animalul se îndârjea asupra porţii, inconştient de pericolul la care se expunea. Diversiunea era perfectă. Frost trase două gloanţe spre deschizătură apoi, cu mare prudenţă, intră în boxa lui Naomi. Îi trebui o fracţiune de secundă ca să se obişnuiască cu penumbra, apoi distinse clar silueta neagră, cu revolverul în mână, care se profila în cadrul uşii dintre boxe.

Fără să se grăbească, Frost ţinti cu cea mai mare grijă, îşi ţinu respiraţia şi apăsă pe trăgaci. Nimeri în plin. Revolverul adversarului zbură la câţiva metri.

– *Hijo de puta!* strigă ucigaşul.

– Prost crescut! zise Mercenarul rânjind. Întoarce-te frumos spre mine şi ridică mâinile.

Afară, Poonah continua să latre ca un animal turbat.

Ucigaşul se întoarse cu faţa spre Mercenar. Apoi, cu un puternic accent hispanic, spuse că nu putea să ridice mâinile din cauza rănii.

– Ei, pupa-m-ai undeva! răcni Frost. Saltă repede mâinile şi cât mai sus!

Dar, într-o fracţiune de secundă, celălalt se lăsă în jos, scoase un cuţit mic prins la piciorul stâng şi aruncă cu el. Frost nu putuse să vadă arma din cauza întunericului. Se aplecă în ultima clipă, simţi mişcarea aerului la câţiva centimetri de păr, apoi auzi vibraţia sonoră a lamei care se înfigea într-un stâlp de stejar din spatele lui.

Trase!

Omul în negru se prăbuşi în paie urlând, cu genunchiul drept rupt. Frost se trase înapoi şi, cu mâna stângă, recuperă pumnalul de luptă înfipt în lemn.

– Vezi bine că ochesc ca lumea, zise el, insensibil la

suferinţele ticălosului care o împuşcase pe Audrey. Nu mişca.

– Nu mă omorî, señor! Te implor! Nu mă omorî!

– Scoate cagula! ordonă Mercenarul apropiindu-se. Vreau să văd şi eu cum arată o jigodie ordinară din Grupul Thanatos.

Omul avu o scurtă ezitare apoi se supuse. Frost descoperi în penumbră o faţă bronzată cu păr negru.

– Spaniol? îl întrebă el.

– Argentinian. N-o să mă omorâţi, señor?

– Mai eşti şi fricos. Dar tu ai ezitat când ai omorât-o pe Audrey Hewlett-Jones? Şi pe servitorul ei? Şi pe toţi cei pe care i-ai omorât înaintea lor?

În pădure răsunau în continuare împuşcături furioase. Poonah lătra din ce în ce mai agitat.

– Îndurare, gemu argentinianul.

– Netrebnicule! izbucni Frost. Ai luptat în armata lui Galtieri.

Argentinianul dădu din cap.

– Cum te cheamă?

– Felipe Mudanza.

– Culcă-te pe spate, cu picioarele şi mâinile depărtate.

– Ce… ce vrei să-mi faci? bâigui Mudanza terorizat.

– Să te pipăi puţin ca să mă conving că nu-mi mai rezervi şi alte surprize.

Ucigaşul făcu întocmai cum i se ceruse. Frost îl pipăi şi nu mai găsi altă armă. Puse revolverul la centura blugilor, apoi se lăsă în genunchi lângă Mudanza şi îi lipi de abdomen vârful propriului său pumnal.

– Unde sunt O’Hara şi Bess Stallmann?

– Nu ştiu.

– Răspunde, ticălosule, altfel îţi înfig toată lama în burtă! Cred că ştii cât e de dureros. *Unde sunt Mike O’Hara şi Bess Stallmann?*

– Într-un bârlog secret, lângă New Windsor.

– Trăiesc? întrebă Mercenarul.

Mudanza se strâmbă de durere apoi răspunse cu o voce gemătoare:

– Da. Trăiesc.

O nouă ezitare. Frost îşi recăpătase toate reflexele de profesionist. Nu avea nici cea mai mică milă pentru acel ucigaş. Apăsă uşor pe mânerul pumnalului. În combinezonul negru al lui Mudanza apăru o mică crestătură, apoi se rostogoli o picătură

de sânge.

– Stai! imploră argentinianul cu vocea răguşită de groază. Îţi voi spune totul.

Şi începu să vorbească. Frost îl ascultă fără să-l întrerupă. La sfârşit ştia totul despre Brandilla, despre John Pinkham, despre proiect, despre atentatul împotriva reginei, crimă a cărei vină trebuia să cadă asupra lui O'Hara şi Bess.

Împuşcăturile de-afară încetaseră. Probabil că poliţiştii îi reduseseră la tăcere pe ucigaşi. În curând aveau să ajungă acolo. Poonah lătra şi zgâria uşa.

– Când are loc atentatul de la Windsor? întrebă Mercenarul.

– La miezul nopţii.

– În noaptea asta?

– Da, señor.

– Dumnezeule mare! Nu e timp de pierdut! În picioare! Mergem la poliţie.

– Dar… Dar… protestă slab argentinianul. Nu pot să merg…

În acel moment, afară să auziră paşi repezi şi gâfâieli.

– Nu va fi necesar, zise rânjind Mercenarul. Dacă nu te duci tu la Scotland Yard, vine Scotland Yard-ul la tine…

Un reflector puternic lumină interiorul grajdului.

– Aici locotenentul Jack Thong, comandantul grupului de intervenţie al Scotland Yardului. Predaţi-vă! Sunteţi încercuiţi!

Frost recunoscu vocea auzită în pădure.

– Ei! exclamă el. Uşurel! Sunt eu, Hank Frost, cetăţean american. Am neutralizat unul dintre ucigaşi.

– Ieşi cu el, ordonă Thong.

– Imposibil, răspunse Mercenarul. Nu se poate mişca.

Urmă o scurtă tăcere.

– Fletcher, Roberts, intraţi în grajd. Ai grijă, Frost. Fără gesturi suspecte, altfel oamenii mei vor arunca o grenadă fără cea mai mică ezitare.

– Sunt convins, bombăni Mercenarul. Haide, veniţi, sunteţi aşteptaţi.

Începea să fie agasat dar înţelegea. Şi el s-ar fi comportat la fel ca Thong. Uşa se deschise, lent, dar nu apăru nicio siluetă. Lumina reflectorului se revărsa peste paie, peste Frost şi peste rănit.

Mercenarul înţelese că, din prudenţă, oamenii din grupa de intervenţie împinseseră uşa cu un băţ. Apoi, brusc, o formă

galbenă pătrunse în grajd, îl răsturnă pe Frost şi sări la gâtul lui Mudanza scoţând mârâieli de fiară sălbatică.

– Nu, Poonah! Nu! strigă Mercenarul.

Prea, târziu. Nimeni nu avu timp să intervină. Între om şi animal avu loc o luptă scurtă şi furioasă. Apoi, un urlet lung şi strident îi făcu Mercenarului pielea ca de găină. Răsună o împuşcătură, apoi se aşternu tăcerea.

Poonah căzuse, şi rămăsese nemişcat între braţele lui Felipe Mudanza. Glonţul îi fracturase gâtul, dar nu dăduse drumul la pradă.

Thong intră şi se uită la Frost, apoi la argentinian şi la animal.

– Prea târziu, zise el.

– Moartea lupului… murmură Frost stupefiat de oroare.

– Poftim? întrebă Thong mai impresionat decât voia să arate.

– Nimic, răspunse Mercenarul. Asta mă duce cu gândul la un poem de Alfred de Vigny.

Reluând un ton de poliţist, locotenentul cu părul creţ ridică privirea spre el şi întrebă:

– Eşti căpitanul Hank Frost?

– Sluga dumneavoastră, răspunse ironic Mercenarul. Şi… mulţumesc. Îţi sunt foarte recunoscător. Din nenorocire, lady Hewlett-Jones nu a avut tot atâta noroc ca mine.

– Ştiu, zise Thong. Vârful glonţului era otrăvit cu amoniac.

– Un procedeu tipic argentinian, adăugă Frost.

Preţ de câteva secunde, americanul înalt şi micul britanic curios cu faţa ridată se uitară unul la altul. Indiferent cât erau de diferiţi, între ei se stabili imediat complicitatea dintre oamenii de acţiune.

Dar secundele trecură repede şi Jack Thong zise cu un ton dezolat:

– Căpitane Frost, crede-mă că regret dar, în numele legii şi al puterilor care mi-au fost conferite, te arestez. Predă armele.

– Ce! exclamă Mercenarul uluit. Dar am acţionat în legitimă apărare! De ce mă acuzi?

Britanicul zâmbi.

– Nu te acuz de nimic, dar n-ar trebui să-ţi spun. În mod oficial, motivul arestării este „activităţi suspecte ale unui cetăţean străin pe teritoriul Regatului Unit”. Neoficial e vorba de punerea la adăpost pentru o vreme a căpitanului Frost pentru propria lui siguranţă. Haide, predă armele.

Frost îi întinse revolverul şi pumnalul.

– Foarte bine, aprobă locotenentul. Toţi suntem la fel… Nu poţi fi lăsat să te amesteci în treburile noastre. Avem intenţia să ne ocupăm noi înşine de cazul Thanatos-Stallmann-O'Hara…

– Brandilla-Pinkham… completă Mercenarul, cu o voce plină de ironie.

– De unde ştii? întrebă mirat Thong.

– Mi-a spus o păsărică, răspunse Frost.

Oamenii ieşiră. Jack Thong dădu dispoziţii şi formulă un mesaj ce trebuia transmis lui Denvers. Apoi ridică privirea spre Frost.

– Şi păsărică aia ţi-a mai spus şi alte lucruri de felul ăsta?

Mercenarul păstră tăcerea, în timp ce străbăteau aleea în direcţia drumului. Apoi, de parcă ar fi vrut să scoată în evidenţă mărimea gradului său, zise:

– Spune-mi, locotenente…

– Da?

– Ai de, gând să te întorci acasă ca să te culci?

– Păi… da. De ce? întreba Thong stupefiat.

– Ar fi o mare greşeală. O greşeală de neiertat.

Omul de la Scotland Yard se opri. Frost îl imită. Se uitară unul la altul.

– Ce vrei să spui? întrebă Thong.

– Argentinianul mi-a făcut mărturisiri complete în grajd înainte de a fi sugrumat de Poonah. Pregătesc o acţiune pentru noaptea asta. O chestie pe care nici măcar n-ai îndrăzni să ţi-o imaginezi.

– Ce?

Mercenarul zâmbi.

– Îţi voi spune cu două condiţii. Eşti un om de acţiune şi nu te temi de risc…

Thong dădu din umeri cu modestie.

– S-auzim!

– Prima condiţie e să mă laşi în libertate până la douăsprezece şi jumătate noaptea. A doua condiţie: după ce-ţi voi spune ce mi-a dezvăluit Mudanza înainte de a muri, vei porni o acţiune imediată. Dă-mi voie să iau parte la ea în mod activ. E vorba de viaţa a doi prieteni.

– E cam mult, îşi dădu cu părerea Jack Thong perplex.

– Da, dar merită. Dacă n-ai să accepţi, vei regreta până pe patul de moarte.

– Serios?

Ochii britanicului îl scrutau pe Frost ca două raze laser.

– Serios, răspunse Mercenarul.

Thong mai ezită o secundă, apoi:

– OK. Accept.

– Pe cuvânt?

– Pe cuvântul meu.

Frost se uită ţintă în ochii lui şi văzu că era pregătit în mod sincer să-şi asume riscul. Începu prin a întreba:

– Ai măşti de gaze?

Thong zâmbi.

– Natural. Te referi la cartuşele de gaz pe care le au în vehiculele lor? Fii liniştit, suntem stăpâni pe situaţie.

Mercenarul se gândi un moment, apoi murmură:

– Au gaz... Foarte interesant. Îţi voi spune nu numai ce avea de gând Grupul Thanatos să facă în seara asta, dar îţi voi oferi şi soluţia pentru scurtcircuitarea acţiunii lor.

Thong făcu feţe-feţe în timp ce Frost îi explica planul diabolic al Grupului Thanatos, apoi soluţia la care se gândise pentru contracararea lui. După ce termină, ofiţerul îşi prinse faţa în mâini şi păstră o lungă tăcere. Apoi întoarse capul spre Frost.

– Căpitane Frost, sunt de acord cu propunerea. Este singura soluţie pentru salvarea suveranei noastre şi a prietenilor dumitale. Dar va trebui să fim foarte discreţi şi foarte rapizi dacă vrem să-i oprim fără să le lăsăm posibilitatea de a executa ostaticii.

Mercenarul întinse mâna. Thong înţelese. Îi înapoie revolverul şi pumnalul.

– Căpitane Frost, aş vrea să-ţi cer o garanţie suplimentară, zise el.

– Te ascult.

– Nu ştii pe undeva prin Atlanta o mică grădină simpatică pentru un tânăr poliţist britanic trecut în rezervă anticipat?

Frost se uită la el uluit.

– Da, îi explică Jack Thong. Mi-e teamă că voi fi dat afară dacă nu reuşesc.

– OK, zise Mercenarul. Îţi caut grădina. Dar cu o condiţie.

– Alta! Care?

– Să-mi faci rost de un paşaport ca să pot ieşi din ţara asta.

CAPITOLUL IX

Din cauza barierei naturale pe care o constituia Tamisa, nu exista legătură directă între M4 şi castelul Windsor. Teroriştii ar fi fost deci constrânşi să se apropie cu viteză mică.

Frost şi Thong presupuneau că ucigaşii îşi vor părăsi vehiculele cât mai târziu posibil şi vor intra pe jos în parc dinspre capelă. Tot atunci presupuneau că membrii Grupului Thanatos vor profita de această ultimă oprire pentru a-şi pune măştile. Era puţin probabil să-şi ţină măştile de gaze pe faţă pe tot traseul dintre bârlogul lor şi Windsor.

Thong se uită nervos la ceas.

– Încă zece minute până la miezul nopţii, anunţă el.

Frost începuse să transpire. Şi dacă argentinianul minţise? Doar aşa, ca să-i servească o farsă urâtă înainte de a părăsi lumea asta. Fireşte, Thong luase totul pe contul lui. Nu anunţase pe nimeni, nici la Windsor, nici măcar pe comandantul Denvers.

Amândoi suspinară fără să vrea în momentul în care vocea unui inspector se auzi în aparatul de emisie-recepţie al lui Thong:

– Sosesc cu viteză foarte mică. Au pătruns pe Long Walk. Trei maşini Land-Rover.

– Am recepţionat, răspunse Thong. Îi aşteptăm. Poţi să-ţi dai seama dacă au sau nu măşti?

– Numai cagule negre, domnule locotenent.

– Mulţumesc, zise locotenentul.

Jack Thong şi Hank Frost se uitară, unul la altul în tăcere. În astfel de împrejurări cuvintele erau total inutile. Locotenentul transmise prin semne ultimele dispoziţii oamenilor săi grupaţi în jurul Porţii George al IV-lea, accesul cel mai apropiat de apartamentele regale.

În depărtare se auzea zgomotul motoarelor. În curând apărură siluetele greoaie ale maşinilor Land-Rover. Toate aveau farurile stinse. Trecură lent prin faţa primilor oameni ai lui Thong, ascunşi în spatele copacilor de pe marginea drumului, apoi se opriră chiar în mijlocul capcanei. Şoferul vehiculului din faţă coborî şi se apropie de maşina din spatele lui. Întrebă cu glas scăzut:

– Ceva probleme, Tuong?

– Totul merge ca pe roate.

– OK. Puneţi-vă măştile. Descărcăm bomba şi ostaticii şi

pornim.

Frost auzi un adevărat vacarm în ultimul vehicul. Zâmbi sub mască gândindu-se că Bess şi O'Hara se opuneau cu înverşunare.

Apoi o dungă de lumină aprinse cerul o fracţiune de secundă. Thong dăduse semnalul cu lanterna.

– Ce e asta? zise Tuong Sofot uimit.

Răspunsul îl primi aproape instantaneu sub forma a vreo cincisprezece cartuşe de gaz care explodară în jurul micii caravane de maşini.

Totul dură mai puţin de un minut. Ucigaşii din Grupul Thanatos, inconştienţi, îşi primiră fiecare perechea lui de cătuşe. Bess şi O'Hara fură dezlegaţi. Nu se vărsase nicio picătură de sânge.

*

Bess deschise ochii şi zise:

– Frost!

El o sărută şi simţi o plăcere aşa cum parcă nu mai simţise niciodată.

– Frost! Oh, Frost! zise ea imediat ce-şi recăpăta răsuflarea. Crezusem că m-ai uitat.

– Să te uit... murmură Mercenarul. Doar un pic de tot. Dar îţi promit că nu se mai întâmplă.

Bess clipi de câteva ori şi strâmbă din nas.

– Pute. Parcă am fi lângă o uzină petrochimică. Ce e?

– Ăăăă... Cred că eu, *baby.* Sudoarea cailor, gazul, noroiul, sângele...

Bess bombăni ceva, se întoarse pe burtă şi adormi. Frost zâmbi şi-i mângâie părul blond.

– Mereu plină de tandreţe, *baby.* Asta îmi place cel mai mult la tine.

*

Frost aprinse bricheta. Flacăra portocalie străluci în pupila lui de un verde-cenuşiu când îşi aprinse ţigara Camel. Suflă primul

fum pe nas, închise cu un bobârnac capacul brichetei, o aşează pe masa de sticlă fumurie şi murmură:

– Ce plăcut e să-ţi regăseşti vechile lucruri!

– Nişte porcării, bombăni Bess.

Aşezat în fotoliul lui, de partea cealaltă a mesei, Michael O'Hara mesteca tăcut în cafea.

– Încă nu te-ai trezit de-a binelea, Mike? întrebă Frost rânjind.

– Asta, nenişorule, n-o să ţi-o iert chiar aşa uşor. Să mă gazezi pe mine, Michael O'Hara, agent special FBI…

Răsună soneria de la intrare. Bess se ridică.

– Ah, iată-l pe vizitatorul nostru.

– Stai, mă duc eu să deschid.

– Dar sunt în stare să merg!

Mercenarul zâmbi.

– Ştiu, *baby.* Dar din cauza lui. E un super-poliţist, numai că ochii lui îţi vin exact la înălţimea decolteului…

Bess dădu din umeri şi se aşeză din nou.

– Tare aş vrea să ştiu dacă atunci când te loveşte amnezia eşti mai puţin sonat…

– Nu ştiu, am uitat, bombăni Mercenarul ducându-se să deschidă.

Se întoarse după câteva clipe, urmat de Jack Thong, care salută politicos, apoi acceptă fotoliul şi cafeaua propuse de Bess.

– Deci? întrebă Mercenarul.

– Deci totul merge remarcabil de bine. Lovitura dată Grupului Thanatos a fost deosebit de fructuoasă. Câţiva dintre aceşti domni au trecut la mărturisiri, ceea ce ne-a permis să obţinem ceea ce căutam de multă vreme: dovezi suficiente pentru a-l putea inculpa pe Pinkham de crimă împotriva statului. Stimabilul îşi va sfârşi zilele în închisoare.

– Brandilla?

– S-a aruncat sub o ramă de metrou. Persoane importante şi printre morţi. Fitzroy Simmons, şeful Grupului Thanatos din Regatul Unit. Ludwig Braun, un neonazist căruia i se interzisese şederea la noi în ţară. Haim Azira, dezertor din armata israeliană. Dar trebuie să spun că cea mai frumoasă surpriză a mea a fost descoperirea la morgă a vechiului meu prieten O'Hara.

– Ce! exclamă roşcovanul.

Jack Thong zâmbi.

– Sean O'Hara, precizează el. Un specialist în bombe, expulzat din IRA.

– Nu-l cunosc, zise O'Hara cu un aer încruntat.

– Bine dar nimeni n-a acuzat un *turist* onorabil că ar avea vreo legătură de rudenie cu un terorist, sub pretextul că au acelaşi nume! zise omul de la Scotland Yard.

O'Hara răspunse cu un mormăit. Bess şi Frost băgară nasul în ceşti ca să nu izbucnească în râs. Numai Thong îşi păstra seriozitatea tipic britanică.

– Şi acum, vestea cea mare, zise el.

Toate privirile se îndreptară spre el.

– Sunteţi în mod cordial invitaţi la un dineu de onoare, vineri seara, la palatul Buckingham, în prezenta Maiestăţii Sale regina.

– Fantastic! exclamă Bess. Asta va fi o concluzie grozavă la articolul meu despre Grupul Thanatos.

Frost şi O'Hara se albiseră la faţă. O recepţie la palat în prezenţa reginei! Frost trăgea nervos din ţigară. O'Hara tremura în timp ce sorbea din cafea. Amândoi tăceau. Nu puteau să refuze o invitaţie din partea reginei…

Stingherealа lor nu scăpă britanicului Thong care îşi drese glasul şi, vrând să dea un nou impuls conversaţiei, se întoarse spre Mercenar:

– Apropo, Hank… Voiam să te întreb ceva…

– Ce? mormăi Frost.

– Dacă nu sunt prea indiscret… Ai putea să-mi spui cum ai rămas fără ochi?

Mercenarul ezită. În cele din urmă, trase din ţigară şi o strivi în scrumieră. Se aplecă spre Thong peste măsuţa de sticlă.

Bess zâmbea deja, aşteptând povestea de adormit copiii. Frost zâmbi şi el. Apoi faţa lui Mike O'Hara îşi recăpăta culoarea naturală. Începu şi el să zâmbească când îl auzi pe Mercenar începând cu un ton grav:

– Să ştii, Jack, că vei fi dezamăgit. În fond e o poveste de o banalitate consternantă…

***Hank Frost*, un om dur pe care viața l-a obligat să devină *mercenar*. Un mercenar care s-a legat pe viață și pe moarte cu *aventura*. Cu toate aventurile - din Africa australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Știind că într-o zi va avea întâlnire cu *moartea* !**

MERCENAR MERCENAR

Omul de la FBI căzu și rămase nemișcat. Frost întoarse capul. Bess se ținea cu degetele de nas. Ea înțelesese. Dar cât timp ar fi putut rezista fără oxigen?

Frost se repezi cu capul în jos spre agresori. Simmons aștepta nepăsător. Frost auzi un zgomot în spate, se opri și întoarse capul. Un om în negru se ivise din spatele unui copac și îndreptase spre el o armă Sterling 402 SMKII echipată cu surdină. Bess se aruncă între ucigaș și Frost. Într-o străfulgerare părul blond flutură în jurul capului tinerei femei, apoi corpul se prăbuși cu sângele curgând pe canadiană...

Mercenarul simți că amețește. Inspirase. Genunchii i se îndoiră în clipa în care auzi câteva împușcături înăbușite. O explozie de durere îi invadă capul. Se prăbuși pe burtă ca o păpușă de cârpă, fără să știe dacă murea din cauza gazului sau a glonțului primit în cap.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-76-3 **Lei 3000**